

УТРИННИ СЛОВА

УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

НОВО РАЗБИРАНЕ
ЗА ВРЕМЕТО

ГОДИНА III

Том I

(1933-1934)

Издателство «Бяло Братство»
София 1996

Дънов, Петър Константинов (1864-1944).

Ново разбиране за времето. Издателство “Бяло Братство”,
София, 1996 г., 256 стр.

Утринни слова. Том I, беседа 1-20, (24.09.1933- 04.02.1934)
(неиздавани)

Стенографирали: Паша Теодорова, (1888-1972)

Савка Керемидчиева, (1901-1945)

Елена Андреева (1899-1990)

Стенограмите дешифрирала: Елена Андреева

Компютърен набор: Веселина Маркова

Коректор: Мая Иванова

Предпечатна подготовка: Матей Тошков

Формат 16/60x84, коли 16

© Духовно общество “Бяло Братство”

ISBN 954-8091-51-8 ,първо издание

НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА ВРЕМЕТО

Наряд:

15 минути размишление.

91 псалом.

Пътят на живота.

Отче наш.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 1 глава от Евангелието на Матей.

Най-хубавото нещо в света е човек да намери Истината. Или най-голямата придобивка, която човек може да има, това е да познае Истината. Само с Истината се осмисля целокупният живот на човека. А човек намери ли Истината, той става свободен. Свободен от всичко. Едно състояние, което човек трябва да опита, да знае, това е свободата. И когато сега се говори за свобода, то е частично. Някой каже, че е радостен. Това още не значи, че е свободен, понеже радостта му може след половин-един час или след един ден, два, след една година да се смени със скръб. Когато човек добие Истината, на тези състояния гледа вече другояче. Вярвам, че всички хора се стремят към Истината. И всеки, според своето време, когато я намери, той ще разбере това състояние. Понеже то трябва да се опита. То не може да се опише. Можеш да кажеш, че ще бъдеш здрав, ще имаш мир, ще бъдеш богат - всичко може да имаш, но това още не е Истината. Това са външни описания. Само в Истината може да се прояви и осмисли животът. Истината - това е Божественият живот.

Запример у всинца ви има желание да намерите Бога. Някои искат да вярват в Бога и всеки си има по едно понятие за Бога. Ние считаме, че Господ е въвн от нас и трябва да Го намерим. Или имаме едно понятие такова, каквото има едно дете, което търси баща си. Искаме Господа да оприличим на нашия баща. - Може, но то е само за едно улеснение. Ако ние ще уподобим Бога на нашия баща, тогава ние ще му придадем качествата на баща си. Нашият баща е млад, ще остарее и ще умре. Но Бог се отличава по едно нещо - че Той нито умира, нито е млад, нито е стар, нито е малък, нито е голям. Някой път се казва, че Той изпълня всичко. Бог е нещо по-голямо от най-голямото и нещо повече от най-малкото. Всичко от Него излиза и всичко към Него се връща. Извън Бога нищо няма, понеже ако мислиш, че извън Него има нещо, Той трябва да е отражение, въвн Го няма.

Идея за Бога трябва да имате. Вие се приближавате към Бога със страх. Плашите се от Него. Защо? Защото сте в положението на един виновен син, който отива при баща си. А някой път се радвате, че отивате при Него. Мислите, че сте прави. Вие мислите, че като идете при Бога трябва да Му занесете нещо. Така хората са ходили и са носили жертва на Бога: агънца, някое гълъбче, някоя овца или вол ще му заколят. Сега някой ще се изправи пред Бога и след като Му четете една молитва от няколко часа, ще каже: Защо Господ не ме послуша? Като че като се молиш, непременно Господ трябва да те послуша. По този начин ние вървим по един път, дето няма пълно разбиране. Най-първо трябва да знаем, че Бог ни е дал всичко. Нищо повече! Като те е пратил на земята, Той ти е дал всичко и не те е лишил от нищо. Всичко имаш, богат си. Питам тогава: Щом всичките хора са богати, защо са нещастни? Всички са богати, всичко имат, а при това са сиромаси. Други са богати външно, едни са здрави, други са болни, едни са учени, други са невежи. От какво произтичат тези контрасти?

Представете си една млада невеста, която е женена в един богат дом, има и брашно, има и масло - всичко пъл-

но, каквото иска има, но не точи баница, а чака дано някой отвънка дойде да я източи. Седи и гладува. Дойдат и другите от този дом, и те гладуват. Питам: Коя е причината за това? Представете си и друга една мома, и тя е женена в един дом, по-бедни са хората там и по-малко брашно имат, и масло имат малко, колкото за една баница. Но тя е спретната, чевръста, източи баницата. Онзи дом е богат, но баница няма, а този е беден, но има баница. В какво седи разликата? Стига да искаш да източиш баница, всичко ще имаш всякога в твоите нощви, всеки ден ще има материали за една баница. Щом искаш да омесиш баница, всякога ще имаш толкова брашно и материали, колкото са ти нужни. Сега всеки един от вас пита: Защо се намирам аз в това положение? - Ти си онази богатата невеста, която се потрива в къщи и не иска да точи баницата. Казва: Кой сега ще става да си туря ръцете в брашното и маслото? Но тя си туря украшения, после се разхожда добре облечена, поглежда се в огледалото - красива е, но не е доволна. Защо? Казва: Да има нещо и отвътре! А коя е причината да няма нищо отвътре? Да се облича може, а за точенето - не иска. Някой път светските хора мязат на тази богата мома, която е хубаво облечена, но не ѝ се работи. Светският човек казва: Всичко имам - и къща, и говеда, както виждате, добре мобилиран дом, но нещо не съм доволен. Всичко има той, но не е доволен. Това е красивата мома, която не иска да точи баница. Другаде човекът не е толкова облечен отвънка, но има много хубава баница. Наял се човекът добре. Казва: Днес последното брашно употребих, но добър е Господ за утре! - Туй е едно положение, в което ние сега се намираме. Някой път мислим, че задачата е трудна. Трудна е, понеже ние не схващаме разрешението както трябва. Като ме питат - Учителю, я ми кажи какво ще стане с мен - казвам му: Ти за в бъдеще ще остарееш, ще отслабнеш и най-после ще умреш, ще те погребат и ще ти турят на гроба кръст, че тук лежи един старец на 80-84 години умрял. Друг пита: Какво съм бил в миналото? - В миналото си бил най-първо мъничък, едва с микроскоп можело да те

видят. Най-после си набъбнал, родил си се, а майка ти трябвало да те носи на ръце. По цял ден си плачел и си създавал главоболие на майка си. И майка ти те оставила, и ти си останал едно сираче. - Е, друго нещо не съм ли правил? - Нищо не си правил, само си се научил да плачеш. Това е твоето минало. Той казва: Сега ми говори за настоящето. - Настоящото е най-красивото положение. В миналото човек е бил малък. В бъдещето ще бъде голям, а в настоящето той живее. Искате ли да бъдете деца? Майка ви като си дойде, тя ще ви каже историята, колко пъти ви е къпала и какво сте правили. Всичката ви история от пет-шестгодишна възраст е написана, много работи сте казвали.

Миналото, това е грехът на човека. В миналото на човека се показват всички негови недостатъци, а бъдещето показва всичките неразрешени въпроси. Бъдещето е пълно само с неразрешени въпроси. Питат какво ще бъде бъдещето. Е, ще остареееш, ще се разболееш, всичко ще дойде до главата ти. Ти не си умрял да знаеш какво нещо е смъртта. А настоящето, това е днешният ден, то е животът на Бога.

Така сравнявам положението. На върха на една висока планина, двете страни на която са стръмни, горе има много хубаво място. Раждаш се ти в долината и започваш да пъплиш, искаш да се изкачиш догоре, до върха. Качваш се, но ти не се спираш там, искаш да видиш и от другата страна на планината какво има. Там има точно това, което си минал. Виждаш едното и другото място и почваш да слизаш, докато пак дойдеш до основата на планината и казваш: Интересно е на върха. - Интересно е, но малко се стои горе. Като се качиш на най-високото в живота си, там ще се спреш за малко и ще започнеш да слизаш. Или другояче казано, ти се храниш и в един момент ти стане приятно, но не се спираш там и казваш: Още малко ще взема. Но като вземеш и другата хапка, ще се влоши положението. Ти при най-хубавото спри. Повече не трябва да вземаш, то е вече лакомия. Додето си стигнал, то е равновесието, то е Божественото. И ако ти искаш по-

вече, туй показва, че ти не разбираш живота. Понеже има много блага, които съществуват в света, които природата е създала, голямото благо е голям товар, малкото благо - малък товар. Този закон почти за всичко е верен. Когато човек малко има, по-добре е. Който много има, много ще изискват и от него. Който малко има, малко ще изискват от него.

Сега ви трябва едно правилно разбиране на противоречията, които срещате всеки ден в живота си. Малкото дете го е страх майка му да не умре, баща му да не умре. Хубаво. Младата мома се тревожи. Хубава е, красива е, но и тя чака нещо, и тя е недоволна. Младият момък и той се тревожи. Иска на висока служба да го турят. Музикантът и той се тревожи, иска да свири някому, но няма кому да свири. Тогава казва: Дотегна ми! - Свири на себе си! Ти си станал музикант не за хората, а за себе си. Той станал учен човек, а в ума му седи да проповядва на другите хора. Ти на себе си проповядвай, а другото ще дойде после. Ти ако на себе си не можеш да проповядваш хубаво, как ще проповядваш на другите хора? Някой път ние искаме да уредим живота на другите хора, да ги направим щастливи. Но за да направиш другите хора щастливи, ти трябва първо да си опитал щастието. Когато си опитал, тогава дай това, което си опитал. Влезне религиозен човек в едно семейство при един болен, на когото стомахът му не е добре нещо, съжалява го и казва: От глад е това, да му се сготви едно хубаво ядене. - И той яде и умира. Питам: Този религиозен човек виновен ли е? Той мисли нещо хубаво да му направи, затова казва: Пригответе му нещо хубаво, нека си хапне! - Наяжда се човекът и умира. Де е вината сега? Той не е допускарал, че болният ще преяде. Едни ще кажат, че той е направил едно престъпление. По някой път нашите престъпления са от неразбиране на живота. Ако ти снемеш хубавите си празнични дрехи и облечеш онези обикновени дрехи, с които трябва да работиш, какво лошо има в това? Хубавите дрехи, това е добрият живот, а обикновените, оцапаните дрехи, то е този грешен живот. Питам, като облечеш ти прос-

тите дрехи, прост станал ли си? Не. И като облечеш хубавите дрехи, ти умен станал ли си? Ако вие облечете дрехите на един философ, философ ще станете ли? Ни най-малко. Дрехите при философа са философски, но същите дрехи при невежия стават невежи дрехи. Хубавата цигулка в ръцете на онзи, който знае да свири, отлична е, но в ръцете на онзи, който не знае да свири, нищо не е.

При сегашното състояние, в което се намираме, ние сме недоволни от тялото си, ние сме недоволни от своя ум, от своето сърце, от своите постъпки - навсякъде има едно недоволство. Туй недоволство произтича от факта, не че онова, което имаме, не е хубаво, но че не знаем как да го употребим. Спират се мнозина и казват: Е, да сме във времето на Христа! - Вие си представяте Христос преди две хиляди години. Какво щяхте да видите и разберете тогава? Вие си представяте Христос такъв, какъвто не е. Христос имаше една дреха, която носи три години и му я взеха. Тази дреха не е царска мантия. Някои казват: Христос всичко може да направи. Богати може да ни направи. - Е, защо сте сиромаси? Христос не дойде да направи хората богати. Христос не дойде да направи хората учени, не дойде да ги направи светци. Христос дойде на земята да направи една връзка, да даде едно разбиране как трябва да живеем по Бога. Да ни покаже със своя живот, със своя пример как трябва да живеем. Някой казва: Аз не искам да бъда богат! - Той е на кривата страна. Друг казва: Не искам да бъда сиромас! - Вие не разбирате съотношението. Може да има едно богатство, което е потребно, но има едно богатство, което е непотребно. Има една сиромашия, която е потребна. Сиромашията е точно противоположна на богатството. Богатият се отличава по това, че стаята му е пълна и той мисли как туй богатство да го употреби, да го изнесе навън. А на сиромаша стаята му е празна и той мисли как да я напълни. Те си приличат, само че на единия стаята е пълна, а на другия - празна. Единият мисли как да я изпразни, а другият мисли как да я напълни. Онзи, който изпразва стаята си, става сиромас, а който я пълни, става богат. Или гладен си, ти си сиро-

мах, търсиш хляб. Наядеш се, ти си богат. Щом се наядеш, ти си богат. Колко ти трябва? Половин хляб, малко домати, малко ябълки, или половин кокошка, или половин агне, но повече от едно агне ти не можеш да изядеш. Сега ще оставим въпроса дали трябва да ядем агнета или не. Другият въпрос: Каква храна трябва да ядем? Сега аз ще се спра върху този въпрос. Човек трябва да яде онази храна, която му е определена от природата. Първоначално храната за човека е била предопределена точно. Идете вие при пчелите, те ще ви кажат с каква храна се хранят, идете при пеперудите, и те знаят храната си. Ти не можеш да накараш пеперудата да вземе друга храна. И пчелата също. Обаче човекът е обърнал начина на храненето си. Той не знае с каква храна да се храни. Прелетните птици никога не забравят пътя си. Отиват и знаят да се върнат. Това от хиляди години е така. Обаче човекът е обърнал пътя си, човек откъде е слязъл не знае. Като иска да си отиде, той не може да се върне, обърква пътя си. И коя е причината, че е обърнал пътя си? Аз да ви кажа причината донякъде. Отива един млад момък на гости някъде. Тогава за здравето на този или за здравето на онзи пил, и така се напил, че не може да си намери къщата, откъдето е дошъл. Цялата нощ ходил, не знае къде е къщата на баща му. Цялата нощ обикалял, обикалял и на сутринта пита не знае ли някой къде е къщата и улицата му. Вземат го и го завеждат в неговия дом. - Е, коя е причината за това? - Винцето. Питат ме някои къде е пътят за небето. Казвам: Този е един от онези, който е обърнал пътя си. Тъй е, някой път ти е ясно всичко за Бога, съвсем ясно, тъй като че нещо се разтворило пред тебе, а някой път ти се помрачил умът, казваш: Не зная къде се намирам. - Четеш една книга, четеш друга книга и все търсиш смисъла на живота, дано го намериш някой път. Виждаш тук не е, там не е и най-после казваш, че животът няма смисъл. Обаче след като излезе винцето из твоята глава и се избистри умът ти, и слънцето изгрее, казваш: А, тази работа е ясна. - Покаянието не е нищо друго, освен едно пълно изтрезняване от онова неестественото, което си пил и

де е трябвало да пиеш. Сега даже в това състояние, в което се намирате, има една опасност за всинца ви. Има една опасност човек да се опие. Та мислиш ли ти, ако се влюбиш в парите, че това не е опиване? Мислиш ли, че ако се влюбиш в човешката сила, в човешката слава, че няма да се опиеш? Хиляди неща има, от които човек така може да се опие, че да обърка пътя си! Тогава ти ще кажеш тъй: Аз не искам да пия! - Не е въпросът да не пиеш. Ти си направен да пиеш, но трябва да знаеш какво да пиеш. Ти в тази богата къща, където си на гости, ще кажеш: Моля, дайте ми вода! Дайте ми от хубавата вода да се чукнем! Ха наздраве сега! Те с винцето, а ти с водата, те с винцето, а ти с водата и най-последно те ще бъдат пияни, а ти - трезв. - Ама какво ще кажат хората? - Нека казват, че ти пиеш вода, която не опива. Чукайте се за здраве, за България, за жена ти, за твоето здраве, за здравето на всички.

Сега всеки ще каже: Аз не искам да бъда богат. - Е, какъв искаш да бъдеш? Като станеш сиромах, казваш: Аз сиромах не искам да бъда. - И сиромах не искаш да бъдеш, тогава какво търсиш? И сиромах трябва да бъдеш, и богат трябва да бъдеш. Под думата сиромах какво трябва да се разбира? Като почнеш да мислиш, да четеш, ти си сиромах. А когато си свършил работата, ти си богат. Като дойдеш до ядене, ти си богат човек, а когато мислиш откъде ще дойде яденето, ти си сиромах. Ако сиромахът в тебе не беше мислил, богатият никога няма да има трапеза. И трапезата на богатия се дължи на сиромаха. Сиромахът приготвя трапезата, а богатият яде. Има един в тебе, който работи. Има и един, който яде и се радва. Някой път нашият богат мяза на онзи български котленски богаташ, който след като се върнал от Добруджа, казал на жена си: Дай онова шише с дървеното масло! Турил ваницата си и топил чорбаджията, и ял. Сиромахът, слугата му, взел хляб и топил около запушалката на шишето, и ял. А чорбаджията му казал: И тебе не те бива без масло! - Той е нашият чорбаджия вътре. Това е едно неразбиране на живота. Един яде чрезмерно, а другият никак не яде. Бог съизволява в онова, което ни е дал, да го

възприемем и да благодарим - да вършим волята Му. Яж хубаво, не преяждай и благодари. И като си почиваш, пак благодари на Господа. Та, когато ядеш и когато почиваш, благодари в себе си. Умният човек трябва да бъде доволен. Това е едно от правилата. И да тури причината за всичките си противоречия не отвън, а вътре в себе си. Така ние ще бъдем в сила да разрешим всичките противоречия, които днес съществуват. Ако си много умен, в един ден можеш да ги решиш. Не се изисква дълго време да ги решиш. Ето аз как разбирам умния човек. На умния човек кибритът му е сух, дървата му са сухи. Той само като драсне, дървата му пламват. А на онзи, на когото не му върви, кибритът му е влажен, дървата влажни, та запали една клечка, тя угасне, хвърля я настрана, запали друга клечка, дървата влажни, хвърли и нея настрана. Не върви. Кибритът ти е влажен, дървата ти са влажни. Какво ще правиш? Намери една суха кутия кибрит, сухи дърва и ги тури на огнището. Това е философията на живота. Сега не ме разбирайте криво. Казвате: Някои от нас сме по-прости, някои по-учени. - Всеки, който има влажен кибрит, е прост и всеки, който има влажни дърва, е прост. Всеки, който има сух кибрит, е умен и всеки, който има сухи дърва, е умен. Всеки, който има хубави дрехи, е умен, всеки, който има съдрани дрехи, е глупав. Всеки, който има хубави обувца, е умен, всеки, който има съдрани обувца, е глупав. Всеки, който яде мухлясъл хляб, е глупав, всеки, който яде хубав хляб, е умен. Най-хубавото ще ядеш, с най-хубавото ще се обличаш! Аз не считам, че така, както сега се обличат, че това е най-хубавото обличане. Вчера говорих на едного, който се облякъл тъй с хубави дрехи - с хубави селски дрехи с гайтани и нашивки. Ти си се облякъл с дрехите си, но то не е обличане. Най-първо ти носиш само една реклама на гърба си. Тия вълнени дрехи някоя умна овца ги е приготвила, след това някоя умна жена е изпрела и изтъкала вълната, след това някой умен шивач ги е ушил дрехите. Тези дрехи са реклама на всички изброени. И ти ги обличаш тези дрехи. И всички те са умни, а ти какъв си? Хубави са дрехите, за-

щото овцата ги е направила, защото жената ги е изтъкала и защото шивачът ги е ушил. А ти само си се облякъл и се разхождаш насам-натам. Направи и ти нещо. И като се облечеш в дрехите, да не ги снемеш от гърба си цял живот и да седят все така нови! А тия хубавите дрехи след една година ще имат тук-там лекета. И ти ще кажеш: Трябват ми други дрехи. - Ти не си от много умните хора. Ами ако сегашното тяло е една дреха и го цапаме, разваляме и ставаме инвалиди, кой е виновен тогава? Ако нашето тяло е било нова дреха и сега е овехтяла, кой е виновен? Че за това тяло са работили хиляди и милиони същества да го направят хубаво, а ние го вземаме и го разваляме и после сме недоволни от него. Какво направихме, за да го възстановим?

Кое е новото? Хубавите дрехи мязат само на един здрав човек, хубавите дрехи мязат само на един умен човек, хубавите дрехи мязат само на един добър човек! Тъй е. Конкретно е така. Ти си добър, ти си умен и при това, ти си здрав! Три ценни неща, които ние имаме и често ги изгубваме. И после питаме коя е причината за загубването им. Причината е вътре в нас. Когато идеш на гости, за хатър не пий. И да те карат, за хатър не пий! Но пий чиста вода, да ти е главата всякога бистра. Никога не позволявай на една мисъл или на едно чувство, или на една постъпка да ти размътят ума, и живота, и сърцето. Не позволявай! Това е умният човек! Никога не позволявай на една мисъл, каквато и да е тя, да размъти ума ти! В краен случай ако го размъти, остави да се утаи водата. Не позволявай на едно чувство да размъти сърцето ти!

Това е учил едно време Христос. Покаяние трябва, приближило е Царството Божие! Значи приближило е времето за онзи, разумния живот, когато всички хора могат да бъдат здрави, могат да бъдат разумни, могат да бъдат добри! Това значи Царството Божие. Денят, в който Христос е проповядвал да се покаем, този ден още продължава. Християнската епоха не е дошла още до върха на своя обет. Наближава времето. Вие казвате: Е, ако бяхме във времето на Христа, друго би било. - Че вие и сега сте

във времето на Христа. Христос и днес обикаля. В колко села Той не е похлопал, колко села Той не е обиколил? Всяка добра мисъл, всяко добро желание във вас, то е стъпката на Онзи Божествения, който хлопа! Една хубава мисъл, това е Той! Вие чакате бъдещето. Ако живеете за бъдещето, непременно ще остарееете и умрете. Възкресението ще стане не в бъдеще, а в настоящето ще стане! Когато възкръснеш, то е настояще! Понеже всяко нещо, което не е станало, то е бъдеще. И което е станало, и се е реализирало, то е минало. Туй, което има да се реализира и което ще осмисли живота за тебе, то е настояще! Има много работи, които са станали и които са се реализирали. Истинското учение осмисля живота. Истинското учение осмисля богатството, осмисля сиромашията, осмисля всичко. Истинското здраве осмисля живота.

Та казвам, ако имате една сиромашия, която не осмисля живота, изпратете я на гости някъде. Ако имате едно богатство, което не осмисля живота, изпратете го на гости някъде. А всичко, което осмисля живота ви, задръжте го, каквото и да е! Това е истината. Под думата “Любов” разбираме всичко онова, което е действително. Любовта е която поддържа хубавото, красивото, живота, знанието, истината, всичко! Това е Любовта. Затова трябва да започнете с нея. Без любов хубавите работи не могат да се задържат. И само чрез закона на Любовта, единствено чрез Любовта, в света може да дойде най-великото благо, и то не само веднъж, а да бъде непреривно.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Чистота на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечен Бог на живота.

1. Утринно Неделно Слово, държано
на 24 септември 1933 г., 5 ч.с., София - Изгрев.

ДВАТА ПРОЦЕСА В ЖИВОТА

Наряд:

15 минути размишление.

91 Псалом.

Пътят на живота.

Отче наш.

Молитвата на Царството.

За да се добие едно истинско знание, човек трябва да знае да слуша със сърцето си, не с ума си. И второто положение - да възприема с душата си и с духа си и каквото е възприел, да приложи.

Ще ви прочета 2 глава от Евангелието на Марка.

Има два процеса в живота, които едновременно вървят. Единият процес е когато всички неща се реализират, а другият процес е когато нищо не се реализира. От тия два процеса ние имаме един малък пример в райската градина, когато жената се намирала пред дървото за познаване доброто и злото. За единия процес Господ казва тъй: В който ден ядеш от това дърво, ще умреш! Да знаеш. - Дойде изкусителят и каза: В който ден ядеш, няма да умреш и ще станеш като Бога. - Кое стана? Стана туй, което Господ каза, а не онова, което изкусителят каза. Сега всеки един от вас всеки ден има да се справя с тия два процеса. Две нашепвания има. Единият глас казва: Не прави това! В който ден го направиш, ще умреш. А другият глас казва: Не, в който ден ядеш, ти ще оживееш, ще станеш като Бога! Вие казвате, че и сега туй дърво е там. Не е вдигнато дървото.

Ще се научите да различавате тия два гласа! В това седи знанието. Когато ти говори Господ, каквото каже, ще

стане. Ще стане, но като престъпиш границата, казва: В който ден ти ядеш от забраненото дърво, ще умреш. И в който ден ти не ядеш, няма да умреш. Сега имате две заповеди еднакви. Едната казва “в който ден ядеш” - изкусителят не казва няма да ядеш, а казва “в който ден ядеш”. Щом има две положения с две противоположни значения, ще стане първото. Или другояче казано: Всяко дете, което се роди по плът, непременно ще умре. Не може дете да се роди по плът, което да не умре! Тъй, всяко дете, което се ражда по плът, ще умре. Вие искате детето, което сте родили по плът, да не умре. Не. Желанието да не умре, то не е по Бога. Може да не умре детето, но по плът да се не ражда. Сега да преведем думите “по плът”. Всеки ден човек се ражда или по дух, или по плът. Ако само веднъж се родиш, то е човешко разбиране, а непрестанното раждане има и друг смисъл. Ако днес се родиш по плът сутринта, вечерта като залезе слънцето, ще умреш. Ако сутринта се родиш по дух, няма да умреш. Вие ще питате сега: Как е тази работа? Не я разбираме. - Туй, което не разбираш, туй е по човешки. Остави го настрана! Туй, което разбираш, то е по Бога, приложи го! Туй, което не го разбираш, не го прилагай, но туй, което разбираш, приложи го! Сега, когато Бог казва на Адама “Няма да ядеш!”, Адам знаеше какво значи неяденето, но знаеше и какво е яденето. И казва се, че му е казано: Ще си почиваш като дойдеш при това дърво, ще почиваш от яденето, няма да ядеш! Нищо повече! - Изкусителят казва, че като дойдеш при дървото, ти ще ядеш и тогава ще придобиеш най-голямото благо, което някога може да добиеш в света. Изкушението е там сега. И сега запример вие някой път се спирате. Доиде изкушението. Искате да направите едно добро. Така ви е казано, но мислите с туй добро сега ще можете ли да влезете в Царството Божие? То е едно изкушение, то е подкуп. Значи ти трябва да направиш едно добро, за да те пуснат - да подкупиш и да влезеш в Царството Божие. С добро в Царството Божие не се влиза. Доброто е плод на онзи Божествения живот, който е в нас. Когато правим добро, с това ние само изразя-

ваме Божественото, което е в нас. Доброто означава, че Бог работи в нас, значи слушаме ние, показваме в дадения случай, че животът ни е Божествен. Нищо повече! А когато правим зло, показваме, че не вършим Волята Божия, а волята на онзи, който ни изкушава - злото. Следователно, когато правиш зло, животът у тебе се намалява и вследствие на това той се прекратява. А щом животът престане, смъртта иде като един резултат. Това са нови положения, върху които вие не сте мислили. Казвате: Господи, изпрати ни Духа Си! - Значи, вие заповядвате на Бога - изпрати ни Духа Си! Е, хубаво, казваш "Изпрати Духа Си", но Господ не го изпраща. Духът не е нещо, което Бог може да изпрати. Ще изпрати Духа Си, но кога? Само ако Божествената любов е в нас вътре, тогава ще изпрати Духа Си. Духът се привлича от Любовта. Единственото нещо, от което Духът се привлича за проявление, е Божията Любов! Когато се говори, че Любовта е плод на Духа, то е едно положение. Защото Любовта е външната страна на Духа, а Духът е външната страна на Бога. Но понеже казваме, че Бог е Любов, тогава това е вътрешната страна на тази Любов, от която Духът излиза и се проявява. Всякога във вас мисълта трябва да бъде положителна. Положителна мисъл е тази, че каквото искаш, да стане точно навреме. Кажеш нещо и стане! Запример болен си, в съзнанието ти дойде мисълта, че ще оздравееш. Кажеш в себе си, че оздравяваш. Още на другия ден си здрав. Дойде другата мисъл, кажеш: Няма да оздравея. И на следващия ден наистина не оздравяваш. Питам сега, ако ти не беше казал "ще оздравея", щеше ли да оздравееш? Понеже каза първото по Бога "ще оздравея" и оздравя; понеже каза и второ, което не е по Бога - "няма да оздравея", повярва в това и не оздравя. Следователно тия двата процеса стават в човека. Дойде една мисъл, кажеш: Аз ще се науча! Аз ще служа на Бога! И така стане. Някой път кажеш: Аз съм много слаб, от мене нищо няма да стане. И става точно така, както си казал.

Божественият живот у човека - това е най-красиво-то, което той може да придобие. Всяка човешка мисъл,

всяко човешко желание, всяка човешка постъпка, за да може да се реализира и да има добър резултат, човек непременно трябва да има Божественото вътре в себе си. Щом Божественото е в човешката мисъл, в човешкото желание и в човешката постъпка, то ще се реализира. Ако няма този Божествен импулс, то не може да се реализира. И тогава ние оставаме само със своите мечти в света или със страдания и противоречия. Вие се раждате и казвате: За бъдеще аз ще стана нещо. - Дойде бъдещето и нищо не стане от вас. Защо? Вие сте пропуснали настоящето. В настоящето нещата се осъществяват. Или другояче казано: В своето съзнание не трябва да допускаш да проникне абсолютно никакво съмнение! Когато една мисъл е права, никога не я спъвай, никога не се съмнявай в нея. Страданията, които може да претърпиш повидимому, те са препятствия на пътя ти. Ако един пътешественик тръгне на път и се уплаши от планинските препятствия, реки и океани, той няма да се помръдне в пътя си. А онзи, който е тръгнал на пътешествие, той не трябва да се бои от никакви препятствия. И човек е в състояние да преодолее всичките мъчнотии, когато постъпва разумно. Вас са ви научили на неща, които не са верни или си ги носите от миналото. Казвате: Господ е добър. - Добър е Господ. Когато? Когато вършиш Волята Му. А щом не вършиш Волята Му, Неговата добрина няма да се прояви.

Сега, друго едно положение - ние разделяме сегашния живот на религиозен, духовен живот и светски. Това е заблуждение. Никаква истина няма в това разграничение. Казвате: Аз съм религиозен човек. Това е упражнение, това е залъгване. Не мислете, че всеки човек, който чергае, все е инженер. Ти може да чертаеш планове на книга колкото искаш, но не мисли, че щом можеш да чертаеш, ти си инженер. Ако ти можеш да направиш без погрешка едно здание или един мост, това показва твоето инженерство. Онзи вещият инженер има закони, по които построява мостове или други неща. Но щом направи най-малкото опущение, независимо от това, че има диплома, той не е инженер. Щом прави грешки, той не е инженер. Сега ние

все сме от тия инженери, дето много работят, все хубави планове правят и все в живота куцат. Поправяме все, и все недостига нещо. Гледаш, мярката е турена - два метра и половина, а мериш го, мериш, на моста излиза 2.40 метра. Десет сантиметра са изядени някъде. Някоя греда не отива от едната платформа до другата платформа. Запример някой от вас казва тъй: Днес аз няма да говоря, ще търпя, каквото и да ми казват, нищо няма да казвам. - Търпиш, търпиш до вечерта, накрая вече проговаряш. Десетте сантиметра е това. Гредата падне долу. Не си инженер. Няма какво. Дяволът нека ми говори, ще се разговарям с него. Той ще каже: Ти от това дърво ако хапнеш, ще станеш божество. Аз ще му кажа тъй: Я хапни ти, аз искам най-първо ти да станеш божество, че после аз подир тебе. Ти яж този ден, а аз ще видя и ще си помисля. Аз ще го накарам той да яде. Не тургай ръката си в огъня, сложи дилафа в огъня. Дяволът го е научил така. Понеже се е парил много пъти, изведнъж не бръква с ръката си там, а взема дилафа. Та всяко изкушение ти го считай като едно огнище. Вземи дилафа, нека дилафът опита огъня, а не ти.

Ще ви кажа нещо, за което не сте мислили. В младия има условията да остарее. То е слабата страна, че у младия има условията да остарее, има условията да престъпи Божия Закон! А щом го престъпи, ще остарее. В стария има условията да се подмлади. То е Божествената страна на стария. Ти, като млад ако не разбираш Божия закон, трябва да знаеш, че има условия да остарееш. И щом остарееш, ще умреш. То е човешката страна. След като остарееш, ако съзнаваш, че в старостта има условия да се подмладиш, то е Божествената страна. Ще се подмладиш. Но ако на старини изгубиш туй условие, ти няма да се подмладиш. Защо сте остарели? Защото не знаете, че във вашата младост се крие старостта. И като остареете, пак не подозирате, че във вашата старост се крие младостта. Две неща не знаете. Първо, че в младостта се е скрила старостта. И когато остареете, казвате: Остаряхме. Какво мислехме, какво бяхме и какво станахме! - И

тогава пак не подозирате, че в старостта е скрита младостта. Значи, когато човек се ражда, дяволът се крие в младостта. И трябва да го намериш този дявол, да го изгониш, да не му позволиш да се проявява.

Младите ще остарееят ли, или няма да остарееят? Този е въпросът, който трябва да реши младият. Младият да знае, ще остарее ли, или млад ще остане. А старият трябва да мисли: Аз, който остарях, ще остарее ли още, или ще се подмладя? И Писанието казва тъй: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови". Или другояче казано: Онези, които възприемат Божията Любов, ще се подмладят! Белите косми няма да се махнат, но снегът по тях ще се стопи и дърветата ще почнат да растат. Сега знаете, когато космите почват да окапват от главата, това показва, че дърветата почват да съхнат. Някои от вас не искат да имат бели коси, вие искате да имате черни коси. Кой са причините, за да има човек черни косми? Черното значи, че човек само поема, взема, а бялото дава, то само дава. Хубаво е бялото. Всичко е раздадено. Няма какво да раздаде повече. Като няма какво да дава, ликвидира с фирмата. Черните косми говорят, че човек е един търговец, който сега е почнал с търговията. Та с черните коси са търговците, които сега отварят фирмата си и ползват капитала си. А с белите коси са тези, които харчат много и има опасност скоро да загубят фирмата си, по нямане на капитал и трябва да я ликвидират. Сега по някой път хората казват, че когато косата побелее на човек, тогава той поумнява. Вярно е, някой път поумняват, а някой път съвсем оглупяват. И двете твърдения са верни. И с черните коси, и те поумняват, и те оглупяват. Този с черните коси си въобразява: С големи капитали ще отида да работя това - онова, ще взема едно предприятие по-голямо, ще развия голяма дейност.

Сега аз ви говоря за неща съществени, които можете да приложите в ежедневието си живот. Мога да ви говоря и за големи работи, за отвлечени работи - и те са полезни. Мнозина искат да им кажа нещо. Аз съм щедър човек, мога да ви кажа много работи. Толкова зная, че мо-

же да ви дам колкото искате, но няма да се ползвате нищо. Даже в моето знание вие ще се удавите съвсем и от вас нищо няма да остане. Съжалявам, но ще се удавите и затова всичко няма да дам. В знанието може да се удави човек. Каква полза ако ти дадат един голям скъпоценен камък, а на десетина километра разбойници те хванат на място и те оберат? Значи онова, което ще ти се даде да го носиш със себе си, трябва да можеш да го пазиш! Ние много работи знаем и ги губим в света. Дойде ти една светла любов, една светла мисъл, искаш да приложиш Божията Любов. И след като я прилагаш, след десет години казваш: Не си струва човек да обича. Човек трябва да уреди първо своите си работи. - Аз слушах веднъж един евангелски проповедник, много красноречиво говори, проповядва от доста години. После се разочаровал от своето проповядване по известни причини. И така се изразяваше, съжалявайки за изгубеното време: "Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магаретата на патриката". - Значи, когато си уреждали хората работите, като се женели, раждали деца и т. н., пък той е ходел да проповядва на хората, да ги обръща към Господа. Това означава, че пасял магаретата на патриката. И този човек свърши с проповедничеството, за да си уреди работите и стана търговец на материали. Там загази и се самоуби. Пасенето на магаретата на патриката беше лошо за него, но като престана да ги пасе, стана два пъти по-лошо. В ежедневието си живот каквато и работа да вършите, питайте се в тази ваша работа има ли нещо Божествено. Пишеш ли, четеш ли, слуга ли си някъде, метеш ли, инженер ли си, лекар ли си, каквато и работа да вършиш, питай се в нея има ли нещо хубаво, Божествено. И ако ти така мислиш, ще почувстваш нещо радостно. Няма работа, колкото и нищожна да е, в която да няма нещо Божествено! Ние искаме да бъдем богати. Богатството има Божествена страна. Ти си сиромаш, и в сиромашията има една Божествена страна. Здрав си, има Божествена страна в здравето. Болен си, има Божествена страна в болестта. Имаш знания, Божествено има в знанието. Невежа си, има Божествена страна и в не-

вежеството. Не считай, че като си невежа, е лошо нещо. Някой казва: Аз съм невежа. - Че то е едно благо за дадения случай! Че кой не е невежа? Аз пътувам на 10 километра. Не зная какво има на пътя. Някой овчар, който е пред мене, знае повече. Какво от това? Минавам покрай него, питам го за мястото, разправа ми, аз го слушам, но този овчар няма хляб в торбата си. Аз пък в туй отношение не съм невежа. Нося хляб и му давам. Той ще ми покаже пътя, а аз ще извадя от торбата хляб и ще му дам. Разменяме моето знание за неговото знание. Да. Знание със знание може да се разменя.

Един от руските императори задал на свой придворен три въпроса, на които трябвало да отговори. Но на тези въпроси той не знаел да отговори, та вместо него един негов приятел отишъл да отговори и да го извади от това трудно положение. Дегизирал се като него, отишъл при императора и на двата въпроса отговорил. И дошло до третия въпрос. Императорът казал: Аз какво мисля в момента? Онзи му казал: Вие мислите, че аз съм вашия слуга, но аз не съм слугата ви. - Та и вие след като отговорите на зададените въпроси, ще дойде и последният въпрос в живота ви, отговорът на който ще бъде отрицателен. Тогава питам: Какво е разрешил този придворен, щом друг разрешава неговите въпроси? Императорът е познал, че неговият придворен не е от много умните, а е един от понискостоящите. Та ако вие оставяте вашата работа да я вършат или вашите деца, или вашият слуга, от умните хора ли сте тогава? От кои сте вие? Синовете и дъщерите като дойдат, ще разрешат по своему въпросите. Те ще уредят работите и ще кажат: Баща ни и майка ни не са те, ние сме други. - И в ума на императора е останало, че този, който е дошъл, е бил много умен, но той не е бил слугата му. Сега в живота си ние трябва да разрешим въпроса. Ние казваме: Когато дойде Христос, ще разреши всичките въпроси. Христос ги е разрешил, но въпросът за възкресението е въпрос наш. Въпросът за живота е въпрос наш. Въпросът за нашето повдигане е въпрос наш. Бог е вътре в нас и Той ще разреши нашето спасение. Но ние

трябва да Го слушаме. Ти искаш да станеш учен в света, за да изпълниш Волята Божия, нали? И мислиш ли, че учението в този свят ще ти помогне да изпълниш Волята Божия? Сега могат да се извадят две заключения. Аз поставям въпроса малко по-другояче. Малка ли да бъде вадичката, или големичка да бъде вадата, която тече? Много ли да знае човек, или малко да знае? Да знае толкова, колкото да напои градината. Защото ако не знае, съвсем ще изсъхне градината. Ако пък знае много, отдето мине прелива и може да задигне всичко, и реката може да бъде толкова голяма, че всичко може да изкорени. Знанието ти трябва да бъде толкова, че да напои цялата ти градина. То е истинско знание, а не да не достигне като е малко и не да бъде толкова изобилно, че всичко да завлече и да задигне. Туй трябва да бъде мярка. Знание, което всякога да служи като един вечен импулс за твоето растение. Всеки човек може да е учен. Да не казва човек: Аз няма да уча. Всякога да искате да учите! Да не казвате, че е побеляла главата ви от учение, от четене. Човешката глава побелява от неразбиране, а не побелява от учене! От неразбиране главата побелява, а от разбиране почернява. И тогава онези от вас, които имат черни коси, ви разбират, но във вашето разбиране се крие неразбирането. Онези, които имат бели коси имат възможност да ги почернят. А в черните коси се крие възможността да побелеят. За мене нищо не значи, че е побеляла главата ви. Казвам: Тази коса трябва да я почерниш. - Как? - С разбиране. Сега вие, които имате черни коси, ще кажете: Ние разбираме, а косата побелява, защото не разбираме много добре. - Вие трябва да знаете, че в тази черната коса се крие неразбирането вътре. Затова вашите глави побеляват. И онези, които имат бели коси, да знаят възможността как да ги почернят. И онези, които имат черни коси, да знаят начина, по който да не побеляват косите им. Или другояче казано: Използвайте във всеки един момент онова, което знаете и онова, което не знаете. И знанието, и незнанието да ви служат като един подтик. Като знаеш, да се радваш и като не знаеш, пак да се радваш. Пак да ти бъде като един

подтик. Защото и в знанието се крие Божественото, и в незнанието се крие Божественото. И в двата момента трябва да схванеш Божественото. И в туй, което знаеш, е Божественото, и в това, което не знаеш и не разбираш, и в него се крие една възможност да разбереш Божественото. И когато не знаеш, и в туй незнание трябва да знаеш, че пак се крие Божественото.

Дръжте сега тия две мисли. Добри са те, могат да ви обновят.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния вечен Бог на живота.

2. Утринно Неделно Слово, държано
на 1 октомври 1933 г., 5 ч.с., София - Изгрев.

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК

Наряд:

15 минути размишление.

Добрата молитва.

91 псалом.

Пътят на живота.

Отче наш.

Молитвата на Царството.

3 глава от Евангелието на Марка.

Има два начина, които са подготвителни за знанието. Знанието върви по един процес непреривен. Човек да не мисли, че в един ден той ще може да знае всичко, че няма да има нужда вече да учи. Всякога, когато човек изгуби желанието да учи, остава недоволен от себе си и обезмисля се животът му. Защото туй, което ние наричаме живот, не е нищо друго, а минаване от едно състояние в друго. Пътуваш по една местност или разглеждаш времето, или четеш една книга, те са все възможни състояния, които изпитваш едно след друго, които се сменят и образуват вътрешния живот.

Да слушаме, значи да умеем да се концентрираме. Човек не може да слуша ако не може да се концентрира. То е един процес вътрешен. Често сегашната мисъл на хората е разсеяна, понеже много работи занимават умовете им. Когато искаш да свършиш една работа, ти трябва да слушаш, да се концентрираш добре. Защото ако не се концентрираш, възприятията няма да бъдат правилно поставени. След слушането иде възприятието. Дотолкова, доколкото ти слушаш, дотолко-

ва можеш да възприемаш. И след това, каквото си възприел, можеш да го приложиш. След процеса на слушане и възприемане иде един процес на приложение, понеже в живота има цел, към която човек се стреми. Да кажем, че ти работиш на нивата, но искаш да се върнеш вкъщи, защото там, дето работиш нямаш никакъв хляб. Затова искаш да свършиш работата си, да се върнеш вкъщи. Целта е да се върнеш, защото си гладен, искаш да се нахраниш. В дадения случай хлябът е цел за човека. Ще кажеш: След като възприема хляба, какво ще стане? Ще се премахне онова мъчително чувство на глад и изгубената сила ще се възстанови, ще настъпи едно вътрешно равновесие.

Сега тия са обикновените процеси, които вие ги знаете, няма какво да ги обяснявам. Човек за обикновените прояви на живота трябва да има разбиране и да пази онова необикновеното, което се крие в тях. Може би думите богатство, сила, слава, чистота и т. н. се пишат все със същите букви. Но силата се крие не в буквите, а в тяхното съчетание.

При обикновените случаи в живота онзи разбира, който знае да чете. А онзи, който не може добре да си обясни живота, не знае да чете, не е запознат с буквите. Много пъти сме слушали старите хора да казват: Синко, сляп съм, не мога да чета. Не е сляп човекът, но не разбира онова отношение, съчетанието на буквите. Трябва да му чете някой. Едва сега сме почнали да проучваме езика на природата. И ако не го научим, щастието на земята не може да дойде. Още не разбираме нейния език. Запример някой път виждате човек плаче пред вас и не можете да си обясните защо плаче. Друг ви разправя, че е гладен. Но вие не можете да влезете в положението му. Не трябва да схващате глада като един процес на мъчение. Не трябва да схващате и скръбта като процес на мъчение. Няма нищо, че скръби човек. Ще поплаче, ще милее. Не че няма нищо, но скръбта не може да я носи никой заради него. В даден случай имаш известна скръб и никой не може да я но-

си заради тебе. Или трябва да намериш някой по-силен от тебе, който да ти вземе малко от товара. Ти си турил на гърба си по-голям товар, отколкото трябва. Намали товара си. Как да го намалия? Чудна работа! Че кой ти тури товара на гърба? Това, което ние сега имаме, отчасти ние го слагаме на гърба си. Може и други да го турят, но по-често ние сме си виновни. Запример пътуваш по планината, може някой камък да падне и да ти счупи крака. Скръб имаш. Може да минеш между неразбрани хора и там може да ти се случи някое страдание, което да увеличи товара ти. Но умният човек може да надвие, може да избегне това. Има неща, които могат да се избегнат, а има неща, които не могат да се избегнат. Не може сухото дърво да избегне от огъня. Не може водата, като я туриш на огъня отгоре, да не се изпари. Не може ти да ходиш по слънцето и да не почернееш малко, но тая чернота не е вътре в тебе. Казваш: Почернял съм, откъде иде чернотата? Сега наблюденията установяват, че ония, които почерняват от слънчевите лъчи са здрави хора. Ония, които не почерняват, се оказва, че са болни. Има известни болести, които могат да се лекуват от слънцето. Ако ти се печеш, но не почерняваш, ти не можеш да се лекуваш. Щом почерняваш, можеш да се лекуваш. Ето един факт, който може да ви насърчи. Когато почернявате на слънцето, това да ви бъде една диагноза. Вие сте здрави. Това са сравнения, вие не сте ги проверили, на вяра трябва да ги вземете. Може да ги проверите сега. Ще кажете, учените хора ги изнасят тия факти. Трябва да се проверят до каква степен са верни. Не така да почернееш, че после да не можеш да побелееш, както черните. В тях се образува този пигмент, който е много траен. Говоря за чернотата, която временно се образува и после пак се губи.

Има в света ред събития, ред неща, които ни безпокоят. Искаш да бъдеш спокоен и не можеш да бъдеш спокоен; искаш да бъдеш тих и не можеш да бъдеш тих; искаш да мислиш добре и не можеш да мислиш добре.

Искаш по някой път да бъдеш благ, но как ще бъдеш благ? Някои казват: Ти добре трябва да мислиш! Представете си, че ви вземат двама души и ви набият. Питам: Вие сега какво ще мислите? Може ли да мислите добре? След като ви ударят тоягите, ще кажете: Само да ми паднете, аз да се освободя, че и аз да ви ударя един бой, да знаете как се бие. Но отдолу като се намира човек, ще мълчи! Той нищо няма да каже, но в себе си ще каже: Само да се освободя! Може да каже някой: Ти трябва да им простиш! Не се прощава така лесно. Ти - казва - трябва да бъдеш благороден. Благородството не подразбира, че всичката нечистота и смрад трябва да се прибере въщи. Не съм обичал някой. Той носи всичката нечистота в себе си. Нека седи вън да се очисти най-първо! Любовта е едно, а нечистотата - друго. Да се очисти! Да иде да се очисти най-първо и тогава да дойде!

Сега тия състояния са външни, те не произтичат от твоята душа. Душата е нещо, от което ние можем да се освободим. Тогава ще дойдем до един вътрешен процес, до една вътрешна връзка, с която всички хора сме свързани. И там е всичката тайна. Ти като спиш, човешката мисъл може да проникне в твоето естество, лошата мисъл и хубавата мисъл може да проникнат в тебе. Ти ако си между добри хора, веднага ще се измени състоянието ти на добро, но ако си между лоши хора, веднага ще се измени състоянието ти в лошо. То е естествено. Както доброто време оказва влияние върху човека, така и студеното време оказва влияние. Както сухото време оказва влияние, така и влажното време, и то оказва влияние.

Хора, в които чувствата преобладават, не му мислят много. Религиозният човек не му мисли много. Той казва: Така го е направил Господ. Криво-ляво това е. Това означава религиозен човек. А духовният човек е започнал малко да мисли. Но под духовен човек ние още не можем да имаме представа за пълния човек. Той е духовен, но има нещо, което още му липсва. Тогава

каква е разликата между духовния и просветения човек? Кой от двамата седи по-високо? Просветеният човек или духовният човек? Духовният човек се е родил духовен, а просветеният отпосле е станал такъв. Просвещението после е дошло.

Задачата ни, която имаме сега на земята, е да се поддържа онзи ред, който съществува у нас. Съществува един вечен ред на нещата, в който ние се движим. И които от вас изследват нещата, ще го намерите. Той съществува и ние трябва да поддържаме този вечен ред на нещата. Защото има друг един ред, който е разбъркан отвънка. Там не знаеш кой яде, кой пие, кой плаща - безпорядък навсякъде. Ти можеш да се справиш с този безпорядък само като поддържаш вечния порядък в себе си. Сега този вечния порядък ние го наричаме порядък на Любовта! А безпорядъка ние го наричаме безпорядък на омразата. В Любовта ти учиш човека. Приятно ти е да го посрещнеш, да му направиш добро, да му послужиш. В омразата ти всякога имаш предвид този, когото не обичаш да се махне оттам, да го не видиш. Ако е едно дърво, което не обичаш, ти ще искаш да го махнеш, да го отсечеш. А онова дърво, което обичаш, ти го тачиш, ти го поливаш. Ти обичаш някого, след това се смени в тебе състоянието. Обичта се смени с омраза. Старали ли сте се да си обясните как се сменя любовта с омраза? Вие излезнахте от вечния порядък и влезнахте в безпорядъка. Омразата е друг един вечен безпорядък. Вие се спъвате от нещата и казвате: Защо Господ направи света така? Така религиозният може да се пита и да мисли, на него му се позволява. От учения се иска обективно да изясни кои са причините. Той запример ще обясни, че причините са съвсем материални. Донякъде е вярно, но не само материални са причините. Че материалният свят оказва известно влияние, това да, но как ще обясните следното положение: Гладът застава един беден човек да открадне хляб. Разбирам, материални са причините бедният да краде. Но когато богатият краде? Има милиони, но краде, оби-

ра. Това да обясните! Какво го заставя да краде? Някаква далечна причина. Не е някаква нужда. Аз го наричам това безпорядък. Безпорядъкът не е в сиромаша. Безпорядъкът в дадения случай е в богатия, който краде. Той е вътре в безпорядъка. Той се занимава с една фиктивна идея, че няма да му стигнат тия пари, които има. Голямо количество пари му трябват, за да бъде щастлив. Какво количество богатство се изисква, за да бъде човек щастлив? Богатите не знаят това. Един има един милион, иска да има два милиона. Който има два милиона, иска да има три, иска да има десет милиона. В историята не се помни каква е нормата да бъде човек щастлив. Не само това, но колкото богатите стават по-богати, повече изгубват своето щастие. Те изгубват условията за щастието. Дори богатството носи своето нещастие в себе си. То е един закон вътре. Нито един човек в света няма право да каже, че богатството, което съществува в природата е негово. Той може да използва известно богатство, но трябва да носи в съзнанието си мисълта, че туй богатство не е негово. Мисли ли онзи богаташ, който има милиони килограми жито, че това богатство е негово? Милиони хора са работили за него. Природата, растенията и животните са работили за житото и той събрал това жито и казва, че туй богатство е негово. В туй няма никаква философия и никакво разсъждение. Тук има едно насилие. Вашето тяло е едно богатство, което имате. Вие сте един богат човек. Питам: Туй тяло откъде го взехте вие? Че то е едно богатство! Ако сте един поддръжник на месната храна, аз мога да ви кажа колко овце, колко агънца, колко кокошки, колко пиленца, колко яйца и сирене сте употребили, за да съградите туй тяло. Туй е богатство. И вие сте здрав, силен, снажен и казвате: Това богатство е мое. Е, хубаво, защо ви е дадено туй богатство, да правите зло ли с него? Не, вашето тяло ви е дадено да се покажете като човек! Всеки един има едно огромно богатство - организма на човека. Някои са милионери, някои са милиардери, но

колкото и да е хилаво тялото, аз слагам най-малката цена: Ако едно тяло струва най-малко 1 милион, и то звонкови франка, французки златни пари! Аз така съм преценил горе-долу. Някои го преценяват по-евтино, но аз го оценявам 1 милион. И то е най-малкото, за да си обясним един факт.

В този ред, в този вечния ред на нещата живеят много разумни същества, които разбират нашето естество. Това са същества, които са най-богатите, но и най-щедрите. Сега туй твърдение вие трябва да го проверите, понеже всяко твърдение, като се провери, то носи истината в себе си. Истината е, която носи свобода. Защото ни интересуват тия съвършените същества, не толкова тяхното съвършенство, колкото пътя, по който те вървят. Онзи път, по който човек добива свобода. И тези същества са минали по пътя на нашия живот. От тях човек може да се осведоми как може да достигне до онзи живот, който той търси. И те са, които могат да му помогнат във всичките му препятствия. Не считайте това за нещо случайно. Някой път ние се възмущаваме. Ние за светите имаме особено понятие, за талантливите хора имаме особено понятие.

Вие всички сте били ученици на училището, нали? Идва едно вътрешно съприкосновение между учениците, едни с други си споделят онова, което изучават. Виждали ли сте как един на друг си помагат и как някой път учениците са разположени към учителите си, а някой път не са разположени. Разположени са, когато те виждат в учителите си благородство, справедливост, щедрост, да им предават знанието, както те искат. Някой път не са разположени към учителите, като мислят, че учителите искат да злоупотребяват с тяхната свобода. И тогава не са доволни. Всякога човек е недоволен, неразположен, когато чувства, че ще се злоупотреби с неговата свобода. Свобода съществува в този вечния порядък на нещата. И всеки човек, който иска да те извади от вечния порядък на нещата и иска да те тури в безпорядъка, той не ти мисли доброто. Все-

ки човек, който мисли да ни постави в света на порядъка - да ни извади от света на безпорядъка, той е наш приятел, той е наш доброжелател. Той казва: Ти можеш да живееш както искаш, но тук ще намериш своето нещастие, а там - своето щастие.

За мен думите небе и земя, това са най-старите понятия, които имаме, неустановените понятия. И Мойсей казва: “В началото Бог създаде небето и земята”. Това са двата порядъка. Небето е този вечният порядък, земята е безпорядъкът, който сега се туря в ред. Небето е вечният порядък, онова хубавото, красивото в мене, вечното, неизменното вътре в мен. А за земята Мойсей казва: “А земята беше неустроена”. Или на научен език казано, и двата порядъка съществуват. Така едновременно ние живеем на земята, значи в безпорядъка на нещата - външната страна на живота. Когато чувстваш, че си силен, когато говориш за Любовта, за Истината, за Братството, то е небето. Слезеш ли на земята, която сега се строее, там ще видиш всички слабости.

Ти казваш: Защо ми е небето? Защо ми са ония светии там? Хубаво. Аз питам: Защо ти са хората? Ти търсиш хората, защо ги търсиш? Във всеки един човек ти търсиш вечния порядък. Ти търсиш човека, възвишеното, благородното в него. Търсиш един приятел на Любовта, търсиш един човек, който да влезе в твоето положение. То е вечният порядък. Ти търсиш един, който да те обича, който да ти услужва. То е вечният порядък на нещата.

Изявявайте вечния порядък. Развивайте в себе си вечния порядък! Отворете си по-широко прозорците, порядъкът ще дойде сам по себе си. И новото в света иде самò. Бъдете готови само да го възприемате. Религиозните хора искат да възприемат, че е дошъл Христос едно време на земята, но пак питат има ли Господ или не. Не са прави, защото те подразбират, че ако слънцето съществува, щом като изгрее, то ще донесе светлина. Но каква нужда има аз да доказвам съществуването на слънцето ако го няма? Може да доказвам

колкото искам, но като изгрее слънцето на хоризонта, то само ни доказва своето съществуване. Трябва да престанем да доказваме, има ли Господ или не! Този Господ трябва да изгрее на хоризонта. Ние трябва да Го чакаме да изгрее. И като изгрее слънцето от самата топлина, от самата светлина, всеки един от нас ще си състави едно понятие за него съобразно с онова, което той е възприел. Доколкото ние можем да възприемем този вътрешен порядък, дотолкова ние можем да го разберем, дотолкова и ние ще можем да го приложим. Защото има една аналогия, която съществува между естествения свят и този на вечния порядък на нещата. Ако ти това, което виждаш на земята, ако него не разбираш, тогава как ще разбереш онзи свят на вечния порядък на нещата? Ако ти влезеш във вечния порядък, ти трябва да имаш един много схватлив ум, трябва да имаш едно сърце свършено чисто. Не вземайте чистотата като едно препятствие за вас. То е едно от условията. Чистотата не е един процес външен. Но стъклото трябва да бъде чисто, прозрачно отвътре, за да може външната светлина да проникне през стъклото. Чистата вода ни е потребна. Защо? Понеже тя влиза като един елемент в живота. Ако тя е нечиста, тия нечисти елементи, които влизат в нея, могат да причинят много болести. А чистата вода носи живот. Чистите мисли, чистите желания извършват онова мощното в нашия живот. Постоянно трябва да се чистим, за да се повдигнем. Когато дойдат най-лошите условия, най-лошите страдания, едва тогава идва възможността да влезем в този порядък на нещата. Зад всеки затвор, зад всяка тъмнина седи светлината. Лошите условия, това е затвор, лошите разбирания, това е затвор, спънки за човека, но зад всичко туй седи светлината, седи въздухът, седи свободата. Тези спънки са като тънка стена, не по-дебела от един метър. Дори и 10 метра да беше дебела стената, в три месеца с един чук ти ще я пробиеш и ще излезеш навън. Лошите условия на живота не са непреодолими, а са само едно малко препятствие, необходи-

мо за вашето развитие. Те не са произволно създадени, но в дадения случай може да ви служат като средство за усиляване на вашата воля, защото в друг случай къде може да употребите волята си?

Къде е този порядък? Той е проекцията на външния живот. Ние ще го разберем дотолкова, доколкото можем да разберем този вътрешния порядък и безпорядък. Нашите вътрешни състояния се отразяват върху външния живот. И следователно, за да изучим външната природа, ние непременно трябва да имаме туй вътрешно предразположение. Тази наука трябва да проучваме сега. Докато всички вие не станете господари на себе си, да владеете себе си, да може да се справите със своя ум, да може да се справите със своето сърце, тази наука не може да се усвои. Аз мога да ви убедя, че умът е един много добър слуга, и сърцето също. Те са двамата слуги, които имате. Подобър слуга от вашия ум и от вашето сърце нямате. Но щом не се обхождате с тях добре, по-лоши слуги от ума и от сърцето няма. Ще се отнасяш много добре с тях. Ще вярваш на ума и ще разчиташ на честността на сърцето и на ума. Ако си несправедлив спрямо сърцето си, то ще почне да те лъже. А ако ти станеш несправедлив спрямо своя ум и той няма да разсъждава тъй, както трябва.

Та първото нещо - ще вярвате в онова, което вашият ум носи и в онова, което вашето сърце носи. Нищо повече! Трябва да вярвате в тях! Това ще го приемете като една зададена задача в математиката, като една аксиома. Ще приемате нещата и после ще ги доказвате. Ако не ги приемате, нищо не можете да доказвате. Ако ти не можеш да разчиташ на своя ум, на своето сърце, на какво друго ще разчиташ тогава? И волята на човека зависи от човешкия ум и от човешкото сърце. Силата на волята зависи от подтика, който сърцето дава и от онзи простор, който умът отваря за човешката воля. И най-после, нашата воля е обусловена от светлината, която нашият ум има и от благородството на нашето сърце. Те са трите неща, които влизат в пътеводителя. След туй вие ще влезете в онзи Божес-

твения свят, да разберете какво нещо е душата, т.е. да разберете себе си, какво сте вие и какво е човешкият дух. Тези три неща трябва да се разяснят и понятията на всички трябва да бъдат почти еднакви. Има известни понятия, които трябва да бъдат еднакви за всички. Бялото за вас и за мене трябва да бъде едно и също. Сладкото за вас и за мене трябва да бъде едно и също. Ако вие под думата “бяло” разбирате едно, а аз разбирам друго, къде ще е истината? Сега белият цвят служи за емблема на смъртта. И много пъти, ако на сън тебе те облекат в бели дрехи, непременно на физическия свят скоро ще ти турят бялата дреха, да те пратят на онзи свят. Нали много пъти като умре човек, го обличат в бели дрехи? И ако на тебе някой път ти турят черна дреха, туй показва, че по-дълъг живот ще имаш. И като почнат да изчезват страданията на земята, да знаете, че животът се съкращава. Щом като видите, че животът се съкращава вече, бялата риза ще ви я турят. Може да проверите тия работи. Аз мога да ви приведа един пример. Един български гражданин в сегашната война спечелил 50 хиляди лева и казва: От сега щастлив ще бъда. - Още същата вечер той умрял.

За кураж сега ще ви кажа: Щом имате страдания, по-дълго ще живеете. А както виждам, нито един от вас не иска да умре. Когато някой дойде при мене и ми се оплаква от страданията, аз казвам: Няма ти нищо. - Как няма ми нищо! Тебе ти е широко около врата! Аз му казвам: Радвам се на моите страдания, ако нямам страдания, ще ми турят бялата риза. Не че искам да ви насърча, не че аз одобрявам страданията, но зная, че страданията в този живот на безпорядъка вършат една много хубава работа. Страданията са едно благо. Аз разбирам, страданията не са благо на вечния порядък на нещата. Страданията са благо за онзи свят на безпорядъка, едно благо са те.

Следователно, малкото добро е за предпочитане пред голямото зло. Аз не казвам “Ела зло, че без тебе по-зло”, но казвам: Малкото добро е за предпочитане

пред голямото зло. Защо ще ми е голямото зло? Малкото добро, колкото и да е малко, то е за предпочитане.

Сега вие сте граждани на две царства. Някои от вас имат гражданство в света на безпорядъка, носите и легитимационни карти, че сте граждани и на това царство. Но не зная колцина от вас имат легитимация за другия свят? Имате имена, че сте християни, че сте ученици на окултната школа; аз се радвам на имената ви, но за мене едно име само е, както когато имате една книга хубаво подвързана, а няма никакво съдържание, в тази книга няма нищо вътре. Казвам: На хубавата книга аз се радвам, когато има и хубаво съдържание вътре. Аз вярвам, че вие сте толкова богати, че богатството на всеки одного от вас се равнява на един милион француски франка. Това е, което имате. Тъй щото не ви считам за бедни хора. Например, ако сте сиромаси и вземете един хляб от фурната без да го платите, това не го считам за голямо престъпление. И право имате. За един хляб и въпрос не правя. Но ако дойде хлебарят да се оплаква, ще кажа, че има право този човек. Аз ще платя 5 лева за вас. Но ако сте богати и направите такава постъпка, ще кажа: Турете го в затвора този богатия, нека си плати! Богатите хора нямат извинение. Богати ли сме, нямаме извинение за своите престъпления. Аз ви казвам този пример в мека форма, защото вие правите тези постъпки от някакви съображения да станете по-щастливи. Не. С кражба щастлив не можеш да станеш.

Вечният порядък трябва да преодолее, да премахне този безпорядък, който съществува, на който сме изложени. Мнозина от вас сте раздрусани от безпорядъка на нещата без да искате. Казвате: Ама този е такъв, онзи - онакъв. Така не се разсъждава. Че ако дойде вятърът, всичките листа на едно дърво няма ли да се размърдат? Какво ще кажете тогава? Ако кажете на листата "Защо сте се размърдали вие?", те ще кажат: Ако вие бяхте на нашето място и вие ще се размърдате. И ти на моето място, и ти ще се размърдаш. Няма какво

да правиш. Като бият едно дете, то плаче. Казват му: Мълчи! То отговаря: Нека те туря на моето място, ще видя дали ще мълчиш! И ти ще плачеш тогава! Не мога да мълча. - Най-първо ще плаче човек.

Че се оплаквате, не е погрешка, че сте недоволни, не е погрешка. Каквото и да правите, погрешка не ви намирам. В реда на нещата е. Но че не работите, това е погрешка. Само една погрешка намирам на хората: че не работят за възстановяване на вечния порядък. Всички други работи са в реда на нещата. И казвам: Ще се оправи, ще се оправи, ще се оправи, ще се оправи - всичко ще се оправи. Но когато човек не работи, казвам: Това вече е сериозна работа! А работата е, която ще оправи нещата в света! Всякога, когато човек стане сутринта да каже в най-чистата форма: Трябва да работя! И работата е най-хубавото нещо, което човек има. Работата, върху която човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа могат да вземат участие, туй е, което може да създаде онова приятно настроение на Духа, на човека, на хората. То е, когато човек може да мисли за далечните бъднини. Работете за възстановяване вечния порядък на земята! И на нас ни предстои сега един вечен порядък на земята. И на нас ни предстои един вечен богат живот за в бъдеще.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят Вечния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота! (три пъти)

3. Утринно Неделно Слово, държано
на 8 октомври 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

РАЗБИРАНЕ НА СЛОВОТОТО

Нарядът.

4 глава от Евангелието на Марка.

Има една голяма мъчнотия в разбирането на Словото, която произтича чисто от външни причини. Това не е извинение за човека, че причините са външни или вътрешни. Външни и вътрешни причини, каквито и да са, те не трябва да спъват човека. И външното е за полза, и вътрешното е за полза, и външното е за вреда, и вътрешното е за вреда за онзи, който не разбира. Някой път казваме, че Духът говори отвътре, но Духът говори и отвънка. Има хора, които го разбират отвънка, а онези, които не го разбират отвънка, едва го разбират и отвътре. Та някои сега мислят, че отвътре като говори Духът, те са по-напреднали. Не, те са даже по-изостанали. Всякога за нещо, което ни липсва се оправдаваме с някое друго качество. Ще обясня външното с една мисъл. У човека има желание да се облече хубаво. Туй е едно свойствено желание на цялата природа. И в най-дребните същества, даже и в цветята, има едно желание да се облекат хубаво, със шарени дрехи, да излязат да се покажат на ближния си. И с човека е същото. Но питам, след като се облече човек с една хубава дреха, тя какво е допринесла за него? Нещо съществено допринесе ли? Ти си гладен, и ако те облекат с една хубава копринена рокля, но не ти дадат да ядеш, какво те ползва дрехата? Ходиш навсякъде, показваш се, всички казват: Отлична е дрехата! Гледат я, опипват ѝ плата, питат откъде си го взел. Очите на хората остават на дреха-

та. Хубаво е всичко това, но липсва нещо друго. Усещаш, че си гладен. Ние носим един живот външен, който е живот на една хубава дреха. Всички казват: Ти си много добър човек, като тебе няма подобен. Ти си светлина, ти си благословение, ти си светия, ти си такъв-онакъв, но ти седиш и нещо ти казва: Такъв си, онакъв си, но липсва ти нещо. Туй е разбирането на Словото. Не да казваш, това не ми трябва. Трябва. Не да хвърляш дрехата. Това е една крайност. Когато Йоан Кръстител бил в пустинята Юдейска, той бил облечен в дреха от камилска вълна, препасана с кожен ремък, но усещал пак, че му липсва нещо. Туряш новите дрехи, но липсва нещо съществено.

Същественото е Словото! Разбирането на туй Слово! Когато се разбере туй Слово, човек почва да работи. Казва някой: Когато му дойде времето, ще работя. Та кога не е дошло времето? Сега не е ли дошло времето? Ама когато изгрее слънцето. Та кога слънцето не изгрява? Когато дойде Духът. Та било ли е време, когато Духът да не е идвал? Той постоянно идва. Изпуснали сте и Духа, и слънцето. Изпуснали сте първия Дух и първото слънце. Гледайте втория Дух да не изпуснете, ще дойде трети, четвърти, безконечни са. Не изпускайте нещата! Щом съзнаеш, че си изпуснал нещо съществено, не се извинявай, не се оправдавай все с разни причини. Никакви причини не те извиняват. Когато си изпуснал първото слънце, което е изгряло, тогава иди да намериш всички хора, които са го посрещнали, да ти разправят как е изгряло първото слънце. Ще намериш и онези, които са възприели първия лъч, да ти разкажат нещо за него. А не да казваш: И без него може. Защото всеки един човек в света е един прозорец отворен, през който Божествената светлина в даден случай може да мине. Следователно, щом намериш един ближен, на когото съзнанието е пробудено, през прозореца на този ближен погледни и ще видиш Божествения свят. И нека всеки човек ви бъде като Божествен прозорец, за да видите това, което е утаено дълбоко в човека.

Всички работи, които са утаени в нас, Бог иска те да станат изявени точно на времето си. Защото ако не бъдат

утаени, нямаше да станат навреме. А утаени неща са всички, които стават точно на времето. И ти не се безпокой, че са утаени, те ще се проявят точно навреме. Ти се безпокоиш и казваш: Може би след милиони години. Никакви милиони години. Един милион наши години, това е само една секунда, един миг на Бога. Ти гледай всеки миг да разбереш този милион. Като дойде този момент, да разбереш тази истина, която може да дойде в душата ти. Словото, което ще дойде да го разбереш, а не онова, което отвънка може да придобиеш.

Един ден гледам отдалече се запътил един брат, иде към мене. Аз чета мисълта му. Той сега очаква аз да го поздравя, да му се усмихна. Хубаво, но аз вървя и му казвам така, не му говоря гласно, но все си казвам: Трябва да ходиш по пътя на Божията Любов! Трябва да ходиш по пътя на Божията Мъдрост! Трябва да ходиш по пътя на Божията Истина! А той си мисли, аз да го поздравя. Да си поклатиме главите и да си отминем. Питам: Разбрал ли е той думите, които му казах? Той може да каже: Учителят ме поздрави. Ни най-малко. Аз съм го поздравил, но той ни най-малко не е разбрал какво съм му казал. Поздравления ще има, ако ти ходиш по пътя на Божията Любов, ако ти ходиш по пътя на Божията Мъдрост, поздравления ще има ако ти ходиш по пътя на Божията Истина. Тогава ти ще имаш поздравление, ще има здраве, ще има всичко. Но не ходиш ли по този път, и всичките учители да се съберат, нищо не могат да ти помогнат. Защото, какво разбирате вие под думата Учител? Учител е всеки, който учи хората да не пълпят по земята, а да се изправят и да гледат слънцето как изгрява. Учител е онзи, който те изправя да станеш на краката си. Дяволът те е вързал. Турил ти е превръзки на очите, но Христос с плюнка сменя тия превръзки от очите ти, за да прогледаш. Има една опасност. Всяка вечер, когато заспите, дяволът и той ходи, обикаля и може да са залепени очите ви. И като станете сутринта може да не сте разположени. Има нещо сложено в тебе. Ти не си в духа си, не си разположен. И почваш да търсиш причините. Това няма, онова няма, то-

зи е виновен, онзи е виновен. После вземеш книгата да четеш, казваш: Недовиждам, трябва да потърся някой лекар. Лекарят ти казва, че перде имаш. Казваш: Остарял съм. Не, не е това причината. Нито перде имаш, нито си остарял, но дяволът е дошъл и ти казва, че си вече стар, че твоята работа е свършена и ти след дявола повтаряш по няколко пъти, че си остарял и че перде имаш, и то така и става. Че си остарял - много добре, че перде имаш - много добре. Нали в стаите си хората все пердета имат, да не избелеят килимите. Нали в света се продават пердета. Можеш да имаш и пердета, стига да са копринени. Но по-добре е без пердета.

Сега може да запитате на кого говоря - на вас ли, или на външните? На вас говоря, които имате пердета и на онези говоря, които нямат пердета. И на тях говоря. На онези, които имат пердета, казвам: Да си вдигнете вашите пердета, не да ги спускате съвсем. А на които нямат пердета, казвам: Внимавайте да не би пердетата да дойдат при вас! Важното в дадения случай не е онова, което се говори, а онова, което човек може да разбере и приложи в живота си. Радостта, която той може да придобие в даден случай, тя е важната. Ти седиш и казваш: Едно време каква радост имах, как Духът говореше в мене! Едно време може, но сега е важно, сегашният момент е важен. Тогавя вие ще се намерите в положението на онзи българин, покачил се на една круша и седи там. Минава един негов приятел и го вижда: Какво си се покачил там горе? Този му казал: Остави се, преди половин час мина една мечка и ме изплаши. - Какво има да те плаши една мечка? - Е, едно време как ги биех мечките, а като остарях едва сполучих да се покача на крушата отгоре. - След като си се качил на крушата, след като си се освободил от тази мечка, каква е поуката от това, че тази мечка те е принудила да се качиш на крушата? Ти казваш: Уплаши ме тази мечка, но слава Богу, че се намери тази круша, щеше да ме съсипе иначе мечката. Аз да ви дам тълкувание на това дърво. Мечката пита този страхливец: Ти от дървото на живота храниш ли се, познаваш ли това дър-

во? Кое дърво познава човекът? Тази мечка показва на човека, че това е дървото, което го е спасило. Това дърво, което ще спаси човека, това е живият хляб. То е Словото. Всяка една опитност, това е една мечка. Ти се качиш на дървото, в дадения случай ти носиш хубави дрехи, но не си разбрал същественото, което трябва да дойде в душата ти. И често аз минавам и гледам, мнозина от вас сте на крушата отгоре. Един ми разправя за едно страдание - за една мечка, друг ми разправя за друга, трети за трета, за четвърта мечка. В България все за мечки ми разправят, за вълци, за змии. - Каква голяма беше тази мечка! Казвам: Беше ли голяма колкото един вол? - А, по-голяма от един вол! - Аз не съм виждал мечка по-голяма от вол. Мечката е голяма, но волът е по-голям от мечката. Страхът е, който преувеличава нещата. Вие всякога преувеличавате своите мъчнотии и страдания. Страданието има едно вътрешно предназначение. Когато разтривате един болен крак, не е в разтривката силата. Разтривката е причина кръвта да приижда, силите на живота да минават през болното място, за да оздравее кракът. Ако чрез това разтриване кръвта е дошла и животът е дошъл на болното място, и болката се е махнала, тогава всяка разтривка е намясто. Но ако животът не е дошъл, ако не се е променило страданието, тази разтривка може да е направена, но тя не е намясто. Този, който те разтрива трябва да има вяра. Вяра има, а болката не се е махнала. Тогава не се заблуждавайте - няма вяра. Тъй, ако седя пред един чувал с жито от сто килограма и казвам, че имам сила да вдигна този чувал, а не мога да го вдигна, значи имам сила, но силата ми е по-малка от този чувал.

Ако аз имам една мъчнотия, която е дошла в мене, не е ли това мъчнотия, която ме изпитва докъде е достигнала моята сила? Казвате: Едно време аз бях търпелив. Е, колко си бил търпелив? Десет кила си вдигал, то не е търпение. Ама 20 килограма съм вдигал. То не е търпение. 30, 40, 50, 70, 80, 1000 килограма, това още не е търпение. Аз чета сега в лицата на всинца ви едно нещо. Една баба е разправяла на внучетата си - десетина внуци -

приказки. И казва: Слушайте баба! - Ще те слушаме, но да стане попарката, първо да хапнем, че после пак ще те слушаме. - След като ни дадат попарката, приказките могат да се слушат. Попарата трябва най-първо - разбираването на Словото!

В този вътрешен процес на живота, във вас има едно вътрешно недоволство. Ще се освободите от него. Туй недоволство е една празнина, която трябва да се запълни с онова, същественото. Вие ще чакате Божия Дух да дойде и слънцето да изгрее. Всичко туй е отлично, хубаво. Това празното пространство трябва да се запълни на всяка цена! И туй запълване не е един механически процес. На вас да ви обясня онази мисъл, която е скрита и която трябва да разберете. Минават 10 души покрай един, който е разтревожен. Казва единият: Какво има? - Е, остави се! - Е, няма нищо, ще мине. - Как ще мине? - Той си заминава, минава втори и той го пита: Какво си разтревожен? - Е, какво... - Ще търпиш. - Е, ще търпя. - И той заминава. Всичките десет души все минават и казват. Дали му един урок, но никой не му е показал как да разреши задачата си. Този човек е бил един млад момък и неговата възлюбена му казала така: Слушай, аз искам от теб една хубава рокля. Ако ти не можеш да спечелиш пари за една рокля, не искам да те видя! Да се не явяваш вече пред мене! И мисли си той какво да направи. Ако не ѝ занесе роклята, не може да я види. Ето че минава един приятел, потупва го по рамото и казва: Ще се оправи. Дава му пари за роклята и двамата тръгват и си говорят: Сега ще се оправи работата. И той взема роклята. Аз съм за новите рокли. Аз съм за новите дрехи. С нови дрехи трябва да се явим пред лицето на Бога облечени.

Сега, като ви говоря, недейте да мислите, че има нещо непостижимо. Всичките неща, за които аз ви говоря, са неща постижими, даже за най-малките деца. Когато човек не разбира, нещата са непостижими. Няма нищо непостижимо. Но никога не се стремете вие по вашето да разбирате нещата! Има един особен начин за разбирането на Божественото Слово. И този начин аз ще ви го кажа.

Болният да яде, когато е гладен. Щом не е гладен, хляб да не туря в устата си. Болестта е за предпочитане. А когато вече дойде гладът, не слушайте болестта. Яж тогава, но малко яж. Малкото ядене действа лечебно. Но щом не е дошъл гладът, ти остави болестта да действа, както тя знае. Нека те тъпче болестта. Не питай болестта, която тъпче човека, какво иска да му каже. Има ли нещо лошо в болестта? Тя е харман, конете ще обикалят наоколо, ще тъпчат. Какво лошо има в това тъпкане? Тъпче се житото отгоре, но зърната излизат. При всяка една болест е същото. И ако вие четете историята на всички светии, ще забележите, че всякога след едно голямо нещастие, след една голяма несрета в живота, винаги е идвало едно голямо благословение. И считайте всичко онова, даже една малка неприятност, която иде в живота, че носи нещо хубаво. Това ще дойде! Следователно - трябва! Та това трябва да знаете.

Сега в душата на всички ви има една идея залегнала. Вие искате да имате знание. Тази мисъл е отлична. Искате да бъдете силни. И тя е отлична идея. Искате да бъдете здрави. Отлично. Но ако имате знание, за кого ще го употребите? За себе си. Ако имате сила и нея ще употребите за себе си. Ако имате здраве - също за себе си. Е, какво ще допринесе човек ако използва качествата си само за себе си? Във висшето общество ходят почти всяка седмица да си лакират ноктите. Така по особен начин изглеждат ноктите, че отдалече лъщят. И човек като върви по пътя, все си показва пръстите. То е личността. Личността на човека е една прекрасна, хубава дреха, но хляб не дава. При нея ти можеш да имаш всичките похвали на хората, но гладен ще умреш. Това е то човешката личност. Казвам, тя е потребна за дреха отвънка. Дрехата трябва да стане като едно средство само за външна обвивка на душата, да дойде Словото отвътре. Като говорим за Любовта, разбираме онова отношение, което съществува между хората от само себе си. Като се обичат хората едни други, с това дават най-същественото от себе си. Чрез Любовта иде хлябът на живота. Чрез Мъдростта иде свет-

лината, знанието. Това е същественото в света. Чрез Истината иде хлябът. Този хляб, който дава свобода на човека. Тогава, ако ти нямаш онзи хляб, който носи живота, ако нямаш онзи хляб, който носи знанието, който носи свободата, питам, какво представлява тогава една хубава дреха, която носиш отвънка? Тази външна дреха има цена само при хляба на любовта. Тази външна дреха има цена само при хляба на знанието, на мъдростта. Свободата има смисъл само тогава, когато е хлябът там, когато е Истината вътре в човека. Тогава това, което Христос е казал едно време и което сега говори, е пак същото. Вие чакате да дойде Духът. Чакате да дойде новата епоха. И чакате като онази младата мома, която поглежда постоянно през прозореца и все чака. Види едного и каже: Този е. Но и той си заминава. Види втори, трети и всички заминават. Тези момци са за някъде, не са за нея. И тя казва: Ще дойде! - Тя още не е готова. Тя не се е научила хляб да меси, тя го очаква той да донесе. Тя не знае хляб да меси и да пече.

Няма по-хубаво състояние от това, да дойде във вас Божественият Дух. След като дойде Духът, тогава ще дойде работата. Ще трябва да се работи! Ти трябва да си на работа. Твоят възлюблен като дойде, ще ти каже: Да идем на разходка в градината. Но знаеш ли, че Господ ще те заведе в градината на бедните, на страждущите, в градината на болните, на нещастните. Като влезеш в тази градина, ще видиш този сакат, онзи сляп да се разхождат там. Питам: Ако не разбереш тази тайна веднага, ще изчезне ли любовта ти. Ще влезнете вътре. Трябва да се помага тогава. И той ще се опретне и ще почне да помага. И ти ще кажеш: Тази работа не е за мене. И колко пъти ние напускаме тези хубави градини и се връщаме. И пак през прозореца чакаме, пак го няма. Не, аз не искам да ви туря всичкия товар на гърба. Да ви кажа, че вие сте виновни. Аз говоря на един приятел, но той казва: Защо ми се караш? Не е каране това, така си говоря. Но той иска да му говоря меко, внимателно. Казва: Защо ми се караш, аз не съм невежа, разбирам всичко. Ние сме от тези, ко-

ито мислят, че Господ не ни разбира. Молим се и казваме: Не ни чува Господ, толкова години се молим и Господ не ни е чул, не ни е дал това, което искаме. Не е право. Господ ни е дал много повече, отколкото даже заслужаваме.

Сега последната мисъл за днешния ден: Да се храните с хляба на Любовта, да се храните с хляба на Мъдростта, с хляба на Истината. Един хубав обяд да направите с хляба на Истината. То е Великото в живота! Това, което Христос днес носи в света! Има ли такава едно разбиране, тогава ще дойде туй, което хората търсят, само тогава ще дойде!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния Истинен Бог на живота.

4. Утринно Неделно Слово, държано
на 15 октомври 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

СЛУШАЙТЕ ГО!

Нарядът.

5 глава от Марка.

На сегашния човек трябва да се възстановят неговите нормални чувства, неговото нормално зрение. Има нещо неестествено у човека. Неестественото е в неговите вярвания, в неговите постъпки и това почти се изразява в целия му живот. То е като някое кучо куче, което като дойде, все понакуцва, все иска право да ходи, но все накуцва. Или като някой, който има навика да мига, той все мига, мига, но сам не го забелязва. И почти малко хора ще се намерят, които нямат някой недъг. Тогава всеки се оправдава, казва: Естеството ми е такова, натурата ми е такава. Това нищо не казва. Можеш да кажеш, че баща ти е оставил много дългове или можеш да кажеш, че ти си ги направил. Безразлично е кой е направил дълговете, дали баща ти или ти. Безразлично е за мене кой е турил товар на гърба ми, дали аз или някой друг, този товар трябва да се носи. Безразлично е кой е забил иглата в твоето тяло, дали външен човек или ти сам, резултатът е все същият.

Ние сме в една епоха на изправяне. Сега вие с вашите вярвания вярвате, че сте напълно изправени. Аз бих се радвал да е така. Значи, вие сте изправени, да ви говоря за изправление, то е безпредметно. Как да говоря на чистата вода да стане чиста? То е безсмислено. Да ви говоря, че тази вода трябва да се пречисти, няма никакъв смисъл, щом водата е чиста. Но когато водата е нечиста, и да ви казвам, че водата е чиста, то е пак безсмислено. Защото и в единия, и в другия случай, в опитността вие ще имате различни резултати. Та онова, което ви говоря, трябва да съответства на самата истина. Под думата “истина” в този случай разбирам онази единствена връзка, ко-

ято Бог е поставил между Себе си и нас, да не се наруши. Сега ще дам едно правило, не само да го забележите и да го цитирате, но ще дам едно правило, което ще пазите свещено само за себе си. Няма какво да го разправяте на другите. Ако ще го разправяте, да не ви го казвам. Ще си помисля дали да ви го кажа или не. Ще ви дам едно обяснение. Дали ти сам наливаш водата от едно шише в една чаша и я даваш на някого или някой човек си взема водата сам направо от извора, това са две състояния различни. Аз винаги бих предпочел да си изчерпя вода от извора, отколкото от някое шише, колкото и да е чисто то.

Сега да ви дам правилото: Бог е вътре в нас и Бог е вън от нас. Когато ние живеем в Бога, Бог е вън. Когато Бог живее в нас, Бог е вътре, а ние сме вън. Тъй щото, когато Бог живее вътре, ти си отвънка, когато ти живееш в Бога, Той е отвънка. Защото в света и всичкото нещастие във вашия живот, доколкото аз съм изследвал живота, произлиза от две противоречия, които съществуват. Щом Бог живее вътре в мене, аз мога да Го огранича. Аз мога да Му заповядвам, в мене е Той. Щом Бог е в мене, свободата е в туй, че мога да Му заповядвам, мога да Го ограничавам, а щом Го ограничавам, Той ще се смири и Той нищо не може да каже. Той ми казва нещо и аз казвам, че не е така. Ти ще ме слушаш, аз каквото кажа, така ще бъде. Ти Му заповядваш и Той казва: Да бъде твоята воля. Но щом ти Го ограничаваш отвътре, а понеже Той е отвънка, Той там е свободен и тогава ти си в зависимост и Той те стегне оттам, отвън. Ти Го стягаш отвътре, Той толкова повече те стяга отвън. Тогава не ти вървят работите, нещастие след нещастие. Но дойдеш ли отвътре до съзнанието и кажеш "Не правя добре!" и почваш да се отпущаш отвътре, тогава и отвън се поправя положението. Туй правило трябва да го знаете, ако искате да ви вървят работите.

Най-първо ще дадеш абсолютна свобода на себе си и на Господа. Ще кажеш: Господи, прави това, което Ти е угодно! И Той ще направи тъй. Тогава и отвънка ще се промени положението за тебе. Съответствие има. Туй

трябва да го пазите. Не го ли пазите това, никакъв морал, никаква философия, никакви ангели не могат да ви помогнат. Защото ангелите и светиите все са отвънка. Щом дадеш свобода отвънка, светиите всички ще дойдат вътре. Ти като дадеш в себе си свобода на Бога и Той в Себе си ще ти даде свобода. За да дадеш свобода на Бога, трябва да Го обичаш. Значи, да имаш пълно доверие в Него. А вие мислите, че като му дадете пълна власт, ще ви дойде някоя беля на главата.

Това е първото правило. Като дойде Бог не трябва да се тревожиш. Преди няколко дни ме пита един: Според това правило, като дадеш свобода отвътре, може да дойде дяволът и да почне да те притеснява, какво ще правиш с дявола? Казвам: Щом дадеш свобода на Бога, Той ще те управлява, а Той е всесилен. Тогава кой дявол може да те притеснява? Кой е дяволът? Дяволът е същество, което ограничава, притеснява Бога отвътре и затова Бог притеснява дявола отвън. Ще кажеш: Господи, Ти създаде този дявол, кажи му да излезе. И тогава, когато дойде дяволът да те притеснява, Господ ще го стисне отвънка. Знаете ли Бог как стиска? Като стискаше дяволът апостол Павел, онзи трън в петата какво беше? Три пъти се моли Павел на Господа и пак му каза Господ: Достатъчна ти е моята благодат. Бог искаше да каже: Ти няма какво да се безпокоиш с твоите трънчета. Ти дай свобода на Господа и ти като Му дадеш свобода, Той казва: Аз ще се разправя с твоите трънаци. Апостол Павел беше много голям патриот, ходеше да гони християните. Казва Господ тогава: Когато ти си слаб, аз съм силен и когато ти си силен, аз съм слаб. Сега туй е правилото. Вътре Бог да бъде силен, отвънка ти да бъдеш силен. Защото, ако отвънка си силен, отвътре ще бъдеш слаб. Или казано другояче, Христос казва: "Отец пребъдва в мене и аз пребъдвам в Отца". Ако Бог пребъдва в мене, Бог ще бъде силен в мене. И ако аз пребъдвам в Бога, аз ще бъда силен в Бога. Сега може вие, като прилагате това правило, да дойдете в противоречие с хората. Тогава, ако Бог е силен във вас, Бог със себе си няма да спори. Спорът, който е в нас, е спор наш, личен.

Аз мисля, че аз зная повече, ти мислиш, че ти знаеш повече; онзи мисли, че е по-богат и пр. И от това произлиза спор. Във вътрешния живот произтича спор. Ние трябва да станем силни отвънка. По някой път аз се чудя на голямото невежество, което имаме. Ние мислим, че сме много силни и много знаем. За някого казват някои: Той е много силен човек! Колко му е силата? Със своята сила той може да вдига едва 400-500 килограма, повече не може да вдига. Питам тогава: Каква е тази сила, с която може да вдига толкова кила? Че една машина вдига 10 000 до 100 000 килограма тежест. Тогава с какво можем да се сравним? Машината е по-силна от човека. Разбирам да туриш цялата земя на гърба си. Аз казвам някой път, че мога да нося цялата земя на гърба си. Това значи, че можеш да заповядваш на всички хора на земята. Един човек, ако носи на гърба си земята и я поразтърси малко, какво би станало с нашите здания?

Каже ви някой една малка обида и вие не можете да я носите. Много силни хора сте, но само ако ви се казват хубави думи. Кой са най-хубавите думи? Например кажат ви: Много си грозен! Ами че всички силни хора в света са грозни хора. А всички слаби хора в света са чрезмерно красиви. Красивите хора са слаби хора. Силният човек красив не може да бъде. Красотата винаги върви със слабостта, а грозотата винаги върви със силното. На едно място в Писанието се казва: "Страшен си Господи!" Силният човек е страшен. Ти като дойдеш до него и като го погледнеш в лицето, ще настръхнат косите ти. Аз говоря за външното отношение на нещата, което трябва да разбирате. Сега вашето схващане аз го уподобявам на онзи човек, който седи и гледа една българска баница, със сирене, полята с мляко, каймак, зачервена отгоре, като я погледне потреперва. Мисли кога ще му дойде времето да си хапне от нея. Мисли, че тази баница е негова и ако хапне, всичките въпроси ще се разрешат за него. То е едно лъжливо треперене. Ти като ядеш тази баница, ако си хилав, пак ще си останеш хилав, пак ще остане въпросът неразрешен, само ще имаш едно малко удоволствие, докато ядеш баницата.

Вторият пример, който е подобен на първия: Ти искаш да декламираш едно стихотворение, което си заучил. Може да е от Пушкин, може да е от Хюго или от друг някой виден поет. Така хубаво си го заучил и трепериш, вълнуваш се, мислиш, ако го издекламираш хубаво, ще има букети и целият свят ще се обърне да те гледа. Така си мислиш ти. Издекламираш стихотворението, ръкопляскане има, дадат ти един букет със скъсани цветя и ти си пак сиромас. И на другия ден ти казват: Много хубаво си декламирал стихотворението. Но ти останеш само с декламираното стихотворение и нищо друго. Ти като си декламирал стихотворение, тия хора ни най-малко не си отвориха кесииите, само скъсани цветя ти дадоха. А пък те те натовариха знаеш ли с какъв дълг? Ти знаеш ли с това стихотворение какво направи в природата? Освен, че нищо не ти направиха, но тия хора ти наложиха един дълг. Че за всички тия изпокъсани цветя ти трябва да платиш за жертвата. Защото те ще кажат: Ти стана причина да ни изпокъсат. Тогава природата ти налага една глоба. Нищо повече. Природата те глобява. Наместо с твоето стихотворение да живеят цветята, те ги изпокъсаха да се ознаменува твоето стихотворение. В Америка като идете всички проповедници, които проповядват на амвона, имат по две чаши с изпокъсани цветя, гледал съм ги. Аз като му погледна цветята, казвам: Малко глоба имаш да плащаш ти. И американците сега плащат глоба на своите проповеди. Не само там, навсякъде. Общ закон е това! Не трябва да бъдат изпокъсани цветята! Аз сега засягам външната страна, за да изнеса вашите недъзи. Пък и да изнеса недъзите и погрешките на хората, това не ме ползва. Радват ме добродетелите. Защото според мене, да ви изнасям вашите погрешки, това е все едно да изнасям цветята от вашата градина. Не, аз бих желал, като вляза във вашата градина, да видя всичките ви цветя на мястото си. Това значи добродетел. А сега като вляза в градината какво виждам - това цвете изпокъсано, онова изпокъсано. Не е приятно да гледам изпокъсани цветя.

Някой знае, че е грозен, че не го харесват. А може

да стане красив, но за това се изисква дълго време да работи вътре в себе си. А това не става лесно, изисква се дълго време. Затова взема, че си намазва устата с червило, ретушира лицето си, за да стане красив. Той е малко черничък, а сега слага белило да стане бял. Или бял е, няма никаква червенина на лицето си и тогава боядисва бузите си с червена боя, да покаже, че кръвообращението му е много добро. А кръвообращението не е добро. Всичко това е фалш. Ти си туриш червило на лицето, искаш да кажеш, че кръвообращението ти е добро. Значи искаш да кажеш: Аз дишам добре. На такъв човек ще му препоръчам да диша, да пие топла вода, да се поизпоти малко. Да бъде естествен. И като стане Господ в него свободен, ще стане червен като ябълка. Ама почернял си. Да, почернял си, защото в тебе няма място за Господа. Но като Му дадеш свобода в тебе, веднага ще избелееш. Е, остарял си. Защо? Не даваш свобода на Господа. Пак същият закон е. Изгубиш силата си. Защо? Не даваш свобода на Господа. Дай свобода на Господа! Ще дам свобода на Господа и ще се подмладя! Нищо повече! Тайната на живота е там. Ама как? Най-първо научи се да дадеш свобода на Господа! Поразсърдил си се, някой път си недоволен от нещо, искаш да покажеш, че си силен. Ако онзи човек, който те е онеправдал, е 10 пъти по-силен от тебе, какво ще правиш? Ама ти може да говориш за него, че той това, онова. Питам: Какво се ползваш, ако говориш лошо за другите хора? Нищо няма да говориш за другите, но ще кажеш: Господи, тази работа е твоя, оправи я, както ти искаш. А пък ти си бъди спокоен отвътре. Това е философията на живота. Не да бъдеш индиферентен към погрешките на другите, но няма какво да се безпокоиш, ще погледнеш своите погрешки и ще обмисляш как да ги поправиш. И аз зная всяка една погрешка не само да я поправа, но да туря доброто намясто. Само като туриш доброто намясто, само тогава погрешката може да се поправи.

Животът седи в Любовта, която трябва да се изрази отвънка. Болният запример всякога тича да намери някой лекар, който да му помогне. Добре, но това е частично по-

магане. Защо човек да не потърси помощ при живата природа, при Бога, Който може да му помогне по-съществено? Отвънка ти ще платиш на някой лекар да ти помогне и отчасти може да ти помогне той, може да ти бъде полезен, но само тогава, когато той е в съгласие с природата и когато този лекар дойде да те лекува с обич. Сега колко лекари има, които лекуват с обич? Или правиш добро някому, където си заинтересован. Една млада сестра ми разправя: Учителю, аз съм много добра. Добра съм и всякога искам да се покажа пред хората. Добро правя на хората, но искам, като им направя добро и на мен да направят добро. Казвам: Там ти е погрешката. Ти не правиш доброто, за да ти направят добро! Казано е: "С каквато мярка мериш, с такава ще ти се върне". Но това е негативната страна и правилото не е разбрано. Каквото правиш на хората, това ще направят и на тебе. Но законът не е така. Ти като направиш добро, добро няма да ти направят. Като направиш добро, хората трябва да те обичат. Добро за добро, това е плащане. Ти трябва да правиш доброто, да проявяваш Любовта, без да очакваш добро от другите хора. Защото ти като правиш доброто, Божията Любов в тебе действа и ще получиш хиляди пъти повече. Аз направя едно микроскопическо добро, една добра дума кажа на някой беден човек, никой не вижда, но аз съм радостен и целия ден съм доволен. Дори съм забравил какво точно съм казал на този човек. Какво ще чакам да дойде да ми благодари, аз съм получил вече много повече, отколкото съм дал, хиляди пъти повече съм получил от радостта, която съм изживял.

Забравете себе си или поставете себе си на заден план. Във вашия дом поставете най-първо Господа. Кажете: Господи, каквото кажеш Ти, това ще направим ние. Като идеш на гости при Господа и Той ти каже: Каквото искаш ти, туй ще бъде. Като идеш ти при Бога, ти ще видиш същото правило. Каквото правиш в себе си, ти ще го видиш отвънка. И може туй правило да го проверите. Ако мислиш другояче да оправиш живота си, ще го оправиш така, както всички други хора. Всички хора все та-

ка го оправят. И Христос казва: Ако ме любите, отвътре да ме любите! Тогава Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя. Много пъти ние цитираме този стих "Ако Ме любите". Кой може да люби Господа? Ще дадеш в себе си свобода на Господа и няма да се тревожиш, че си беден, гол, бос, че гладен ще умреш, че хората говорят лошо за тебе. Ще оставиш всички тия неща, те са празни работи. Нека си духа вятърът колкото си иска, нека си седи сиромашията, нека говорят хората. Че някой говорил лошо за тебе - нека говори. Ама ходя бос, ама вятър духа. Какво лошо има в това? Нека дойде вятърът. Че някой казва: Ти си лош. Аз съм лош, но ти, който ми казваш, че съм лош, си два пъти по-лош от мене. Бил съм несправедлив. Ти си два пъти по-несправедлив от мене, който казваш това. Не бъди индиферентен, но ще го погледнеш, ще го потупаш по гърба този брат и ще кажеш: Слушай, брат, виждам, че в тебе Господ не е свободен и в мене не е свободен, нека се хванем за ръка, да освободим Господа, защото Той ще почне да ни стяга отвънка. Мене ще ме стегне веднъж, а тебе ще стегне два пъти. Мене ще стегне с един ревматизъм по краката, а на тебе и ръцете, и краката ще стегне. Тогава какво ще правим?

В този свят на земята не стягай Господа! Работи, обичай Го, люби, че като идеш в онзи свят, ангелите ще те посрещнат и на свети Илия ще бъде каляската там с венци. Тъй ще бъде, но ако ти си Го стягал Господа в този свят, аз отсега зная всичко, какво ще бъде на онзи свят. Аз гледам в този свят какво правят хората. Като погледна на някой дом, виждам как живеят и казвам: Вие стягате Господа в себе си, но и вас ще ви стегнат. Много вярно е това правило и в него няма изключения.

Да оправим този свят не значи да оправим нашите работи. Не. Но да дадем свобода на Господа да управлява във всички работи - да работи вътре в нас! Каквото Господ направи в нас, всичко ще бъде добро. И талантиливи ще бъдем, и каквото поискаме, всичко ще стане. Това, което Господ направи, никой друг няма да го направи.

Това е Словото за днес: Дайте свобода на Господа в своята душа! И когато почне да ви говори Той отвътре, слушайте Го! А отвънка вие приемайте и прилагайте. Отвътре Господ да действа. Това е правилният израз на живота. Това е новото учение. То е учението на Духа. Това е елементарната стъпка. То е първата стъпка, която трябва да вземете, и да работите. Едно правило, в което трябва да се вслушате. Всеки трябва да има едно ново знание, едно ново приложение. Това не може да се обясни с правила. Тогава пред вас ще се открие един нов свят и работата ви ще стане радостна и весела. И ще знаете вашите близки, които са умрели, къде са тогава, ще знаете даже какво е положението им, какво има в онзи свят. Този закон е верен. В него няма промяна!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния Вечен Бог на живота.

5. Утринно Неделно Слово, държано
на 22 октомври 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

НЯМА ДА ВИ ОСТАВИ

Нарядът.

Евангелие на Матей 6:25.

Хубавите работи, ако не се разбират, стават еднообразни. А еднообразието е сянка на живота. Колкото и да се обясняват нещата, те всякога остават неразбрани. Има едно правило: Само неразбраното в живота донася мир на човека, спокойствие. Ти мислиш за нещата, ти мислиш, че си ги разбрал. Но те всякога остават неразбрани. Ще кажеш, как тъй да не разбираш нещата и да имаш мир? Запример, ти мислиш за Бога, мислиш, мислиш, изясняваш си Го по един начин, по друг начин и най-после кажеш: Тази работа е неразбрана. И имаш мир в душата си. Ти искаш да определиш със своя малък ум, с малкото си разбиране на едно дете да определиш какво нещо е Бог. То е невъзможно. То е най-невъзможното - както и да повикаш слънцето в къщата си на угощение. Колкото това е възможно, толкова и ти можеш да разбереш какво нещо е Бог. Това е само едно сравнение, то не е да го изнасяте навън. Да кажете: Туй, неразбраното, дава мир на човека. Неразбраните работи са великите работи и малките работи са велики. Великото малко и великото голямо са две неразбрани неща в света. И добре, че са неразбрани, защото силата седи само в туй, което ти не разбираш. Сега не мислете, че към това, което не разбирате, нямате никакво отношение. Туй, което вие не разбирате, то ви разбира. И там е философията на живота.

И всякога, когато вие кажете - Ама ти не ме разбираш - този, който не те разбира, той седи по-долу от тебе и за-

това не може да те разбере. Ти ще си кажеш: По-добре, че не ме разбира. А онзи, който те разбира, той седи по-високо от тебе, разликата е в това. И винаги ще се явяват тия противоречия. Някога пък вие ще си мислите, че нещата ви са ясни. Но колкото човек се повдига по-високо, той вижда, че в света нещата стават все по-тъмни и по-тъмни. Далечните предмети са невидими, а някои неща хич не се виждат. На 20 километра можеш ли да видиш нещата, даже нищо не можеш да видиш там.

Ето мисълта ми каква е: Понеже във вас се заражда едно противоречие и то седи в един много естествен факт - от векове, още откак светът се е създал, съществува едно противоречие в умовете на хората. И интересно е, че никога нещата не са ставали тъй, както те искат. А всякога те са ставали тъй, както не са ги искали. Онези, които не са дорасли, те не могат да видят защо нещата не стават тъй, както те искат. Не искам нещата да стават така и така. Тази мисъл, че нещата трябва да стават така и така, тя е чужда мисъл, тя не е твоя, не е излязла от твоята душа. Тя е една мисъл, натрапена от окръжаващата среда или тя е колективна мисъл. Едно малко дете иска да има големи гащи като баща си. Това е една натрапена мисъл. И често аз съм виждал деца, обули гащите на баща си, и тътрят ги или малки момиченца, турили роклята на майка си, и тя се влачи наполовина по земята. Защо им са тези рокли или защо му са гащите на баща му? Все има една идея, но тази идея е материалистическа. То иска да бъде голямо като баща си. Но защо, и то не знае. Казва: Баща ми е голям и аз искам да бъда такъв голям! Често в духовните хора и в религиозните хора има същия стремеж. Една слабост е това. Всички искат да бъдат големи хора, видни хора. Искат каквото кажат, да стане, а то не става. Ти не можеш да намериш двама души, които за някой предмет или за една своя опитност да са на едно и също мнение. Хората не могат да бъдат едни и същи. Ако вие минете през някой терен, през една местност, вие и двамата може да я опишете, но все ще има една разлика в описанието. Даже двама художници, които рисуват една местност, ще имат различие в картината, в перспективата, те раз-

лично са схванали тази местност. Съдиите като осъждат някого по закона, пак ще има разлика във виждането. Един съдия обърна внимание на някои данъци повече. И съдиите не могат да съдят еднакво. Всичките съдии не мислят еднакво. Някой съдия някое престъпление не го намира за голямо, а другият, педант, казва: Да се осъди! За учениците е същото.

Има известни хора, които имат един кодекс, една малка черта на лицето - една малка линияка между очите. Тези хора са толкова дребнави, че ти ако имаш да даваш пет стотинки, той казва: Защо не си платиш дълга? Срамота е! Какво има? Пет стотинки са, не са сто лева! Пет стотинки са ми трамвая. Но този човек същевременно, ако има да дава пет стотинки, той ще дойде да ти ги даде. А има хора, които петте стотинки няма да дадат и хиляда лева ако имат да ти дават, и тях няма да ти дадат. Има и такива, които, както турците казват: Туй, което има да взема, не търси, а това, което има да дава, не дава. Това не е добродетел. Най-първо не вземайте пет стотинки на заем! Това е една голяма погрешка. Понеже, като вземеш пет стотинки, ще кажеш - тя е малка работа - и няма да ги платиш. А хиляда по пет стотинки, тя е голяма сума. Пет стотинки, много малка работа е. Пет стотинки, това не е никакво престъпление. Че си взел пет стотинки от хиляда души, никакво престъпление не си направил. Но тия хилядата по пет стотинки, ще ти причинят една вреда за в бъдеще, която ще бъде неприятна за тебе самия.

Сега да ви обясня това по обратния път, за да видите отношението. Представете си, че имате хиляда души ваши приятели, които ви обичат. И ти тръгнеш да ги посетиш. Идеш при единия на гости. Хубаво, дадат ти една паница сладко и водица. Идеш при другия - пак сладко, при третия, сто, двеста души - треста различни сладка, стане ти байгън. И ако речеш всеки ден да посещаваш своите приятели и все по една лъжица да ти дават, ти скоро ще фалираш. Тия несъвместимите сладка ще произведат обратни резултати. Ти вървиш по един път, нарушаваш закона на храносмилането. Защото храносмилането върви по един път - ти трябва да ядеш само когато си гладен, а ти отиваш при приятелите, изядеш едно сладко, друго сладко. Туй сладко ще ти при-

чини вреда, защото ще предизвика в черния дроб известни сокове, известна ненужна работа. Отидеш ти при своите приятели на гости, но ще искаш да те почерпят една много хубава балканска вода, понеже е безопасно. Една топла вода, никакво сладко. По-икономично е. А когато идеш при друг приятел и си гладен - да те нагости хубаво. Всякога няма да ядеш. Сега това е само изяснение.

Правило: Малките неща в живота често създават големи неприятности, стават основа за едно бъдещо нещастие. Сега духовният живот трябва да се разбере и в друго отношение. Ако вие се качите на някой планински връх, както на Алпите, там всичките 10-15 души все са навързани с въжета при изкачването. Ти си един от тях. Онзи пред тебе и този след тебе все са свързани, ти вече не си свободен. Твоето подхлъзване, твоето падане излага на опасност останалите. И ако ти се подхлъзнеш някъде и паднеш, може би никога няма да се върнеш нагоре. Но тези хора са вързани за въжета, за да се крепят. Туй става само на високите планински места, на ниските места не става, както и да ходите там, няма никаква опасност. Тук да се качиш на Мусала също са потребни въжета, защото понякога път може да се подхлъзне човек и да падне в някоя пропаст. Та когато влезете в духовния път и там стават някакви подхлъзвания. Запример, един се подхлъзнал в своето верую. Казва: Това е празна работа. Ти по него отиваш, свързан си с него, вземаш страната му и ти паднеш. Мислиш като него. Това е един резултат. Онзи, който се е подхлъзнал, след като падне, той ще има известен резултат. Всяко едно верую, все ще дойде да се опита. Не само в падането ще се опита едно верую, но ще дойде време да се опиташ в какво вярваш.

В какво седи доброто? Доброто седи в това, човек да има на какво да се радва. А радостта в какво седи? Радостта е там, дето има път. Дето има живот. Дето има Истина. Щом има път, ти можеш да се радваш; щом има Истина, животът е с тебе, ти можеш да се радваш. Сега, къде е пътят? Пътят е там, където е радостта. Когато имаш радост, пътят ти е отворен. А къде е Истината? Вътре в живота. Истината е там, дето има светлина и топлина в човека. А човеш-

кият живот е там, дето е Духът, дето е душата, дето е умът, сърцето, там е животът.

Всички тези идеи да бъдем добри, да живеем добре, трябва да се обяснят. Може да ви се даде една тема да пишете: "Какво нещо е да живеем добре". И всеки един да определи. Досега ние знаем, че другите хора трябва да живеят добре. Но малко хора ще срещнете, които знаят как те самите трябва да живеят добре. Ние живеем според нашето разбиране. Но да живееш добре, значи да имаш една обширна наука, за всяко нещо трябва да знаеш как да го направиш. Защото доброто живеене, то е отношение, което съществува между хората. С всяко едно живо същество, във всеки един даден момент да знаеш как да постъпваш. Не само с близките, но и с всички останали да знаеш в дадения случай как да постъпваш разумно, че и ти да си доволен, и те да са доволни от тебе. И мислите ли, че това нещо е една постижима наука? То е толкова мъчна наука, че и сам Господ се намира в едно противоречие като дойде да прилага тази наука. Този, Който е толкова умен - най-умният, най-мъдрият в света. Дълго време, години се изискват, докато Го разберете. И пак са недоволни, хората са недоволни от Неговите постъпки. При всичките блага, които Той е дал, пак хората са недоволни. Даже и вие често казвате: Господ защо ме е създал тогава? Коя жена не казва: Господ защо ме е създал жена? И някой брат казва: Защо Господ ме е създал такъв простак, а не нещо по-хубаво? Някоя мома като се погледне казва: Защо Господ не ме създаде по-красива? Никак не съм угледна. И колко души ще намерите вие, които са доволни от това, което те имат? Много малко хора. И най-после гледаш, гледаш в огледалото - факта, че остаряваш, го приемаш, но не ти е приятно. Но питам, в даден случай ти си красив, но какво ще ти допринесе твоята красота? Тя ще ти допринесе донякъде нещо, като се оглеждаш в огледалото, ще ти е приятно и весело, но то е така, докато си въкъщи. Излезеш ли на улицата, твоята красота е една съблазн. Всичките хора тръгват подир тебе, интересуват се от твоята красота. Че една мома ако е много красива, ще почнат да я закачат момците, те стават тогава нахални, няма це-

ремонии. Хайде да обясня и по друг начин, да оставим младите моми. Аз вземам младата мома като общо нещо, не конкретно. Младостта това е един общ принцип, който съществува в света. Не считайте, че щом сте млади, това е само за вас. Оставете това настрана. Вие още не сте млади, вие сте само временно млади и ще остареете утре. Вие още не знаете какво е младостта и какво старостта. Може да играете на сцената като млади и като стари, но това е още фиктивно. Нито сте млади както трябва, нито сте стари както трябва. Млади сте - изгубвате младостта си, стари сте - изгубвате старостта си и не знаете какво става. След като изгубиш младостта, какво става? Чувстваш старост. Но и старостта не може да я задържите. И най-после умрете. Питам: Какво остана? Младостта изгубите и старостта изгубите, намерите смъртта. С какво може да се похвали един човек, след като е изгубил своята младост и след като е изгубил своята старост? Казва: Ще се мре вече! Хубаво, като умре какво ще придобие? В смъртта се подразбира да умреш в този смисъл - да придобиеш вечната младост. Тогава има защо старият да умира. И всеки би се отказал от своята старост тогаз, защото старостта е богатство, което ти си придобил. И трябва да го пожертваш, за да добиеш Божествената младост! Ще го изнесеш ти на Божествения олтар! И туй всесъжение* ще бъде благоприятно за Господа. Това е агнето, което ти трябва да пожертваш за Господа, за да ти даде Бог онова, което ти търсиш. Сега всички искате да бъдете благодородни, искате да придобиете някои неща. Много пъти съм ви говорил за жертвата, но проучете какво нещо е жертвоприношението.

Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не принесеш в жертва нещо. Кажете ми сега, можете ли да обичате някого, който нищо не е жертвал за вас? За да го обичате, най-малко трябва да има какво да ви даде. Обича те някой, защото има какво да вземе от тебе. Не мислете, че който обича има някаква идея. Ти обичаш някоя свещ. Защо я обичаш? Защото тази свещ ще я запалиш и тя ще ти послужи. Ти обичаш един

* всесъжение - пълно изгаряне на жертвено животно

кон. Но защо го обичаш? Ще се качиш на гърба му. Обичаш един бастун. Защо? Ще се подпираш на него. Обичаш шапката. Ще я туриш на главата да те пази от слънцето. Обичаш дрехата. Ще я туриш да те пази от студа. Обичаш обувката. Ще ти пазят краката. Обичаш хляба. Ще ти допринесе живот. Но да обичаш неща, които няма да ти допринесат нищо, няма никакъв смисъл.

Трябва да имате за живота едно правилно понятие. Да обичаш и да те обичат. Като обичаш, трябва да дадеш и трябва да вземеш нещо. Вие вървите по пътя на формулата. Казано е: Даром сте взели, даром давайте. Даром си го взел и даром ще го дадеш. То не е твое. Бог ти е дал даром нещо. Значи като Го обичаш, заради Любовта на Бога това, което Бог ти е дал на тебе даром, не го задържай за себе си, раздай го даром! Направи нещо за Него! Ако го задържиш, ти правиш едно престъпление. Бог ти е дал изобилно и ако от изобилието на твоя живот ти не даваш, ти сам си създаваш вътрешни нещастия. Животът трябва да тече. И всичките сегашни хора страдат от това, че нямат изтичане. Те мязат на затворени езера. Нямат никакво изтичане във от тях. От тях става само едно изпарение. А тия затворените езера мязат на онова Мъртвото море в пустинята. Нищо не може да живее там. И това Мъртво море се е образувало от потъването на някои грешни градове. А пък философите ще ви кажат, че човек трябва да се затвори в себе си - не си струва човек да се отваря. Съгласен съм до известна степен, но да се затвориш съвършено в себе си и да се отвориш съвършено, това са крайности. Сега туй, за което ви говоря, това са само едни такива временни мисли, които минават и временни желания, и временни постъпки във вашия живот. И малко е времето, в което те живеят.

В човешкия живот става една вътрешна смяна. Аз говоря за един вътрешен живот. Става една постоянна вътрешна смяна. Вие се спирате някой път само върху някои силни усети, чувства, мисли, а другите вие почти сте ги забравили. Но от всички чувствания, които вие имате, от най-малкия усет, Божественото остава известно впечатление в душата ви. Вземете желанието във вас да забогатеете. Вие ис-

кате да забогатееете. Потребно ви е да имате изобилно, да ядете и да пиете, и да имате свое жилище. Всеки иска да бъде богат, за да си има храна и облекло, да си има една къща, където да си подслони главата. Това е подтикът за богатството и то е право. Но питам: Какво ви ползва вас едно богатство, ако вие не можете да го използвате, ако не можете да ядете? И какво ще ви ползва едно богатство, когато имате един пружинен креват, но ви боли тялото? Вие лягате на този пух и постоянно усещате болките в тялото. Какво ще ви принесе този креват? Нищо няма да ви принесе.

Богатството, в пълния смисъл на думата, се разбира животът. И истинското богатство е онзи постоянен живот, който можете да придобиете. Това е истинското богатство на човека. И богатството е като едно средство на физическия свят за придобиване на живота. Условие е то. Но понеже туй условие сега не служи на живота, много хора са станали крайни сиромаси, не могат да придобият живота. А всъщност сиромашията действа по-добре за придобиване на живота, отколкото богатството. Затова казва Писанието: "Блажени сиромасите, защото е тяхно Царството Божие". Никога не казва: Блажени богатите. По-добре една ненаписана книга, защото на нея можеш да пишеш, а не една книга, която е надраскана от деца. Защо ти е тя? Аз считам богатството, което ние търсим сега на земята, за една надраскана книга от децата. Всячкото богатство, което имате, и имота, и парите, са опетнени от човешка кръв, хиляди и милиони същества са станали жертва за тях. И вие искате туй богатство, като дойде в дома ви, да ви допринесе благо. То ще донесе благото, но и нещастieto. Вие ще се намерите в противоречието на онази царска дъщеря, която за венчаването си е дала дрехата на един от най-видните шивачи. Но този дрехар е бил сифилитик и царската дъщеря се заразила.

Вие искате да бъдете богати, силни, здрави. Вашата мисъл трябва да бъде чиста. По правилата на вътрешната хигиена само може да постигнете резултат. Богатството е един резултат. Силата е един резултат, знанието, всички неща, които вие искате, това са резултати. Това, което вие искате да постигнете, вашите мисли, вашите желания, вашите постъпки

трябва да бъдат чисти. Ако те не са чисти, вие ще си създадете само нещастие на себе си и никой не може да ви помогне там. Казвате: Господ да ни пази! Господ ни пази, но и вие трябва да се пазим.

По някой път трябва да изучавате пророците. Вие не сте изучавали пророците да видите, че и у тях съществува едно голямо противоречие. Казвате: Бог всичко може. Когато Господ казал на Йеремиа пиши на еврейския народ, това ще му направя, онова ще му направя, понеже те не изпълниха Моя закон, Йеремиа диктувал на един от неговите писци. Ти пиши какво Господ казва. И писците пишат на еврейските царе какво Господ е казал, че трябва да правят. И като прочел тия работи на царя, той казал: Стига, отрежи ги и в огъня ги хвърли. Пак четете, пак изгаря. Царят казва: Празни работи са това, такива пророчески дивотии аз не ги слушам. Господ казва на Йеремиа този път: Вземи още по-големи писци и пиши: Понеже ти изгори Словото Божие, от тебе нищо няма да остане, децата ти и ти, всички ще бъдете очистени. И така стана. Сега защо стават тия работи?

Някой път вие мязате на този еврейски цар - съблазнявате се нещо или ви става криво. Станеш сутрин и си казваш: Аз няма да се моля повече. Какво ще се молиш, ти вече си разгневил Господа. Не искаш да се молиш. Какво ще правиш? Казваш: По този път на дивотиите аз не искам да ходя. Ти считаш, че да се молиш е дивотия и празна работа. А да се не молиш, е два пъти по-дивотия! Всичките животни не се молят, но са животни, а ти си човек по единствената причина, че се молиш. Че то е една привилегия! Има едно молене, то не е молене. Но истинската молитва, това е едно отношение, една вътрешна връзка, която съществува между Бога и нас. Подобното подобно ще привлече. И в Бога има това. Той всякога се интересува от нас. Не толкова за нашите блага, колкото Бог се интересува от нашите нещастия. Той гледа, че ти си създаваш нещастия. И един ден ти Него ще обвиняваш. Той казва: Не прави това! - Ами искам да го направя, искам да го опитам. - Не го прави, ще ти дойде едно голямо нещастие, а пък нужда нямаш от това нещастие. Сега изяснени нещата по този начин, някой път се обезмис-

лят онези религиозни вярвания, които хората имат. Ще дойдем до буквата - как трябва да се служи на Бога? На Бога ще служиш така: Никога, по никой начин не пий мътна вода! Ако искаш да бъдеш добре, всякога пий чиста вода. Може от 10 километра да я носиш, но най-хубавата вода ще пиеш. Никога не си позволявай нечиста вода да пиеш! Все ще остане малко кал в стомаха ти. Никога не яж мухлясъл хляб! Ако намериш пресен хляб, добре. Ако не - потърпи, макар и три дена да си гладувал, потърпи още един-два дена. Никога и никъде не носи една дреха, която някой болен е носил. Твоите окъсани дрехи струват повече, отколкото дрехите на един богаташ, който ги е подарил за своята душа. Нека ги носи друг. Не ти трябва тези дрехи. Никога не вземай пари, за които някой е пожертвал живота си. Не ти трябва такива пари. Никога не се качвай на кон, на който някой е ходил да убива някого! Не ти трябва този кон! И никога не се жени за една мома, която е отровила баща си! Никога не се жени за един син, за един момък, който е отровил майка си! Никога не свързвай приятелство с един ученик, който е бил учителя си! Никога не свързвай приятелство с един слуга, който е крал господаря си! И може да ви дам още ред правила за живота, ако искате.

Ти си недоволен от Бога и мислиш, че това е един малък грях. Това е една чужда мисъл, която ти се натрапва отвънка. И ако ти се поддадеш на нея, тя ще те закара на дъното на ада. Трябва да има нещо свято в душата ти! Като дойдеш дотам, ще кажеш: Това са неразрешими въпроси! Няма да се занимавам с тях! Че страдам, че съм беден, че не съм добре облечен - няма нищо. Добър е Господ! Той е облякъл другите хора. Като облече другите хора, ще облече и мене. Още моят ред не е дошъл. Това са милиарди същества, моят ред не е дошъл още. Ще кажеш: Е, кога? Остарях. Е, нека е на старини, по-хубаво, отколкото изобщо да не бъде. Сега това е един начин за разсъждение. И тези изкушения всинца ги имате. Човек, който не може да се справи с тези вътрешни изкушения, той не може да се повдигне в живота си. Ако аз ще се повдигна като един вол, да ме впрегнат да ора нивите, аз не искам

такова повдигане! Ако аз ще затлъстея като една кокошка в курника, да ме заколят, не искам такова повдигане! И ако ще бъда един паун, че да ми оскубят перата, и такъв паун не искам да бъда!

Вие казвате: Да си уредим живота. Хубава е тази идея, няма по-хубава от тази идея да си уредиш живота. Но за да уредиш живота си, най-първо, ти трябва да обичаш Бога. И то да го обичаш тъй, както никога не си Го обичал. И да обичаш ближния си тъй, както никога не си го обичал! Е, кой е ближният ти? Баща ти, майка ти, брат ти, сестра ти, те са близни.

Питате: Човек не трябва ли да живее за себе си? На същото основание, ако и Бог би казал, че и Той трябва да живее за себе си, тогава какво би станало с нас? Нашето благо седи в това, че много същества не живеят за себе си, а живеят заради нас. И благодарение на тях, ние сме щастливи. Най-великото в света е, когато ти не живееш за себе си! И ако всичките хора не живеят за себе си, тогава ще дойде онова, великото благо и тогава няма да има никакви изнудвания в света! А че хората живеят за себе си, там е погрешката! Щом живеят за себе си, има престъпления, изнудване, а щом не живеят за себе си, тези престъпления няма да се вършат! Ако хората живеят за себе си, престъпленията сами по себе си ще дойдат!

Срещате един ваш приятел, искате да се ръкувате. Той казва: Не искам да се ръкувам, ако се ръкуваш с мене, едно голямо нещастие ще имаш днес. Не се ръкувай тогава, неразположен ли си, не се ръкувай. В ръкуването трябва да дадеш и да приемеш нещо, а не само така да си хващате ръцете и да казвате: Добре дошъл! Всичките обикновени работи в света аз ги вземам като пояснение на вътрешния духовен живот. От видимото ние отиваме към невидимото. Ако ти си невнимателен към ръката на един човек, ти ще бъдеш невнимателен и към неговия вътрешен живот. Тази ръка на човека е създадена като образ на правдата. Човешката ръка казва: Да бъдеш справедлив! Не да мислиш за себе си. Ако аз мисля само за себе си, животът ми се слага по един начин. Също така и ако вие

мислите само за себе си. Но ако искам да изпълня Волята Божия, Законът на Любовта, тогава отношенията са други вече.

Сега да дойдем до онази основна мисъл, която трябва да остане в ума ви. У човека има едно естество крайно упорито и своенравно. Двоак е човекът. Има нещо крайно упорито и като дойдем до него, всичките сме го опитвали. Човекът ще срещне в себе си най-големият неприятел. Упоритостта и своенравието са в неговото естество и по никой начин той не може да се справи с туй естество. Единственото нещо, което той може да направи е да не му слугува, но да се освободи от него; то да се махне от тебе. То няма да се махне така лесно. Това е най-мъчната работа на земята, почти е невъзможно да се освободи човек от него на земята! Онзи човек, като замине за другия свят, даже и там, пак ще остане от него нещо. Такова нещо е това естество, една лепка е то. Единственото нещо, което остава да направиш е, на това естество да не му служиш.

У човека има друго едно естество, което е свойствено на Бога, на него трябва да служиш.

Две естества има човек, всякога трябва да се вслушвате в хубавото и на него да служите, а за другото трябва да турите памук в ушите си! И даже няма да се занимавате с погрешките си, понеже е опасно! Не разгледжай много погрешките си! Благодарни, че малко си направил. Направиш една погрешка, кажи: Слава Богу, че се отървах с малко! А пък това естество ще ви тури някой път в много бели. Такива бели ще ви тури, че ще се чудите какво да направите и откъде да излезете. Че има хора, които вечерно време стават като сомнамбули и отиват да крадат. И като стане сутринта вижда, че в касата му има пари, не знае, че е крал човекът. Има кражби, които хората знаят, а има кражби, които хората не знаят. Та има същества, като легнете вие, те ходят и крадат. И като станеш сутринта, ти си обран, неразположен си духом. Обрали те. А някой път станеш сутринта, ти си разположен. Някой, който е ходил да краде, турил обраното у тебе и

ти се радваш на него. Но не се минат един-два дни, дойдат и намерят обраното у тебе, и ти станеш нещастен.

Какви потънкости има, и вие не ги знаете. Една потънкост има и всичките страдания и противоречия, които срещаме в живота си имат обяснения. А цял един хаос са сега тези радости вътре у вас. Някои неща аз не искам да разправам, понеже се изискват герои. Когато ви прекарват през един мост с много голяма пропаст и сте някой страхлив, няма да можете да минете от там. Аз много харесвам минаването с аеропланите отгоре, но ако е някой страхлив, той и на аероплан няма да се качи. А ако някой такъв се качи веднъж на аероплан, втори път няма да пожелае. А този авиатор ходи и се разхожда горе, и му е приятно това. Та пътят, по който вървите сега не е труден, но като се качите на високите места ще ви настръхнат косите. Като погледнете в някоя пропаст какво ще правите? Не е за деца. Онзи, Божественият живот, не е за деца! Децата трябва да станат възрастни. Сега аз не искам всички вие да минете оттам, но да знаете, че ви предстои това. Един ученик се разболял от някаква неизцерима болест. Някъде в Индия го ухапал отровен паяк и този човек почувствал, че болестта изчезнала и му станало много хубаво. И сега всички европейски лекари искат да лекуват рака с отрова на кобра или на този отровен паяк.

Много от големите страдания, които ще ви дойдат на земята са паяци, които ще ви хапят, за да ви излекуват от някоя по-голяма болест. И казва Писанието: "Всичко съществува за добро на онези, които любяат Господа!" Значи най-лошите работи ще ги превърне Бог в добро. В това седи Неговата благост. Той за нас се грижи, когато ние се намираме в някое голямо утеснение, някое голямо страдание. Той е буден, всякога върви успоредно с нас - с децата си. И гледа, и помага. Той иска всичките негови деца да бъдат смели, да бъдат решителни, да имат вяра!

Вяра е да вярваш, че Онзи, Който върви с тебе никога няма да те остави. Що е вярата? Да вярваш, че Бог, Който върви с тебе, никога няма да те остави. И само по този начин учениците могат да напреднат. Казват учени-

ците на Христа: Придай ни вяра! Ще вярваш, че Бог, Който върви с тебе и с Когото ти вървиш, Той никога няма да те остави. Ти казваш: Ами как да Го разбера? Не питай как. Не разрешавай туй. Ти само вярвай. Ама ще кажеш: Сляпа вяра. Сляпа, каквато и да е, тази вяра ще те спаси повече, отколкото ако имаш и сто очи. Само една вяра има: да вярваш, че който върви с тебе не може да се изгуби. Да вярваш, че Онзи, Който върви с тебе, няма да те остави. Защото, ако ти изгубиш и тази вяра в себе си, никаква философия не може да те спаси. Всичко в света се мени, но има едно нещо, което не се изменя. Онзи, Който върви с тебе, Той не може да те остави! И Бог казва тъй: “Ако майка ви и баща ви ви отхвърлят, Аз обаче, няма да ви отхвърля. Написах ви на дланта си!”

Вие казвате: Дали Той ще удържи думата Си. Значи вие минавате за голям критик. Вие сте издържали думата си, а че Той няма да издържи думата си! Не се съмнявайте, не разисквайте по този въпрос! Туй е вярата! Аз не говоря още за Любовта. Да вярваш, че Онзи, Който те ръководи в този път на живота, няма да те остави! Няма в историята случай, когато Бог да е оставил някого. Никога Бог не е оставил някого! Може само временно, привидно да ти се стори така, но действително Бог няма да те остави!

Всички вие трябва да знаете и да вярвате, че Онзи, Който ви ръководи, няма да ви остави. Той е сигурността на човека! И трябва да бъде така. Дойдеш до Него, ще се спреш там. Той е почивната станция. Тази вяра е островът. Там като стигнеш, ще си починеш. Това трябва да бъде мярката за вярата ви. Вярата ви казва, че Онзи, Който ви ръководи и работи за вас, няма да ви остави.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

6. Утринно Неделно Слово, държано
на 29 октомври 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

ОБЩОТО БЛАГО

Нарядът.
Размишление.

7 глава от Марка.

Има едно правило, което казва, че благого на всички хора е и наше благо, но само при едно условие - когато ние участваме в това благо. Следователно когато ние не участваме в него, то не е наше. Тогава и нашето благо е благо на всички, когато всички участват. Ако те не участват в нашето благо, то не може да бъде и тяхно. Затова трябва да се разбере онази вътрешна органическа връзка. Трябва да разберете защо духовният човек трябва да се отличава с едно истинско познание на нещата. Той не трябва да бъде повърхностен, защото повърхностното знание е като лед, като сняг, като дъжд - ще мине и ще замине. Дъждът, като дойде, дълго време няма да стои. Снегът като падне и той дълго време няма да стои. Всички неща на земята имат преходен характер. И ако нас временното ни занимава чрезмерно, ние след това ще загубим същественото.

Всичките хора казват, че благого на всички хора е и наше благо. Но при какви условия? Ако всички хора участват в благого на Бога, в онова благо, което Бог е създал, то това благо ще бъде и тяхно благо. Ако те нямат никаква връзка с това благо, макар че много са благата на Господа засега, те няма да участват в тях и те няма да бъдат техни блага. Следователно ако живеем при такива хора и речем тяхното благо да бъде наше, можем да приемем благого на всички. Всичките хора искат да бъдат добри. Един човек може да бъде добър само при едно условие. Може ли човек, който не е при огъня, да се топли? И може ли човек, който не е при светлината, да се осве-

ти? Може ли гладният, който не е ял хляб, да се насити? Или жадният да си утоли жаждата? Не може. Това са прости външни истини. Водата е символ на нещо по-дълбоко у човека; хлябът е символ на нещо по-дълбоко у човека. Този човек може да се наяде, да се напои, но все ще усеща, че има нещо друго, от което той е лишен. Ние сега сме зависими от хляба. Но то е по причина на нашето криво разбиране. Един ден, като разберем Божествения закон на Любовта не като една външна сила, която действа, а да я търсим като водата, като една сила, която отвътре в нас действа, тогава ще бъдем сити, без да търсим хляб. Този въпрос за хляба работи сам по себе си. Той е разрешен тъй, както въздуха. И въздухът няма защо ти да го търсиш. Където ходиш отвори си устата и няма какво да го търсиш. Светлината няма какво да я търсиш. Отвори си прозорците или излез навънка и тя ще дойде. Един ден туй, за което се борим - храната - доброволно ще дойде, само ще си отвориш устата и храната ще дойде. Каквата храна искате. А сега голяма борба има за хляба. Колко милиона хора се избиват за хляба и всичките хора са извадили ножовете си. Аз ги харесвам, трябва да воюва човек. И аз поддържам едно правило: Дай оръжие на военния, който воюва за народа, а не на апаша, на разбойника, които воюват за своето благо. Дай сили на онзи човек, който воюва за благо на своите ближни, а не на този, който воюва за своето лично благо. Не е човек, който воюва за себе си. Но човек да си извади ножа и да воюва за Любовта. И този нож, който воюва за Любовта, има едно свойство - като срещнеш своя противник и като му удариш един удар и той ще си извади ножа и ще тръгне с тебе да воюва за Любовта. Той веднага ще се обърне, ще те хване и ще ти каже: Братко, много ти благодаря, че ми извади ножа! И той ще си извади ножа и ще почнете да кълцате хората по ръката, по главата. И когото кълцнете става ваш съмишленик, съидейник. А сега след като хванеш някого, роб ще го направиш, ще го туриш във вериги, ще го вържеш и затвориш и после виждаш, че той ти е станал пак приятел. Каква борба е тази? Туй е в обрат-

на форма казано, за да се разберат някои истини. Защото има една философия в живота, която ни пречатства. Можем да говорим за Любовта, без да имаме Любов. Ние говорим за това, което не разбираме. Ти можеш да говориш за знанието, без да имаш знание. Туй, което имаш, то не е знание. Или можеш да говориш за силата, без да имаш тази сила. Силата е обусловена от знанието, което човек притежава. Любовта се дължи на живота, който човек има. Свободата се дължи на истината, която човек има. Ако ти не разбираш истината, ти не можеш да опазиш свободата, ти ще я изгубиш, защото и свободата, и тя се губи. Ако не се губеше, питам тогава, защо воюваме ние за свободата? Не трябваше да бъдем тогава свободни хора на земята. Как изгубиха хората своята свобода? Има едно заблуждение у хората, мъчно е да ни се покаже къде е причината за загубването на свободата. Често в менажерите, където има лъвовете, някой път ги изкарват и с такива пръти като почват да ги мушкат, те почват да се нахвърлят един срещу друг и се изяждат. Те не знаят, че други ги мушкат. Та и хората някой път ги мушкат отвън. Двама братя, две сестри се нахвърлят един върху друг и се давят. Всеки мисли, че защитава себе си, казва: Ти си причина за всичките ми нещастия! Това не е вярно, това е едно samozаблуждение. То не е в реда на нещата, един баща, който е родил няколко синове и дъщери, или майката да е внесла този антагонизъм в тяхната душа. То е невъзможно! Когато едно дете се роди от своите родители и заболяе отпосле, болестта не е от бащата. Някои казват, че болестта е дошла по наследство. Болестта по наследство не може да се предаде. Под наследство друго трябва да разбираме. Роденото от Бога не може да носи болестта в себе си. Болестта отпосле се развива. В човека има нещо отвън, чрез което може да заболяе, но човек никога не трябва да вярва, че той има в наследство болестта. Той не трябва да вярва, че човек носи болестта в живота. Тогава, ако животът носи болестта в себе си, има нещо по-силно от живота, което се е вмъкнало. Това не е животът! Следователно туй, в което болестта съществува, не е жи-

вотът. Животът е само това, което е единно в себе си. Никаква смърт! Животът е чист сам по себе си. В живота няма никаква болест, никакво зло! Това е живот! А всичките отрицателни неща, дето ги има в света са несъществени, всичко това са посторонни неща. Те са отпосле дошли. Тъй както калта влиза във водата отпосле.

Ние казваме сега тъй: Лош е животът. Не е така. Ние постъпваме зле. Казваме: Нечиста е мисълта. Не, мисълта не може да бъде нечиста. Ние туряме нещо нечисто. Казват: Нечисти желання. Не че желаннята са нечисти, ние туряме нещо нечисто в желаннята. Тъй седи въпросът. Който иска да разсъждава, иска да се подвизава правилно, така трябва да разбира!

По някой път казваме: Едно време, преди две хиляди години, как изгряваше слънцето и как стопляше хората, а сега? Не че преди две хиляди години не е било същото слънце, което и сега изгрява. И днес стопля хората по същия начин, но има едно различие в разбиранията на хората. Тогава разбираха нещата по един начин, а сега разбират другояче. И след две хиляди години слънцето ще бъде пак същото, но хората ще го разбират по друг начин. Сега може да се зароди едно възражение, че слънцето и то се е променило. Съгласен съм. В какво се е променило? Слънцето днес е по-добро, отколкото е било преди две хиляди години. Слънцето сега дава повече енергия на земята, отколкото преди две хиляди години. И след две хиляди години ще дава повече отколкото сега. И тогава вие ще дадете едно възражение: Ако слънцето дава повече сега, защо хората не са станали по-добри? Питам, кога се ражда престъплението? Престъплението се ражда в богатството, когато има какво да се краде. Един вълк ходи и дави само мазните овце, когато намери една болна овца, той само я бутне по корема и я остави. Умен е той. Злото седи в ймането. Ако хората бяха безсилни и всичките болни, нямаше да има никакво престъпление в света. Защо са силни хората? Сила имат. Защо стават престъпленията? Защото хората са богати. Защо правят хората престъпления? Защото имат знание. Защото имат свобода. Но

всяка една свобода, неизползвана както трябва, ограничава човека. И хората са изгубили свободата си по единствената причина, че не са постъпили тъй, както трябва. И туй ограничение седи в тези недъзи, най-първо, органически недъзи, хиляди болести има, какви ли не и с какви ли не имена. След това имаме обществени болести, имаме сърдечни болести и умствени болести. Навсякъде светът е пълен само с болести. Тогава човек си задава въпроса: Какъв е церът на тези болести?

Четири неща има, които могат да изцерят човека: живият хляб, който излиза от Бога, който не е пипан с човешка ръка. Аз сега не говоря за хляба, който човешки ръце са го пипали. Водата, в която кракът на никое органическо същество не е влизал. Чистата вода, в която не е влизало никакво животинче, тя е водата, която носи живота. Онзи чистият въздух, дето няма абсолютно никакъв прах. Чистият въздух и чистата светлина, която никога не се е пречупвала, която няма сянка в себе си. Тия четири неща щом приеме човек, само те могат да го лекуват сега. В когото дойде хлябът, той ще изправи сърцето си. В когото влезе живата вода, ще се изправи живота му. В когото влезе чистият въздух, ще се изправи мисълта му. Когато влезе в него чистата светлина, тогава ще възкръснат неговата душа и неговият дух. Туй е учението, което всякога се е проповядвало в един или в друг смисъл. Но туй учение е забулено. Ние казваме, че външните условия са трудни. Условие е майка ти. Запример, ако твоята майка е била болна, тя може да те осакати, да ти създаде един свят, в който ти се раждаш. Ти ще бъдеш един инвалид и едва ли ще можеш да се избавиш от ударите, които тя ти е дала. Ако баща ти е бил непорядъчен, ти също не можеш да се избавиш от неговите недъзи.

Та казвам: Първото условие за нас, това са нашите майки и нашите бащи, нашите братя и нашите сестри, по-големите от нас. И когато ние се раждаме, нашата съдба е напълно зависима от нашите бащи и майки. Туй е по отношение на земята. И ако очакваме спасението от нашите бащи и майки на земята, то аз бих ви казал, че нашата работа е свър-

шена. Но ние трябва да се върнем към първоначалния си Баща. Да се върнем при Бога! Първият наш Баща, Той е Бог. Да се върнем при Него! Туй е спасението сега. От Него трябва да се родим наново! Ако човек уповава на туй рождение, което има сега, той ще умре, както всички умират. А той наново трябва да се роди от Онзи Баща, Който ще му даде пълната свобода и безсмъртието.

Аз няма да описвам какво е това раждане, но ето какво ще донесе то: щом се родиш по новия начин, ти ще почувстваш, че си свободен човек, ти ще почувстваш, че си в един свят на светлина, гдето всичко е уредено. Ти ще се чувстваш, че си в един свят на живота, никакъв страх няма да имаш. И след като живееш хиляди години, туй ще го проверяваш, че е така. След хиляди години ти ще видиш, че тази Истина не се изменя. А сега какво става с нас? Ти си млад, после ти поникват мустаци, почваш да се радваш, че мустаклия си станал. Но въпросът не се спира с мустаките, почва да ти се показва и брадата, израства брадата, която показва, че умен си станал. Израстне брадата, стане бяла, почваш да се прегърбваш. Станеш човек с голяма брада и престиж, но си загубваш силата и казваш: Ще се мре! Няма друг път! Е, питам, защо ни са тия бради и тия мустаци, какво придобихме от мустаките и от брадата? Аз съм говорил, че мустаките, това са правила, по които младият трябва да живее, а брадата е правило, по което старият трябва да живее. Младият, като му поникнат мустаци, той ги върти насам-нататък, показва, че има мустаци. Но какво означава всеки един косъм, той нищо не знае. Старият пък тегли от брадата, и той не знае защо. Младият като си върти мустаките, изгубва си силата, а старият като си тегли брадата, изгубва живота. Тогава ще дадете друго възражение: Ами жените, които нямат мустаци и брада? Те пък се занимават постоянно със своите коси. Техните мустаци са още по-големи - те имат по два мустака отзад на гърба, а мъжът ги носи отпред. Това са пак символи. Ние обръщаме внимание на външните неща. Не отричам външното, но то е един резултат на онзи вътрешния живот. Трябва да знаем, че има един

вътрешен живот и, ако ние не разбираме закона на вътрешния живот, тогава външният живот, всички външни резултати ще бъдат криви и всички те ще се опълчат против нас. Да вземем съграждането на една къща. Ако човек не знае как да съгради къщата си, то съградената къща ще бъде едно нещастие за него. Но ако знае как да гради, ако е умен отвътре, той ще съгради една къща, която да бъде благословение за него.

Та се иска едно разбиране. Не трябва да се търси живота отвънка. Отвънка са условията, външният свят засега има само условията, а ние трябва да търсим живота и отвътре. Под думата “отвътре” аз разбирам закона на Любовта. Отвътре, вътрешният живот, е само законът на Любовта. Един човек трябва отвътре да го познаеш. Когато го познаеш, ще го обикнеш. Той може да те познава само ако те обича. И ти можеш да го познаеш само ако го обичаш! То е закон. Хората се познават, разговарят един с друг само при закона на Любовта. Ти никога не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Същият закон е и с Бога. Ти не можеш да познаеш Бога, ако не Го обичаш. Той ще бъде *terra incognita** за теб. Щом Го обичаш Той ще бъде разкрит за тебе. В момента, в който ти се поколебаеш или се усъмниш, веднага ще настъпи нощ за тебе.

Този закон постоянно функционира. Хората се обичат и след туй казват, че любовта им изчезнала. Не че е изчезнала, те отвътре не се познават. И когато ти почнеш да изискваш от един човек отвътре да те обича, ти осакатяваш неговата любов. Не искай от никого нищо, а бъди готов да даваш. Остави човека свободен, не искай нищо, защото ако той те люби, ако в него седи закона на Любовта, това което ти трябва, той ще ти го намери и ще ти го даде. Но ние казваме: Просете и ще ви се даде. Бог е вътре в нас. Следователно отвътре ще просиш. Бог не може да ти даде нищо, ако ти не Го обичаш. Сега вие мислите, че и без да Го обичате, може да ви даде. Онзи, който те обича, може да ти даде нещо, но след като ти е дал

* непозната земя

хляб не те ползва нищо, условия нямаш. Хлябът е сложен отвънка, а този хляб изисква от тебе дъвкане, трябва да седнеш сам да ядеш, тогава ти ще познаеш доколко този, който ти е дал хляба е добър. И тогава, след като изядеш хляба, в теб ще се роди друга една мисъл, да му се отплатиш най-хубаво. Значи след като ядеш, у теб ще се зароди едно приятно чувство и ти с любовта си отвърте, която ще излезе, ще благодариш, че ти е доставил удоволствието да бъдеш нахранен. Не както ние сега правим. Ти вземаш хляба от фурната за пет лева и мислиш, че си придобил нещо. Не, по този ред на нещата ние сме далеч от самата истина. Фурнаджията е благодарен само за петте лева дето си му дал, а какви са твоите отношения към него, той не се интересува, нищо не иска да знае. И ти нищо не искаш да знаеш. Ти се интересуваш само от хляба. Тогава как ще разбереш думите на Христа: “Аз съм живият хляб слязъл от небето, който ме яде ще има живот”?

Та хлебарят трябва да приложи нещо от себе си. И онзи, който дава парите, и той трябва да вложи нещо от себе си в парите. Тия пари трябва да бъдат едно благословение. И ако ти би открил една фурна, дето да продаваш хляб, и дойде само един човек и купи от твоята фурна, тия пари ще бъдат достатъчни за през целия ти живот. Тия пари ще се размножават, навсякъде дето се турят, ще бъдат като маслото на Елисей. От посятото зърно не излиза една семка, от него излизат 60-70 зърна, а пък в по-ранните епохи житото е давало още по-голям плод.

Сега искаме всичкото благо да дойде отвънка. Донякъде, наполовина, благо то може да дойде отвънка, но половината на това благо трябва да дойде отвътре. През пространството светлината иде отвънка, отвън пристига на земята, но тази светлина иде от вътрешността на слънцето, тя излиза, тъй да кажем, от вътрешността на слънцето и носи своята сила. Тази светлина иде отвънка по отношение на земята, но отвътре - по отношение на слънцето. Божественият живот, който минава от един човек на друг, той минава отвънка, но самият живот иде отвътре. Следователно, за да познаем Истината, ние трябва да тър-

сим живота отвътре. Чета в един вестник, където се казва, че един човек, колкото по-недоволен и повече страда, толкова е по-напреднал. Че всички напреднали същества страдали. Че ако някой не иска да страда, нека иска от Бога да стане амеба. И той поддържа, че амебите не страдат. Действително, амебите не страдат като хората. Но като човек, той трябва да приеме страданията.

Страданията в живота, това са условията, при които животът може да расте. И при духовните, и при органическите страдания човек все се развива. Например усещате, че се задушавате или че ви е болно тялото, болят ви краката или ръцете. Физиолозите обясняват този факт с това, че между вашата артериална и венозна кръв няма съответствие или че артериалната система изпраща по-малко кръв. Следователно има един недоимък в капилярните съдове и клетките, от които са направени тия артериални съдове, са недоволни. Понеже клетките, от които е направен вашият организъм, не могат да се хранят редовно и вследствие на това заболяват известни органи, няма достатъчно храна, достатъчно кръв. Венозната пък кръв носи големи нечистотии, които се набират по капилярните съдове и по причина на по-малко артериална кръв хората остаряват. В младите хора има повече артериална кръв и те са здрави, а в старите хора има повече венозна кръв и те затова заболяват по-лесно. Ако човек имаше повече артериална кръв, да става постоянно пречистване, то човек би живял не само 120 години, а и 500, и 1000 години. Но сега се задръстват тия системи и човек умира. Тъй както един човек могат да го обесят, така и ние косвено се уморяваме чрез ядене. Някои препоръчват много ядене. Много ядене е опасно и малкото ядене е опасно. Добро ядене е, когато храната може да се асимилира напълно. Малко да се яде, но да се асимилира напълно. И тази материя да се тури всичката на работа, да няма никакви излишъци. Излишъците, непотребното в нас, внася известна отрова. Този закон е верен и по отношение на човешките мисли. Много пъти ние се тровим от разни мисли, които нищо не разрешават. Когато в ума ни стоят разни мисли, които никаква полза не принасят, имаме много желания, които нищо не разре-

шават, те са една отрова, един товар. Да допуснем, че ти виждаш, че някъде бесят някого. Ти страдаш. Питам: Защо страдаш ти? Ако ти страдаш, ако ти се мъчиш, какво ще принесеш на този човек? Приближи се при човека и кажи: Братко, дерзай! И да искат да те обесят, не могат да те обесят! Напред върви! И като те обесят пак ще живееш! Мислите ли, че един адепт, който разбира законите, могат да го обесят? Че той ще суспендира дишането си за 10-15 деня. Докторите ще намерят, че той е обесен. И като седи в гроба няколко дни, приятелите му ще го изровят, ще го разтрият малко и той пак ще може да живее. Десет пъти да го обесят, той пак ще може да живее. Мислите ли, един адепт, който разбира законите, че могат да му отсекаат главата? Не. По никой начин. Неговата глава никога не пада. Но, който знае законите. Нашите глави постоянно падат. Сега има адепти и във войната, всички не се убиват. Идва до някой войник някой с намерение да го убие, но като го погледне, ръката му се спре. Разправяше ми един български офицер: През войната като дойдох до един човек, той така ме погледна, че аз се спрях и отминах с коня си. Някой му казал: Този няма да го буташ! - Онзи, който живее в Любовта, онзи който има истинския живот, онзи който има знание, истинска свобода, който е свързан с Бога, неговата глава никога не пада. И няма сила, която може да причини смърт на този човек. Такъв човек сиромашия няма да го газни, болест няма да го газни, смърт няма да го газни. Той ще бъде свободен. Истината вие отвърте ще я разберете. Вие ще кажете: Ние тогава нямаме нужда от хората. Не, хората ще бъдат едно условие за вас, за да развиете вашата сила. Защото без тия хора, без вашите ближни, животът ви не може да се изрази. Ближните ви ще бъдат като едно условие, за да проверите тази истина, за да я изучите. Чрез вашите ближни ще проверите вашата сила. Ако нямате ближни, силата ви ще остане непроверена. Та ближните ни са потребни, за добро са те. А сега ближните си ги смятаме за врагове. С тях се бием, воюваме. Ако те ни надвият, казваме: Нашите врагове са по-силни. Ако ние им надвием, казваме: Ние сме по-силни. Но тогава де са истинските врагове? Кой създаде мисълта, че някой си човек отвън-

ка е твой враг? Ако аз съм един богаташ и имам пари, парите у мене ще внесат мисълта, че някой, който ме гледа, ще ме обере. И аз ще го считам за свой враг. Но като нямам нито пет пари, срещам един човек, но не мисля, че той ще ме обере. С моето богатство, ако съм слаб, създавам си мисъл за врагове. Създавам в себе си страх, а същевременно създавам едно изкушение за онзи, слабия, той да ме обере. Хубаво, какво е разрешението тогава? Ако аз съм един богаташ, като срещна един човек, ще му кажа: Братко, ти се изкушаваш. Ще извадя кесията си и ще му я дам. Ако ме срещнат други разбойници ще кажа: Идете при онзи, комуто дадох кесията си. Аз ще ги заведа там, нека си ги делят. И ще кажа: Втори път като мина оттук, ако нося пари, пак ще ви дам. Ако пък нямам нищо, ще кажа: Ето, бръкни в джобовете ми да се увериш че нямам нищо.

Според мене хубавите мисли, хубавите желания и постъпки на един праведен човек, това е неговото богатство. Като обереш един праведен човек, втори път не можеш да го обереш. Това ще ти бъде последната кражба. Ти ще обираш грешните, но дойде ли да крадеш от един праведен човек, кражбата ще престане, убийството ще престане, всичко престава. И от там насетне настава един нов живот. Какво значи праведен човек? Праведен човек значи край на всички престъпления. Какво значи грешен човек? Грешен човек значи начало на всички престъпления. Умният човек пък е начало на всичко разумно, възвишено и благородно. Така трябва да се разбира.

Като дойдат престъпленията до нас, да бъде край за тях! До нас могат да дойдат престъпленията, но зад нас да бъде край! Тъй ще кажем на всяко престъпление: Край! И Писанието казва, че един ден всичките хора ще дойдат на съд пред Бога. И като дойдат до Бога, всичките престъпления ще престанат. Ние трябва да дойдем пред лицето на Господа, за да престанат всичките престъпления. И тогава като видим лицето Му, ще настъпи в нас новият живот, по който сега въздишаме. За новия живот казвам: Ако на един човек му проповядвам в болницата и той едва седи на кревата, но му проповядвам за хубавата вода,

за въздуха, той ще попита: Къде ще бъде това? Казвам му: Извън болницата. Да не мислиш, че твоего щастие е на кревата? И докато ти си на кревата, ти нещастен ще бъдеш. И докато те лекуват лекарите, докато ти слагат инжекции и ти дават горчиви лекарства, ти нещастен ще бъдеш, ще се мъчиш. Няма да ядеш нищо, което искаш, а каквото лекарят ти каже, по заповед ще ядеш. Ще те обличат и ти не можеш да бъдеш свободен. А ти ще бъдеш свободен и добре вън от тази болница. Ще хвърлиш всичките халати и ще се облечеш с други дрехи. Казвам, когато болният излезе извън болницата, той ще почувства какво нещо е здравето и какво нещо е животът вън. Сега и вие питате: Къде ще бъде новият живот? - Вън от тази болница, в която сега се намирате. Вън от туй болно тяло! Обновяване трябва да стане. Ако нашият сегашен живот, ако нашето тяло не се обнови, човек трябва да умре. Какво е умирането? Излизането из болницата, излизането из болните тела навън. То е смъртта. И като излезеш из болницата, в този смисъл е едно освобождаване. Отваряш вратата, изпращат те от болницата навън и ти казват: Няма какво да живееш тук. Ти плачеш. Какво ще се прави извън болницата? Какво? Не бой се, отвънка има хляб, има повече хляб, има повече братя и повече сестри, отколкото в болницата има. В болницата всички братя са бамбашка, с бели дрехи са, но вътре са други дрехите им. А в света отвънка са черни, а отвътре са бели. В болницата ще си платиш по 150-200 лева на ден. Ако си седял една година, ще си платиш и ще излезеш из болницата навън.

Може да имате каквито и да е други възгледи, може да се сдружите с когото и да е, може да вложите каквото и да е капитал и може да мислите, че ще успеете. При сегашните условия във вашия съдружник ще се зароди една мисъл да ви изиграе. Вие сте ортаци в една кооперация с одного, но онзи, по-умният, ще вземе кооперацията на свое име, ще прави, ще струва и ще ви отнеме правата. Ти си чиновник, не те повишават. Ти чакаш повишение. И тогава казваш: Добър е Господ! Това е едно заблуждение. Добър е Господ само при един разумен порядък на нещата. А дето няма поря-

дък, да казваш, че е добър Господ, това е злословие! В болницата Господ не е добър. Добър е Господ извън болницата, а вътре в болницата добри сме ние. Човешката добрина е там. А Божията добрина е извън болницата. Дойде някой, помогне ти с хляб, с къща, с пари, хората са добри, но с тази помощ още не е станало добро. Или казано другояче, ние сме във връзка с хората. И тия хора ни услужват, доколкото те могат да ни услужат, доколкото знаят и доколкото искат да ни помогнат. Какво ще искам от един беден човек? Ще ида в дома му, мога да му услужвам, ще седя ден, два, но това, което аз търся, той не може да ми го даде. Аз търся знание. Знанието не е при бедния човек. Търся сила, силата не е в бедния човек.

Силата, тя е необходима, за да се познае свободата на човека. Човек, който иска да бъде свободен, трябва да бъде силен. Силата е необходима за свободата. А знанието е необходимо за силата. Човек, който иска да бъде силен, да запази силата си, той трябва да има знание. А животът е необходим за знанието, защото знание без живот не може. Любовта е една необходимост за живота. Тогава имаме любов, живот, знание, сила, свобода. Този е редът на нещата. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не си силен, ти не можеш да бъдеш силен, ако нямаш знание. Ти не можеш да имаш знание, ако нямаш живот. Ти не можеш да имаш живот, ако нямаш любов. И най-после ти не можеш да имаш любов, ако не си познал Бога. Той е Вечното Начало, което съдържа всичко в себе си. Всеки човек трябва да се стреми да опита това. Защото като една хипотеза, една теория, това няма приложение. Във всичките растения и животни, дори в най-малките, има едно условие да приложат Божественото. Според каквото те знаят, те го прилагат, но туй, което ние търсим, нито в растенията го има, нито в животните, нито в сегашния свят го има. Условия има за това, но като казвам "няма го в света", онези, които го придобият туй благо, те излизат из света навън. Всеки, който оздравее, в болницата не остава, а излиза навън от болницата и тогава всички, които са излезли от този порядък на нещата, са излезли из бол-

ницата навън. /Силен вятър духа и блъска прозорците на салона. Всички се вслушваме във виенето на вятъра./ Вятърът показва, че трябва да се излезе из болницата навън.

Вие не сте в сила да поправите света. Не сте в сила да измените порядъка на природата. Има нещо друго, което изменя. Но във вашата сила е да измените вашето положение! Свободата седи в туй, че вие може да опитате Божията Любов още днес и да я опитате в нейната пълнота. Всички жизнени въпроси, които сега ви смушават, за вас самите ще се разрешат, не за другите. Да допуснем, че вие сте болен, хилав, невежа, с лош характер, но в момента, когато опитате тази Божия Любов, всичките тия положения ще се изменят. И вие ще почувствате едно подобрене в света, подобрене в здравето си, подобрене между хората, между които живеете, между които влизате, ще се споразумеете, ще ги обичате, ще стане един коренен преврат във вас. Вие ще станете силен човек, силен в този смисъл, че замязвате на един извор, че всичките хора ще имат нужда от вас. Защото дотолкова можем да бъдем силни, доколкото можем да бъдем полезни, същевременно полезни на ближните си. Един виден лекар може да лекува, с това е полезен. Него го пазят като зеницата на окото. Защо? Може да помага. Силният човек е потребен. Силният, умният човек е потребен! И само той може да свърши известна работа!

“Ще се похваля със своята слабост.” - казва апостол Павел. После казва апостол Павел: “Аз съм слаб да правя престъпления”. Но той беше силен, с кои ходеше той да гони Христа? И после казва: “Ще се похваля със своята немощ”. Никой не е такъв, какъвто трябва да е. Той трябва да бъде силен в доброто, слаб в правене на престъпления. Апостол Павел казва: “Божията сила се показва в нас, когато престанем да правим престъпления”. И когато престанем да правим престъпления, Бог се проявява във всичката си сила в нас. А когато сме силни и правим престъпления, Бог казва: Правете вие престъпления, а Аз ще нося последствията. Как ще се подобри животът ви? Отвътре туй ще стане. И когато стане, вие ще виждате Христос

във всеки един човек. Като дойде този Христос вътре във вас, вие във всеки един човек ще виждате Неговия образ. Всеки един човек, когото срещнете, ще ви е мил на душата и всеки човек, когото срещнете, ще ви обича. Няма да има човек, който да ви мрази, ако го разбирате и обичате. Кой човек може да ви мрази, ако вие сте готов да правите всичко за него? Кой болен, кой сиромаш, като му дадете знания и му уредите живота ще ви мрази? Никой не може да ви мрази, но всеки човек, когото вие подозирате и го спъвате в пътя, може да ви мрази. Всичката мъчнотия седи в туй как да убедим хората, че ги обичаме. Най-първо, ти трябва да убедиш себе си. Ти не можеш да убедиш хората в Любовта, докато себе си не убедиш. Че ако аз себе си не убедя, че обичам хората как ще убедя другите? Ще ви разкажа за двама наши приятели. Единият българин, другият арменец. Братът-българин беше много ревностен и много религиозен. Той искаше да изпълни Волята Божия, но си казваше: Нещо ми недостига. Какво му недостига? Той казваше: Не съм проучил Светото Писание. Още има неща, които не съм разбрал. Обаче един ден той отива при своя приятел арменец. Той беше дрезхар. И двамата живееха в Бургас. И му казва: Слушай, приятелю, какво си седнал да шиеш дрехи на хората, пък аз съм седнал с търговия да се занимавам. Сега трябва да станем да проповядваме Словото Божие на тия хора и да им покажем пътя. Арменецът казва: Аз съм готов! Затварям дюкяна си. На втория ден българинът казва на себе си: Пеню, чакай, чакай, така бързо не се решават нещата. Арменецът го разрешил въпроса в един ден. Българинът проповядва, арменецът прилага. Българинът и арменецът се отличават с това, че единият започва с "А", а другият с "Б". Единият излиза от земята, но и гледа да има коренчета в земята - българинът, а арменецът е човек с "А"-то, туй "А" - то е минало вече през тази епоха.

Външният свят не може да се разбере, докато човек не разбере себе си. Външният свят може да бъде ясен и разбран за нас, когато всичките наши органи, всичките сили, чувства и способности в нас тъй са докарани, в токова отноше-

ние, че да схващаме правилно работите. Схващане трябва! Хората може да ни обичат за нашия светъл ум, могат да ни обичат за нашето благородно сърце, за нашите благородни постъпки. Когато ние разберем и приложим в живота си туй частично, нашето бъдеще отчасти и до голяма степен зависи от това, зависи и от окръжаващите хора, с които ние живеем. Ние трябва да се свържем с всички добри хора по лицето на земята, защото човек между каквито живее, той или ще се освободи, или ще се ограничи.

Аз не съм за онези къщи, направени от камъни, те не са хигиенични, не съм и за тухлените къщи, и те не са хигиенични. От хигиенично гледище, дървените къщи са най-добри. Голямото богатство не е най-здравословно и голямата беднотия и тя не е най-здравословна. Те са две крайности в живота. Животът е между голямото богатство и голямата беднотия. Те са граници. Ти си крайно сиромаш, ако не разбираш Божиите пътища и си крайно богат, ако разбираш Божиите закони и знаеш как да ги прилагаш. Ако разбираш - добре, но ако не разбираш законите, ще търсиш отвънка богатството. Богатството отвънка няма да търсиш. Но ще се върнеш при истинския си баща и при истинската си майка и ще кажеш: Татко, искам твоята воля да сторя! Доста слугувах на други господари. Искам вече ти да ми бъдеш господар! Твоят баща ще каже: Радвам се, че си поумнял, добил си една опитност. Иди сега и работи! От сега нататък ще имаш моето благословение.

Това е сега учението на Христа. Моето благо е това. Всички трябва да се върнем да приемем своето наследство, за да работим тъй, както Господ изисква.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на живота.

7. Утринно Неделно Слово, държано
на 5 ноември 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

СИЛЕН И УМЕН

Нарядът.

15 минути размишление.

8 глава от Евангелието на Марка.

След като е работила някоя жена цяла година, плела и тъкала, какво е придобила? Разбира се, че тя през цялата година непрекъснато не може да тъче. Има 8 часа за спане, 2 часа за ядене и 4 часа за къщна работа - за метене, за почистване, 3 часа са необходими за ходене по съседките да разправа за новините, 2 часа ѝ са необходими да се облече, да се накити и не зная колко време ще остане да тъче. Тя за да тъче, трябва да ошета първо и тогава да влезе в стана да тъче. Но колкото и да работи, цяла година, колко ще изработи? Един топ плат, може би от няколко стотин метра. И какво може да допринесе този плат? Ако е тънко платно, ще си направи ризи, но ако е някой дебел плат, ще направи горни дрехи и т.н. Човек трябва да работи, но има работа и работа. Има работа, която се отнася чисто до физическия свят и която не е нещо съществено, едно приготвяне. Има работа в духовния свят, тя се отнася до вътрешността на човека, да се уреди и организира, да се нареди къщата, то е Божественото, туй, без което човек не може.

Всеки един, който е влязъл в пътя, трябва да има една ясна представа защо е влязъл, как и накъде върви. Запример можеш да имаш една представа за слънцето, че е светло, че озарява, че топли земята, но ако се интересуваши от естеството на слънцето по-издълбоко, ще имаш друга представа. Според учените какво е състоянието на

слънцето? В едно отношение са прави. Те казват: Слънцето е една разтопена огнена маса. Други казват, че слънцето не е огнено, а е като земята. Но ако се вземе огъня сам по себе си, той е носител на живот. Без огън живот няма! И ако е разтопено слънцето, това нищо не значи. Какво е по-хубаво за човека - да е кораво слънцето или да е разтопено? Да е разтопено е по-хубаво. Кое е по-хубаво за водата, да е разтопена или да не е разтопена? Има известни понятия, които съществуват без да се разбират. Малкото дете има желание да расте, да стане стар, да възрастне. - Като дядо си трябва да бъде. - Този стремеж е един лъжлив стремеж. Като дойде до състоянието на дядо си, ще види, че дядото има дълга бяла брада, но същевременно ще усети, че дядото има една вътрешна слабост, която детето не е подозирало. Ще види, че на дядото краката не държат и после, дядото има нужда другите да го гледат, той не е напълно самостоятелен. Така също в човека се раждат някои мисли, че като стане християнин или като влезне в новото учение, всичките му работи ще се оправят. Но ако той не разбира закона, ще се намери в положението на малкото дете и на стария дядо. Човек все ще придобие нещо, но ще си каже: Що ми трябваше това? Или пък ще се намери в положението на онзи, когото го учили в едно военно училище, за да му турят шашка като стане офицер и да му е приятно. Но тази шашка ще му донесе и беля на главата. Ще му окачат шашката, но ще дойде войната, там е лошото! Като дойде войната, шашката ще се опита. Питам, колцина от тези, които са завършили военното училище, след края на войната се връщат здрави? За всичките положения на живота, каквото положение и да заемете, има една опасна страна.

Вземете най-добрата служба в този свят, тя е службата на майката и на бащата. Няма по-добра служба от тази! Защото бащата е цар, а майката е царица! И затова всекиму трепти сърцето, иска да стане баща, иска да стане майка. Но под майка се крие царица, поданица има, ще заповядва тази майка. Това дете и то не иска да остане като дете, и то иска да стане като майка си. Даже един цар да

стане човек, пак го очаква голямо изпитание. Царят се намира между хора, на които не може да вярва, той почва и най-близките си да подозира. Едно положение много трудно. Казвате: Какво му е на един цар? Хем му слугуват толкова хиляди хора, всичко му е уредено! Ни най-малко не е уредена работата на царя!

Нима майката, която страда, е майка? Кое отличава майката? Или кое отличава бащата? Баща е онзи, който може да даде живот! Майка е онази, която може да отгледа живота. Ако бащата не може да даде живот, той не е баща. И ако майката не може да отгледа живота, тя не е майка. Другото вие ще си определите. Силен е онзи, който никога не може да изгуби силата си. И по какво се познава силният човек в света? Аз ще ви определя. Силният човек се познава по това, че той може да направи една погрешка. Отрицателен силен. Защото човек, който не може да направи погрешка, той не е силен. Ние говорим за силата. И силен е онзи, който може да изправи своята погрешка! Щом не може да изправи погрешката, той не е силен. Но за да изправиш погрешката си, трябва най-напред да я направиш. Как ще изправиш една погрешка, ако най-напред не си я направил? Значи, не си силен да направиш една погрешка и не си силен да я изправиш. Вие казвате: Искам да стана силен! Но за да познаеш, че си силен, трябва да направиш една погрешка и да я изправиш. Пробният камък е този! Искаш да бъдеш силен, непременно с първата стъпка трябва да направиш една погрешка. Ако можеш да я направиш, силен си, ако не можеш да направиш погрешката, ти си слаб човек. И ако не можеш да я изправиш, ти си слаб човек. Пък ако не можеш да направиш никаква погрешка, никакъв не си. Това са ред изключения, логически изводи са това. Някой път хората могат да мислят каквото си искат.

Силен е, който може да направи погрешка и да я изправи. А умният се отличава по това, че може да предвиди една погрешка и да я предотврати. Ако ти не можеш да предвидиш една погрешка и не можеш да я предотвратиш, трябва да знаеш, че не си умен. Важното е, че сега, след като ви говоря толкова много, вие като си отидете

вкъщи, ще си мислите пак както си знаете. Вие си имате такива здраво изработени калъпи. Лесна работа е това калъп да има. Но ако някой ви вземе калъпа, тогава? Ако сте без калъп, тогава вие ще се намерите в положението на онзи българин от Варненско, който имал много големи крака и отишъл да си купува чехли от един турчин. Пробвал всичките чехли, но нито едни не му ставали и турчинът казал: Калапсъс.* Българинът мислил, че тази дума е обидна, докачил се, излязъл бързо от дюкяна и на няколко километра далеч от него извикал: Сен калапсъс, което значи ти си калъпсъс. Турчинът нямал търпение да му направи големи чехли и българинът нямал търпение да дочака да се разберат добре.

За забелязване е, че Христос нахранил в единия случай 5 хиляди души, а в другия 4 хиляди души. И от единия случай са останали 12 кошници с укрухи**, а в другия случай са останали 7 кошници. Някой ще каже: Ако бяхме във времето на Христа, щеше да бъде една привилегия за нас! Но при всичките тези чудеса Христос вижда, че учениците ни най-малко нямат разбиране, след като бяха свидетели на единия случай, пак се безпокояха. След като нахрани онези 5-те хиляди, казват: Откъде ще се вземе толкова хляб тук в пустинята да ги нахраниш? Туй безпокойство е общо. По някой път човек има право да се безпокои. Майката се безпокои какво ще стане с детето, ако не е тя и казва, че тя го храни. Но преди детето да се е родило, природата го е осигурила вече. И целият организъм е преосигурен с вода, въздух, със светлина. Майката е само временен проводник на онези блага, които природата дава. А тя казва: Аз трябва да отхраня това дете! Майката отглежда детето отвън, а туй дете не го отглежда в себе си. И вследствие на неотглеждането на детето отвътре, туй дете отвън умира. Защо умират хората? Липсва им нещо. Като липсва животът, човек умира. А този живот идва винаги отвътре! Ако ние обсъдим малко по-отблизо живота, ако една майка е бременна с едно де-

* калапсъс - без калъп (тур.)

** укрухи - къс, парче зальк хляб (стбългар.)

те и ако тя не се храни добре, ако тя постоянно се трови и смущава, тя няма ли да умори това дете? Ще го умори. Туй дете тя ще го осакати в себе си. Сега ние не виждаме, че със своето вътрешно неразположение осакатяваме нещата отвътре. Всичките добри проекти, които човек има отвънка, даже които са реализирани, даже те могат да се осакатят. И всичко можеш да осакатиш около себе си, а същевременно и всичко можеш да поправиш - зависи каква ти е силата и какво е твоето разбиране. Да разбираш външно - то е този вътрешен процес. Някои искат сега известни резултати. Резултат можеш да имаш и можеш да го изгубиш този резултат. Можеш да родиш, можеш да си баща, да създадеш едно дете, но можеш да станеш причина и да го умориш.

Допуснете в този смисъл, че и вие имате една душа, която трябва да отгледате. Аз вземам душата като едно дете. Новият човек аз наричам тази душа, която е вътре в тебе. Ако ти тази душа в тебе не можеш да отгледаш, а допускаш всички съмнения и отрови, това, което е заченато в тебе ще си замине, ще се помине туй дете. И ти останеш като една празна каца, една празна стомна. Питам: Какво си спечелил тогава? Всякога една стомна трябва да бъде пълна с вода. Не само това, но водата трябва да бъде постоянно чиста, постоянно трябва да има едно преливане.

Сега искам да ме разберете добре. Може да влезне съмнение във вас, дали нашата душа в нас е жива или умряла? Сега като говоря, аз искам да ви поставя на мястото, да видя умни ли сте, или не. Защото туй, за което ви говоря, един ден може да ви постигне. Да предвидите злото, да предвидите една грешка отдалече. Тогава може да сте умни хора! Пък ако ще направите една погрешка, това е вече от вашата сила. Засега всички сте силни. Мен ме радва, че всички сте силни, значи всички правите погрешки. Няма някой от вас, който да не прави погрешки. В първото положение всички са толкова силни, че няма нито един от вас да е слаб. В правенето на погрешките не съм намерил един, който да е слаб. Във второто положение

ние, в изправянето на погрешките, там гледам мнозина се колебаят дали една погрешка да я изправят, или да я оставят така да мине. А пък, колкото да предвиждате погрешките отдалече и да ги предотвратявате, както ви гледам, тази работа не е за вас.

Две качества трябва да има човек: той трябва да бъде силен и трябва да бъде умен! Нищо повече! За да може да се приложи Божественото учение в света, ние трябва да бъдем и силни, и умни! Това е една необходимост! И щастието в света не може да дойде, ако човек не е силен и ако той не е умен. Щастието не може да дойде, понеже човек няма да може да го задържи. Щастието е нещо конкретно. Може да дойде в тебе едно състояние, една хубава, красива мисъл, едно приятно чувство, но седи няколко минути, може един час, и след туй изчезне. Къде отиде? Вие казвате: Не съм щастлив. Защо не си щастлив? Едно от двете: или че си слаб, или че не си умен. Едното от двете.

Първата погрешка, която човек прави в света е, че се ражда. Втората погрешка, която човек прави е, че умира. Че си се родил, е първата погрешка. Имал си желание да дойдеш на земята. Втората погрешка е, че умираш. Понеже не си харесал живота, искаш да бягаш. Питам, след като си се родил и след като си умрял, заминеш в другия свят, какво да кажат онези там? Ти си направил една погрешка. Умираш, и като умираш, не си оправил погрешката си, че си се родил. Че ако ти в раждането си си дошъл само да ядеш и пиеш и не поправиш погрешката, тогава и като умираш какво си придобил? В туй раждане е погрешката. В туй раждане ти ще направиш безброй грехове. Казваш: Не си струва да се живее. Питам: След като направиш тази погрешка и умреш, какво се ползваш от това? Казваш: Втори път като дойда, ще я поправя. Втори път като се родиш, значи да направиш втора погрешка. Е, две погрешки правят ли една добродетел? Аз разглеждам нещата много обективно. Някой утешава човека, като му казва: Втори път като се преродиш, ще изправиш грешката си. Казвам: С всяко раждане на земята, една погрешка си

направил. Ще изправиш погрешката си. И се ражда човек. Защо се ражда? За да изправи погрешката на смъртта. За това се ражда. А защо умира човек? За да изправи погрешката на раждането. Защо трябва да се роди човек? За да изправи погрешката на умираването. А защо трябва да умираш? За да изправиш погрешката, че си се родил. Туй трябва да го имате предвид, да размишлявате, да схванете вътрешния смисъл. Така трябва да разсъждавате. И тогава, след като изправиш погрешката, ти ще дойдеш до онова, което Христос нарича “Ако се не родите изново от дух и вода, не може да влезете в Царството Божие”. Аз казвам: Ако не изправиш погрешката на раждането си и ако не изправиш погрешката на умираването си, ти не можеш да влезеш в Царството Божие!

За мене е безразлично дали туй ще разберете, или дали живота ще го приемете. Животът е едно благо, ако го приемете като едно изправление на погрешката на умираването. И смъртта е благо, ако се изправи погрешката на раждането. Но ако при раждането не изправите една погрешка, животът е едно мъчение и смъртта е друго мъчение. Всички, които са се родили, казват: Що ми трябваше да вляза в живота, да тегля този кучешки живот! Тогава казвам: Да се родиш, това е една привилегия. Ти си се родил, казвам: Ти си силен човек! Направил си погрешка, ти си силен човек! Само силните хора могат да се раждат, а слабите няма ги никъде. Щом не можеш да се раждаш, слаб си. Сега разбирате ли коя е първата погрешка? Да се роди човек е първата погрешка, която той прави, той е силен. Значи, ще се радваш, че си силен! Или изправил си една погрешка, силен си.

Който се ражда, е веднъж силен, а който умира е два пъти силен. Ама кога? Само като се изправи погрешката на смъртта. Сега по някой път вие се запитвате: Защо ли се родих? И мислите вие, че ако станете цар, ще оправите света и какви ли не други мисли от този род ви идват. А в живота, ако изправите погрешката, тия работи ще дойдат. Но ако не изправите погрешката на своето раждане, вие ще носите букаите на краката си, както ги носят мле-

копитаещите. Всеки кон всеки ден получава по 10-20 камшика по задницата си и казва: За какво се родих? - Да теглиш каруцата, да носиш брашното, да ореш на нивата по 7-8 часа. Питам: Какъв смисъл може да има животът на един вол, който оре по 8 часа и прави бразди? И като се върне в дома, турят му малко слама, а като умре, му одерат кожата и правят от нея цървули. Пита волът: Какво постигнах аз? - Нищо не е постигнал. Но ако човек е прекарал живота си тъй, какво е постигнал? Трябва обективно да се разглежда живота. И всички тия млекопитаещи, които служат сега, те са едно предметно учение за вас. Ти казваш: Защо този вол оре? Тогава ще кажеш на себе си: Чакай да видя да не би и аз да ора така някъде. Някой дявол да ме е впрегнал. Виждаш някой кон тегли каруцата. Питаш: Дали не съм и аз като този кон да тегля една натоварена каруца? И казваш: Горкият кон! Че ти си още повече за оплакване! По някой път ние искаме да освободим млекопитаещите. Ние никога не можем да ги освободим от сегашното им положение, докато не разберем себе си отвътре и докато на себе си не помогнем. Свободни трябва да бъдем всички! И никога не можем да помогнем на ближните си отвън, докато отвътре не им помогнем! Никога една майка не може да помогне на сина си или на дъщеря си отвън, ако отвътре не може да им помогне. И на себе си човек не може да помогне отвън, ако не си помогне отвътре!

Опасната страна в тия съждения аз да ви кажа къде седи. Ти си си порязъл пръста и аз ти чета морал: Защо не си внимавал, къде гледаш, защо се поряза? Приказвам, но повече не правя, не помагам. Има и друго положение - ти си се порязъл, не ти говоря нищо, но изтисквам кръвта, турям малко сол на порязаното място, превързвам ръката и кажа: Друг път бъди по-внимателен, защото е опасно! Радвай се, че пръстът ти не се отсече, трябва да се лекуваш сега! По този начин ще разрешавате нещата.

Начало на погрешката е, че си се родил човек. И след като се роди, втората погрешка, която ще направи човек, е че той ще почне да яде. А след като яде, не може да иде

и да не направи пакост на хиляди хора. Всичките правите грешки в яденето и пиенето. Във всяко едно ядене трябва да изправиш една погрешка. Три пъти на ден ядене, три погрешки трябва да изправите. Четири пъти ядене на ден, четири погрешки трябва да изправите. А сега седите и не мислите. Тогава колко погрешки сте изправили? Жената, която готви на мъжа си, ако не е изправила погрешките, мъжът ѝ ще умножи нейните погрешки и те двойни стават у него. Щом ядеш от една тенджера, на която домакинята не е изправила погрешката, ти освен че нищо не придобиваш, но се натоварваш съвършено. Знаеш ли на какво мяза готвенето? Влизате в гостилницата, посрещне те гостилничарят любезно. Най-първо ти си свободен, ти ядеш, той ти донася, но като речеш да излезеш, гостилничарят е много възкителен. Казва ти: Туй ядене струва сто лева. Трябва да ги платиш. Ти казваш: Ама давам. По любов. Той казва: Никаква любов! За мене любовта са парите. Трябва да си платиш! Ето погрешката. Трябва да изправиш погрешката. Е, какво ще направиш, ако се намериш без пари? Аз ще ви приведа един пример. Във Варненската гимназия имаше един ученик, музикант, закъсал, беден, много духовит и малко хитър. В една от стаите имало един долап, малък, но широк и той лежал на долапа отгоре. Във Варна беше прочут тогава Шишко - македонец, с голямо благоутробие, весел и всичките ученици като кажат "Бай Шишко", от устата им мед капеше. - "Нашият Шишко" - казваха те. Един ден този ученик влиза тъй весел в гостилницата, Шишко го пита: Как си, тръгна ли ти работата? - Е, тръгна ми. Дай ми да ям! - И Шишко му дава от едната тенджера, втората, третата, четвъртата. И ученикът казва: Хубаво се наядох! Почва да излиза, но Шишко иска пари. - Ще почакаш, сега нямам пари! - Трябва да си платиш! Като нямаш, трябваше да ядеш една паница, а не толкова паници. И тегли му Шишко, както си знае един бой.

Сега ние можем да се смеем на Шишко, но туй е, което постоянно става в света и с нас. Че този Шишко е в света. Ние влизаме в неговата гостилница, но речем ли да

излезем? Кой от вас не е имал опитността на Шишко? Това в живота съществува навсякъде. Ние мислим, че нашата работа е малко друга. Но паралелът е много верен. Тъй ако разберем християнството, както сега се разбира новото учение, то е неприложимо в живота. Как ще приложите вие християнския морал в съвременното общество? Вие предполагате, че ще дойде Царството Божие. Но какво нещо е Царството Божие? Царството Божие е да изправиш погрешката на раждането и погрешката на умираването. Че всичките неща са все погрешки. Ти си направил едно добро някому. Ти си направил една погрешка, трябва да я изправиш. Ти нахраниш един престъпник, един убиец и той отива и убива някого, какво добро си направил? Ти дадеш пари някому, той вземе един пистолет и убива някого, какво добро си направил? Пратиш един негодник в училището да стане адвокат и да лъже хората. Или пратиш някого да стане богослов и той проповядва повече лъжливи работи. Или го направиш поет да пише такива нескопосани работи. Какво добро е това! Казваш да бъда поет. Че какво ще пишеш ти? Или да бъдеш философ. Какво ще философстваш? Че как Господ е направил света? Е, как го е направил. И от своето знание на неизправените погрешки, ти ще извадиш заключение, че целият свят не е направен тъй хубаво. Както сегашните физиолози, като гледат човешкото око, казват: Има един дефект окоето, че не е направено толкова умно. Дефект има! Дефектът седи в това, че твоето око е раздвоено и не е в първоначалното си състояние. А този дефект хората са го внесли в очите и казват, че природата го е направила така. Но съвсем друго е първоначалното състояние на окоето на човека. И казва Христос: “Ако светлината в тебе е тъмнина, тогава каква ще бъде външната тъмнина?” Казва: Голяма тъмнина!

Вие може да си зададете въпроса, защо ви говоря така? Може и да не ви говоря. Ако посадя едно житно зърно на нивата, аз имам вяра в житото, а щом го оставя в хамбара, казвам, че то не е за сеене. А щом го садя, значи е добре! Някой път мисля, че сте силни. И показвам ви в какво седи вашата сила. Да направите погрешка и да

я изправите. Ще паднете. Де ви е силата тогава? Не съжалявайте, че сте направили една погрешка и не се радвайте преди да сте я изправили. Размишлявайте, че имате условия да опитате силата си като изправите погрешката си. Да знаете, че можете да направите една погрешка, силни сте. И силни сте да я изправите тази погрешка.

За да познаете дали сте умен, вижте дали може да предвидите погрешката и дали имате познания да я предотвратите. Питате как ще се преобразува обществото? Когато се въздвори любовта между хората. Казвате: Да се обичаме! Че какво ви пречатства да се обичате? Нищо не ви пречатства. Но има нещо друго. Ако ти възлюбиш някого, ти ще направиш първата погрешка. Щом го възлюбиш, ще дойде погрешката. Кога се раждат всичките спорове? Някой, като не си го възлюбил, е недоволен, но ако ти го възлюбиш, помежду ви се явява едно голямо противоречие. Ти си обикнал един човек, който не е изправил погрешката си. И той казва: Понеже ме обикна, изправи моите погрешки! И ти си създаваш двойна работа. Как ще изправиш тогава погрешките му? Ти своите не си изправил, как ще изправиш тогава неговите? Обикнал си някого - ти ще изправиш неговите погрешки. Обикнал те е той - да изправи твоите погрешки!

Две мерки трябва да имате. И тия мерки трябва да бъдат абсолютни! Първата е: като даваш, ти трябва да бъдеш абсолютно свободен, никой да не те ограничава. И онзи, който взема да е доволен, колкото и малко да му е дадено. Ако той е недоволен, значи иска да те ограничава, да ти се наложи. Това не е свобода. Той иска от тебе, казва: Толкова трябва да ми дадеш! Това не е свобода! Ако дойде някой при мене и иска аз да му помогна, да каже: Направете ми една услуга, тъй както вие намерите за добре. Каквото намерите за добре, туй ми дайте. Направете както искате и колкото искате. И да не определя какво да направя. И не само външно, и вътрешно да не помисли, че малко съм му дал. Всеки един от вас да бъде свободен! Аз разбирам свободата в моите действия, туй, което аз направя да е закон. Мене никой да не ме ограничава.

Второто положение - туй, което ми дават хората, да зная как да го приема. И да съм благодарен, колкото и малко да ми дадат. Ти казваш: Аз не го искам това от тебе! - Ти го ограничаваш. - Аз от тебе не искам никаква услуга! - Че къде е твоето разбиране, как не искаш никаква услуга? Ти не искаш друг да ти направи услуга, а искаш да направиш услуга някому. Някой иска да ти направи една услуга, остави този човек, нека ти направи услугата той както иска, остави го свободен! Ти приеми тази услуга, не нарушавай неговата свобода. И ти като искаш да направиш услуга някому, и твоята свобода ще се наруши, ще се ограничи. Това са разбираня, които могат да се приложат като един морал. Ти казваш: Ами той е едно дете. Оставете това дете да постъпи както иска в дадения случай. Туй дете няма да го оставиш да бъде господар на твоята съдба. Остави го да бъде господар на своята съдба. Остави това дете вкъщи! Майката има право да затвори вратата, да го остави целия ден да ходи, да пъпли дето иска, но да затвори всичките прозорци, да не би да излезе от прозорците и да покаже силата си. Затваря го да пъпли и като плаче, не се смущава от неговия плач, защото като плаче детето показва, че е силно. Детето като плаче, то разрешава мъчните въпроси. Плачът е един метод в природата, чрез който се поправят погрешките.

Вие сте чудни някой път като казвате: Защо трябва да плаче човек? Че онзи грънчар, той плаче, но като плаче, той сам се ползва от водата. И тази вода, за да я има, все някои са плакали преди вас. Все са събрани тези сълзи. Те са излезли от чуждите очи, не са излезли от собствените очи на човека. Той още не е вложил своите сълзи, че да направи едно гърне от своите изплакани сълзи. Защо сегашните гърнета не са хубави? Защото са направени от чужди сълзи. Гърне, направено от наши сълзи, ще бъде хубаво, здраво гърне. Някой път казвате: Какво мисли нашият Учител? Аз тъй гледам на живота. Аз като минавам покрай един грънчар, гледам аз как бих направил едно гърне. Казва някой: Направи ми една услуга. Казвам: Не ми казвай да ти направя една услуга, ти ме огранича-

ваш. Остави ме свободен, да направя едно добро аз както зная и после да не ме съдят за постъпката ми дали съм направил добро, или не. Напишеш някому едно писмо и после ще седне той да те коригира, че не си турил тази дума на място или онази запетая дето трябва. Като ти пишат едно любовно писмо, не коригирай! И ако писмото не е хубаво написано според тебе, погрешките са твои, а не на онзи, който ти е писал. Ще забележите един факт: когато ние обичаме някого, ние никога не виждаме, че той прави погрешки. Щом ти виждаш погрешките някому, туй показва, че ти не го обичаш. И щом той вижда твоите погрешки, и той не те обича. Защото в любовта всякога се изправят погрешките. Щом ти обичаш и щом той те обича, погрешките се изправят. Защото Любов е само това, дето се изправят погрешките. Любов е само това, което изправя погрешките. Бог е Любов. Той постоянно изправя нашите погрешки. И Писанието казва: Бог е в Христа и помиряваше света със Себе Си! Не вменияваше греховете им, не ги виждаше. Това е в Бога! Това е младото, силното! Той само ни казва: Не правете тия погрешки, понеже вие ще страдате! И когато ние не можем да изправим някоя погрешка, тогава Бог завзема нашето място и идва на помощ да изправи нашите погрешки. Но трябва да знаем, че не всякога Бог ще вземе туй място, защото Бог като прави това, е свободен. Но и ние трябва да бъдем свободни. Ние трябва да вършим, което Той върши. Че ако ти се отказваш да вършиш туй, което Бог върши, не се ли ограничаваш? Казваш: Аз не мога да направя това нещо! - Ти се ограничаваш. - Туй е непостижимо за мене. - Ти се ограничаваш. Постижимо е. Туй за бъдеще трябва да бъде един идеал, а не само засега.

Аз намирам сегашния дом за много добър, с единствената погрешка, че жената е родена и единствената погрешка, че мъжът е роден. Аз къде намирам погрешката? Намирам единствената погрешка, че жената умира и че мъжът умира. Намирам погрешка, че децата са родени и че децата умират. Другите неща оставям настрана. И тогава казвам: Нали добре ще бъде, ако тази домакиня изп-

рави своята погрешка на раждането и изправи своята погрешка на умирането? След туй казвам: И домакинът да изправи своята погрешка на раждането и умирането си. Защото раждането подразбира изправяне погрешката на смъртта. Че сте верующи, или че сте в Новото Учение, все едно. Направили сте една погрешка. Трябва да я изправите! Че ако ти си християнин и не живееш както трябва, това не е ли погрешка? Не че не е хубаво, но погрешката е там, че не живеете както трябва. - Ама да не бях станал. - Но станал си вече. - Да не бях се раждал. - Родил си се вече. И сега трябва да изправиш погрешката! Сега ще умреш! Там е пак погрешката. Ти се намираш в една дилема. Погрешка е раждането, погрешка е умирането. Остава тогава силата, която изправя погрешката! Трябва да изправим погрешката! Божията сила работи в мене. Силен съм. Ние ще покажем своята сила в изправянето на нашата погрешка. Второто положение - ще изправим живота си, ако можем да предвидим погрешките, които могат да станат и да ги предотвратим.

Ще ви дам един магически начин, по който една работа може да се подобри. Аз съм срещал някой да казва: Аз да имам жена, как ще я възпитавам. Пък жената казва: Мъжа аз тъй ще го коткам, ще го гая. С галене работата не става. Ходил един мъж в гората. След като сякъл дърва, той си ударил с брадвата крака и се връща вкъщи. Жена му почнала да го гали, да го милва. Но мъжът казал: Жена, с милване няма да стане работата, трябва да се превърже този крак! - Трябва да се изчисти кракът, да се превърже раната. Това е минаването! Милувки има, когато човек е здрав. В доброто дело е милувката! Всяко едно добро дело е една превръзка за някоя рана в света! Да направиш едно добро дело, превръзка е това. Да помислиш добро за някого, друга превръзка е. Превръзки трябва сега! И ако тия превръзки не ги правим навреме, все страдания ще имаме. И то е хубаво, ще имаме добра опитност. Но раната трябва да се заздравя.

Това е новото, което трябва да остане в ума ви. Не че онова, което досега сте мислили, е криво, е лошо. Не е

лошо, човек че се е родил, но не и добро. Не е лошо, че умира, но не е и добро, че умира.

Ако в смъртта ти не придобиеш своята свобода, смъртта ти не е намясто, не е навреме! И ако в живота ти не можеш да опиташ Любовта, и животът не е намясто! Следователно ние се раждаме да опитаме Любовта; ние умираме, за да придобием своята свобода. Умрял е онзи човек, който е придобил свободата си. Жив е онзи човек, който е опитал Любовта. Той живее. Сега ви представям тия неща, към тях да се стремите. Туй разбирам да имате. Този, сегашният живот, който имате, ще се оформи само по този начин на мислене. И нищо не може да стане извън тези максими. Извън тези максими животът все ще върви по старому. С новото разбиране ще внесем онова велико вътрешно разбиране. Единство ще се внесе в живота. И ще мислим тъй, както Бог мисли. И ще действаме тъй, както Бог действа! Или казано другояче, както Христос е мислил, по същия начин ще мислим и ние.

Законът е един и същ.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

8. Утринно Неделно Слово, държано
на 12 ноември 1933 г, 5 ч. с., София - Изгрев.

ИСТИНСКАТА ДОБРОДЕТЕЛ

Нарядът.

9 глава от Марка.

Под пост и молитва в буквален смисъл се разбира работа в духовния свят. Значи трябва да работиш. Защото постът, въздържане от една работа, значи да постиш, да се въздържаш от един вид работа, например да ядеш и пиеш, а да вършиш друга. Даже и онези, които постят, след като са постили 24 часа или два деня, те почват да мислят, че ако повече се въздържат от ядене, ще им стане лошо или може да отслабнат. Има едно вътрешно неразбиране на поста и молитвата. Ние мислим, че ако само физически изкажем няколко думи, това е молитва. Не, това не е молитва. Ако сърцето на човека не участва и ако неговият ум и дух не участват в молитвата, тази работа не може да има никакъв резултат. Някой път може да се каже, че молитвата не е послушана, значи резултат няма. Присиш нещо, но нищо не става. Та казвам, хората вървят по един път на завършените резултати. Те очакват като кажат една молитва и да бъдат послушани. Като прочетат “Отче наш” и кажат “Да бъде Волята Твоя, да бъде Царството Твое”, така ли става в действителност? Хиляди християни се молят. От две хиляди години тази молитва е произнасяна, но Царството Божие още не е дошло на земята. На земята е дошло, но в сърцата на хората още не е дошло. Ние искаме Царството Божие да дойде отвън, а то трябва да дойде в сърцата на хората. Аз съм срещал много християни, които критикуват другите, че не постъпвали добре, но не се минават 15-20 минути и те ще вършат същата погрешка както другите. Те казват, че дру-

гите не са милостиви, че нямат обхода, но виждаш, че те самите нямат никаква обхода. Те виждат, че другите са груби, а същевременно и те са груби. Сегашните християни вече две хиляди години не могат да се разделят от останалите нехристияни. Знаете ли какво нещо е да бъде човек християнин? Аз често слушам някой да казва: Нека се изправи той. - Защо? - Че и той има прегрешения. - Аз съм учител, не правя това нещо. - Няма да ме питате за злото, но казвам: Не прави това. Ще питаш как да направиш добро. За злото казвам: Не го прави. А той ме пита как да направи злото. Като дойде до доброто за никакъв съвет не ме пита. Той мисли, че знае как да направи доброто. Ти трябва да се научиш най-първо да не правиш злото, по отрицателния път. Само тогава може да правиш доброто. Защото законът е: В изкуството не може да туриш сенките преди контурите. Доброто си има свои главни линии, които трябва да начертаеш. След това ще туриш сенките. Злото е сянка на живота. И ако ти туриш тези сенки без никакви контури, ще се образува тъмнина, на която ти сам ще опиташ лошите последствия. Защото ако ти загасиш светилника си, да не дадеш светлина никому да се не спъне, ти ще се изложиш на една опасност и ще причиниш вреда на себе си, сам ще се спънеш. Ако държиш своята светлинка да свети на другите, ти ще причиниш полза и добро на себе си. Сега, заражда се друг въпрос. Мнозина мислите като някои, които започват да пеят. Те са научили седемте тона и казват: Ние знаем да пеем вече. И той пее: до, ре, ми. Ако това е пеене, то е най-лесна работа. Всички са майстори на гамата. Но когато дойде да се изпее една песен, тя не се пее по правилата на гамата. Тонове не излизат така един подир друг, там има съвсем друг закон, разнообразие има, известно пречупване на тоновете - вдигане, слизане, качване. И когато някой пътник тръгне на екскурзия по планините ще има същото нещо. Той няма да върви по равни места, той ще слиза, ще се качва. Това качване нагоре ние наричаме екскурзия. Ако той никога не се е качвал, може ли да кажем, че е ходил на екскурзия? Някой погледне към планината и

казва: Ходих, всеки ден се качвах по върховете, мислено се качвах и се връщах надолу.

Разсъжденията на съвременните християни мязат на онези от една американска секта. В Америка има една секта, която отрича съществуването на болестите, казват: Нищо не съществува. Счупил си някой крака, казват му: Нищо няма. Ти само предполагаш, че си болен. Боли те глава, няма нищо. Тръгнал един американец да направи една екскурзия със своята възлюблена, става по пътя една катастрофа, счупва му се крака на няколко места и най-после викат един от тези лекари, които казват, че болести няма. И той почнал да го лекува, казва му: Сега ще предполагаш, че кракът ти не е счупен, той ще се намести. Цял месец го лекува по този начин и кракът на този болен оздравял. Сега - казва лекарят - ще платиш дето те лекувах! - Сега пък ти ще си въобразяваш, че ти давам десет хиляди долара: първия ден десет хиляди долара, на втория ден още толкова и т.н. Казвам: Каквото се провикнало, такова отговорило. - Ама ти трябва да плащаш! - Ти мене ме караш да мисля и аз оздравях, сега и ти ще мислиш като мене, че имаш парите, и ще ги имаш. - Но тава не е реално. Тази теория е права. Краката - и без разтривки могат да се наместят в тях счупените кости. Могат да се наместят, но кракът на този човек е счупен. Това не значи, че материя не съществува. Този счупен крак може да се поправи. Има начини за това. То е едно просто нещо за този, който разбира законите на материята. Като дойде при счупения крак, той може да го намести. Той ще внесе в него онази магическа сила и както железните стърготини се привличат от магнита, така и тези частици могат да се привлекат, и кракът ще се преустрои. Как стават костите в утробата на майката? Тя само е мислила, мислила само да има едно дете и си е казвала: Искам да имам едно дете, което да има и кости, и ребра, и мускули, и глава, и мозък. Но отвън никак не го бута. Тя само иска да има детето с тия неща и каквото е мислила, това става. Има дете вътре в утробата ѝ и то почва да расте, да се развиват кости, мускули, глава и след девет месеца

майката казва: Да излезе навън. И детето излиза. Не е ли така? Коя майка не прави така? Коя майка може като грънчарят да го направи? Ще каже някой, че то расте от самосебе си. Не, не расте от самосебе си, но има нещо отвън. Майката работи със своята мисъл. Това е един велик закон, на който детето се подчинява. Но щом детето излезе вън от утробата на майка си, тя не е вече толкова господарка. Отвън тя не знае как да го направи. Изкълчи се кракът на детето, тя не знае как да го поправи, повреди се малко главата, тя не знае как да я поправи.

Законът е такъв: Това е възможно само тогава, когато живеем в Бога и Бог живее в нас. Там е тайната на живота. Вън от Бога ти ще се молиш и духът няма да излезе. Както Христовите ученици не можеха да го изпъдят. Те го пъдеха, но духът не излезе.

Първото нещо е да чувствате, че живеете в Бога. Живееш ти при един богат човек, но трябва да плащаш наем. Като дойде края на месеца той казва: Ти трябва да платиш. Ти живееш там, но този човек не те обича, ти живееш като един наемник. Ако живееш на друго място, пак при един богат човек, но който те обича, той ще ти каже: Нищо няма да плащаш. Той ти услужва, не те безпокои. Питам тогава аз, каква е разликата между първото живеене и между второто? Ти можеш да живееш при Бога, но ще си плащаш данъка. А може да живееш в Божия дом и нищо да не плащаш. Нали всички в Бога живеете? Тогава защо едни сте щастливи, а други сте нещастни? И най-нещастните са най-непокорните. Има нещо криво в тях. Сега за умни хора считам ония, които живеят при всички нещастия и несгоди, които могат да ги сподобят на земята, и са благодарни. Те са благодарни, разбират Божиите пътища. Като влезе при Бога, той най-напред започва с процеса на чистенето. Страданията са процес на чистене. Човек като страда се намира в първата фаза на чистене. Много страдаш, значи чистиш се. Христос носеше греховете на хората и трябваше да пострада, защото в тях имаше голяма нечистотия, която трябваше да се изчисти, да се изпере. Той трябваше да ги изпере. Като общо правило

ще имате: Страданията на земята са признак на нещо, което трябва да се изправи. Дали тия страдания са ваши или на другите хора, това е безразлично. Някой път ние чувстваме само своите страдания. Вземете майката например, тя се нарича майка, защото тя влиза в страданията на децата. Тя има 4-5 деца, но едно от тях се разболее и тя веднага чувства болката на детето. Ако майката не чувства болката на децата си, тя не е майка. А един ден тя може да обича цялото човечество, но тогава ще влезеш в страданията на страдащите и в радостите ще участваш, както и в страданията. В това отношение страданията на хората и Бог ги носи. Той, Който е свързан с хората, Който ги изпитва, едновременно носи и техните страдания и по този начин отчасти изпитва страданията им. Опитва ги по този начин. И прави един опит да изправи погрешката. Бог учи хората. Той знае причините защо хората страдат. И им казва: По тия и тия причини вие страдате. И така ги учи как могат да се избавят от всекидневните си страдания. Питам: Ако човек е пълен с Божествената Любов, в света може ли той да бъде сиромах? Може ли силният човек да бъде изнасилван от слабите? Не може. Той ще бъде господар на положението. Често някои ви говорят за Любовта. Казват: Аз обичам всички, но мене никой не ме обича. Щом тебе никой не те обича, ти си слаб човек. Как няма да ме обича и онзи човек, когото аз съм извадил от водата и го избавям? Или как няма да ме обича онзи човек, когото аз излекувах или на когото аз правя добро? Това е невъзможно! Такова състояние в природата не съществува. Щом хората не те обичат, ти добро никому не правиш. Може да има някой, който да не те обича, това е допустимо, но всички да не те обичат? Тази мисъл в ума ви вече ви спира да разбирате Волята Божия. Силният човек никой не може да го изнасилва. И любещият човек никой не може да го оскърби. Не че няма да го оскърбят, но другояче казано: Океанът не може да се размъти. Необятната светлина никой не може да препречи. Твоето око може да се затули, на това малко око може да се тури едно малко капаче, но онзи голям Божествен прозорец, който

изпраща светлина, може ли да се затули? Невъзможно. Има една близка страна до живота ви, не сте работили и не работите над себе си. Аз ви наблюдавам и забелязвам какъв метод за работа използвате. Вие сте взели един лотарийен билет и само гледате кога ще се тегли лотарията. На работа не ходите, целия ден четете, следите вестниците, лотарията и казвате: Кой ще ходи на работа? Но тегли се една лотария, не печелите нищо и казвате: Отидоха парите! Вземате втори билет. Аз зная хора, които от десет години наред вземат билети, и при мене са идвали такива малджии* на лотарийните билети. И какви ли не примамки са правили. Преди 10-15 години идва един от тях при мене и казва: Искам да взема един лотарийен билет. Досега съм вземал много, но нищо не съм спечелил. Ти си учен човек, искам да ми кажеш какъв номер да взема, че да спечеля. Ако спечеля сто хиляди лева, на Братството ще дам 50 хиляди лева. Казвам му: Защо ще ти кажа кой билет да вземеш, че ти да спечелиш? Ако е въпрос да печеля, аз ще взема билета. А ти искаш с чужда помощ да правиш добро и после да кажеш, че си помагал на Братството. Аз мога да ти кажа как можеш да направиш едно добро. Ще ти кажа да вземеш мотиката и ще ти покажа как да копаяш. Така ще спечелиш повече пари, отколкото с лотарийен билет. Тука преди 20 години беше дохождал при мене един човек, който цели 20 години се е занимавал с малджилък**, търсил все скрито съкровище. Мисля, че този човек беше някъде от Новозагорско. Той казваше: Изкопал съм един хендек***, един километър дълъг, цял баир, все пари да търся. Казвам: Не си ли намерил? - Намерил съм много малко, не зная, но голямо съкровище има там. Искам да ми покажеш где е. - Ти го знаеш, пък искаш аз да ти го кажа. Е, как седи тази работа? И той започна да ми разправя. Цели 20 години вече как се моля на Господа, толкова години копая, но е малко. Една вечер се явява при мене турски ходжа и ми каз-

* малджия - (от тур. mal "имот") - който търси имот, иманяр

** малджилък - иманярство

*** хендек - трап, окоп покрай пътя, канавка

ва: Молитвата ти се чу. Ела с мене, аз ще ти кажа де има заровено голямо съкровище. И тръгваме с него. Слава Богу - казах си - освободих се от всичката сиромашия. Ето тук приближаваме до мястото, но в това време иде наш съсед, хваща ме за дрехата и ми казва: Ще си платиш сега дълга. - Бе остави ме, този човек ще ми покаже где има богатство, ще го изкопаем сега. - Не, върви да си платиш, че после ще отидеш да копаеш. - Остави ме, с този човек ще копаем. Сборичкахме се, че той дръж, аз дръж, събудих се, но ходжата отиде. Наблизо тука беше мястото, показа ми го. - Казах му аз тогава: Сега ще се молиш още 20 години да ти се покаже това място. Както виждате този човек се е молил 20 години заради мене да ми даде един пример и този пример струва, аз ще му платя за него. Това е губене на времето в празни работи. Казвам му тогава: Ти си копал цели 20 години. Сега ще ти разкажа как можеш да бъдеш богат. Цели 20 години си копал за имането, но ако беше насадил 10 декара с десертно грозде, в 20 години отгоре, ти щеше да имаш 60 хиляди златни лева в банката. Ако всеки декар даваше по сто килограма, а и всеки килограм струваше по 10 лева, щяха да станат сто хиляди лева. Значи всяка година щеше да имаш по сто хиляди лева. - Кой да знае, че е било така по-добре, но сега вече остарях, друг ще посади това лозе. - Онези богатите милионери отгде изкопаха парите, я ми кажете? Американските милионери Хоп и Келниш, пък и всички други богати хора, откъде изкопаха богатството? Богатството в този смисъл е един стимул в живота. В света има нещо по-хубаво от богатството, към което човек се стреми. Ами че ако ти знаеш изкуството да подмладяваш хората, ще ходиш ли да копаеш земята? Остарял си. Какво по-голямо изкуство искаш от това? Или някой милионер е станал хилав. И ще му кажеш: Аз ще те подмладя, но ще дадеш два милиона долара. Това е много малко, днеска са две хиляди лева златни. Един милион долара за един богаташ, който има 500 милиона долара, това не е нищо. Аз ще му кажа: Аз ще те подмладя, но с контракт. Два милиона долара ще дадеш. Вие не знаете колко тежат два ми-

лиона долара. Казвате: Ние да имаме това изкуство! Вие не можете да имате това изкуство, докато не се научите да обичате Бога, който ви е създал. Всичкото изкуство се ди в Любовта към Бога и това е най-голямото изкуство. Ти можеш да мислиш, че като обичаш Бога, Той все ще ти повери нещо. Докато не го обичаш както трябва, ти ще имаш само обикновеното, което Той дава на всички хора - общото благословение. И тогава ти трябва да се задоволиш с него. Ако го нямаш, няма да роптаеш, а ще работиш над себе си. Когато се научиш да Го обичаш, тогава ще разбереш какво значи да бъдеш едно с Него и Той едно с тебе. Ти трябва да обичаш Бога! Въпросът на земята ще вземе тогава друг характер. И когато викнеш Бога по този начин, тия противоречия, които сега съществуват на земята, бурите в света няма да бъдат бури за тебе. Сиромашията няма да бъде сиромашия за тебе, болестите няма да са болести за тебе. Те са привидни само. Сиромашията за онзи, който обича Бога, е едно благо. И богатството е благо, и всичко е добро. Но онзи, който не обича Бога, за него сиромашията е едно страдание. Страданието за едно е благо за друго. Питам сега: Като четете праведния Йов, щеше ли той да бъде праведен, ако не беше минал през такива големи страдания? Щеше ли да бъде написано неговото име и да бъде той образец, да се ползват всички хора от него като от образец? Ако той не беше минал пред тези страдания, той щеше да си умре и никой нямаше да го знае, но в големите страдания, той придоби едно богатство и се написа името му. И когато вие се намерите в едно голямо противоречие, четете Йов - там е разрешението. Най-първо Йов изгуби всичкото си имане и капитал - и волове, и говеда, и деца, и всичко - първото положение; второто - къщата му се събори, след това синовете и дъщерите му, всички измряха, но и там не спряха страданията му. Дойде една болест, една проказа на тялото му и след като изгуби всичко, оставили го въвн на едно гноище и никой не се е приближавал при него. Когато са дошли неговите приятели да го видят, три дена са седяли при него в мълчание. Казват: Горкият чо-

век! Какъв беше, с какво име, с положение, а сега на какво мяза! Дойде до това жалко положение! - Мнозина се запитвали защо са дошли тия страдания отгоре му. Вие не можете да си представите историята на този човек, който от височината на положението, което е заемал, да падне толкова ниско. Той е бил като цар, а е слязъл до най-ниското положение, дето всеки го презирал. Има едно предание за него, че никой не се е приближавал при Йова. Кучета са ходили да ближат раните му. Никой човек не е смел да се приближи при него, да не се зарази.

Не се влиза лесно в Царството Божие. Вие искате да имате една дарба. За да придобиете дарба, вие още не знаете закона, по който се придобиват дарбите или по който се придобиват силите, вие още не знаете това, и тепърва трябва да учите. Вие казвате: Аз се моля, защо Господ да не ми даде това, което искам? В житното зърно Бог е вложил всичко онова, от което той има нужда. И това житно зърно като се тури в земята, знае как да работи, как да ражда. Вие знаете онази притча за талантите: за единия, за двата и за петте таланта. Работа трябва, за да има резултат. Някои от вас искате да имате само едно приятно настроение. Приятността е хубаво, но това са само външни условия. Тази приятност вие трябва да я използвате. Соковете на приятните чувства трябва да внесете във вашата мисъл и после цялата си мисъл трябва да турите на работа. Ако вие отидете в невидимия свят, нито един от вас с такова лице, каквото сега имате няма да може да влезе в Царството Божие. Като ви видят с такива лица, най-първо ще кажат: Стойте там, ние грозните не искаме. Не пускаме в Царството Божие куцащ човек или с едно око, или с едно ухо - такива не приемаме. Или пък тъй да кашляте, като тук сега, и това не ще приемат. Те ще кажат: Ние като се молим тук, вие кашляте. С такова подсмърчане ще ви изпъдят навън. Или пък ако си ровите косата или се почесвате, ще ви изпъдят навън. И още такива хиляди работи има, за които биха ви изпъдили от Царството Божие. Ако един ангел ви види как си свивате очите, как се мръщите, той ще изскочи от Царството Божие на-

вън. Понякога и свиването на веждите става с цел да се приеме по-малко светлина, да мисли човек, но някога значи, че човек е недоволен от себе си. Трябва да се учите на земята да контролирате всички ваши движения и постъпки, всички ваши чувства, мисли. Всяко свиване на един ваш мускул, всяко движение на крака или на ръката ви, това трябва да става под ръководството на вашия ум. Вие трябва да бъдете господари на тялото си, но понеже не сте, нещата стават произволно и следствие на това боледувате. Боледува кракът ти, защото ти не си господар на крака си, боли те ръката ти, главата ти, не си господар нито на главата си, нито на ръката си. Боли те стомаха, болят те очите, защото не си им господар. И питам тогава, на какво си господар? Ако в тебе влязат тия лоши духове и почнат да те мъчат, и ако ти не можеш да ги изпъдиш навън, ти не си никакъв господар. И ако ти не си господар на езика си, значи нямаш почит нито към себе си, нито към другите. Почит трябва да има човек, да бъде господар на себе си. Ти не си господар още на това, което имаш, а само минаваш за господар на своето тяло. Ти ходиш там, дето ти заповядат, мислиш за това, за което не трябва да мислиш. Някой от вас мисли кой го обича и кой не го обича, кой от вас мисли доброто ви и кой не мисли. Може да е хубаво това, но по-добре е да знаеш кого ти обичаш и кого не обичаш. В това има повече наука, отколкото да знаеш кой те обича и кой не те обича. Защото аз лесно отгадвам това: Когато вие обичате, и той ви обича и когото вие не обичате, и той не ви обича. Много искат да ме убедят като казват за някого: Аз го обичах, но той не ме обичаше. Не, той не говори истината. Щом има някой човек, който не те обича, този човек ще подозира, че ти не го обичаш. Какво добро си му направил ти? Ти не си готов да се пожертваш за него, ти не си готов тъй да направиш, както Христос се жертва за грешните. Някога срещнеш някой грешник, поздравил си го, снел си шапката си и мислиш, че много си направил за него. Казваш: Че аз му снех шапка!

Вие седите с вашите билети и тъй, както ви виждам,

както сте скръстили ръцете си, всички имате по един билет от лотария, но виждам, че нищо не сте спечелили от тези билети. И все си казвате: Не сме това, което трябва да бъдем. Ти седиш в училището и очакваш учителят да ти тури 6. Не, тази шесторка трябва да я заслужиш. Ти трябва да учиш. Днес приложение на тази наука се изисква. Ти трябва да разбереш науката на училището и тогава голямото благо, което Бог ти е дал, този живот, който имаш, трябва да го използваш. Питам: Какво сте придобили и какво сте разбрали от живота? От това очакване? Но очаквате да умрете и да дойде второто пришествие, да дойде Христос да ви изпрати автомобил или някой файтон, да се качите и ангели да ви посрещнат като светии. И като влезете в другия свят, да ви турят венци на главата и да казват: Осанна, осанна, благословен, който иде. Тържествено, хубаво. Отлично е това. Ако стане така, аз ви облажавам, но ако не можете да припарите в Царството Божие, тогава? Тогава вие казвате така: В такъв случай да не живеем. Или в царството на светлината, или в царството на тъмнината ще бъдете. Щом не можете да влезете в Царството Божие, дяволът ще ви приеме и той ще ви изпрати каруца. Чудни сте вие! Кого в света не са завели с каруца? Че всеки умрял най-после го изпращат с почит - четири души го носят на тарга и го изпровождат, но сега има коли, които ги напълнят с венци и вървят подир умрелия. Свещениците хубаво, тържествено пеят. Кой от вас може да каже, че не е изпращането с почит? И Христос дава пример за един богат, който бил погребан с голяма почит, обаче наместо в Царството Божие, отвели го в царството на тъмнината. И там бил на угощение. Като видял бедния Лазар, когото не погребали с толкова почит, учудил се, че той е в Царството Божие. Тогава какъв ще бъде вашият живот? Понеже това е едно противоречие. Това противоречие - Лазар и богатият - съществува и на земята. Навсякъде ти виждаш един беден Лазар и един богат, ама богатият е сиромаш в Царството Божие. Там богатият няма и колиба даже, а бедният Лазар има хубава къща. Богатият на земята е пълен с дългове и полица на

небето и пъшка там. Той казва тогава на Лазаря: Лазаре, ела малко с пръстите си да ми наквасиш устните.

Сега аз искам да ви наведе на мисълта да се освободите от тия противоречия. Вие ще кажете: Учителя засяга нас, нашия живот. Засягам всички ваши лъжливи мисли, лъжливи чувства и лъжливи постъпки. Аз крайно се отвращавам от лъжата. Всичко съм постигнал, само с лъжата не съм се примирил. Като я срещна аз настръхвам към нея и казвам: Така ще си остана към нея. Тя иска да ѝ се усмихна, да я погледна. Казвам: Махни се, не искам да те гледам. - Много си жесток, защото и аз правя добро. Мъча се да направя добро, някой направи една голяма пакост, аз отида оттук-оттам замажа, че и аз правя добро. Другите слабости ни най-малко не отблъскваш като мене. Много си несправедлив към мен. Другите правят по-големи престъпления, но спрямо тях си снизходителен, а пък аз правя толкова добрини на света и благодарение на мене мнозина хора не страдат. - Тогава казвам на лъжата: Иди да станеш слугиня! Ако можеш да станеш слугиня на истината, ще те обикна. - А, не, аз съм господарка, никому не ставам слугиня. Пък и на истината, а, не, не! Аз си имам особени понятия за тази господарка. При когото и да е бих отишла, но при истината не мога да отида. - Казвам: Затова и аз не мога да те обичам. Така с лъжата понякога се разговарям, но се държа сериозен. - Бих те обикнал, ако обичаш истината. - О, не мога! - Тогава и аз не мога. Има нещо в света, което не мога да обичам - това е лъжата. Невъзможно е да обичаш лъжата, по никакъв начин не можеш да я обичаш. Невъзможно е да обичаш греха. Човек може да се заблуждава, но е невъзможно да обича злото. Това е невъзможно, това е противоестественно.

Започнете с положителните неща, да правите разлика, да различавате положенията на истината от положенията на лъжата. Понеже лъжата става вече условие за бъдещи страдания. То е цял един свят. Та първото нещо - онова, което може да направи човека красив, това е неговата разумна мисъл, да схваща нещата тъй, както са, да мисли право. Един ангел е красив, защото неговите мис-

ли са верни и истинни. Няма нито една мисъл, в която да има лъжа. В неговите постъпки няма нищо криво. Та казвам: Като се стремите към по-добър живот, вие често се сравнявате с хората. Добре е някога да следваме хората, но те не могат да бъдат образец за един правилен живот. Запример вие имате Христа за образец. Той може да ви послужи да бъдете смели, решителни, да носите страданията с търпение. Едно от хубавите неща, които виждам в Христа, това е отличното търпение. Аз виждам голямото геройство на търпението. Един човек, който в отрицателния смисъл на живота може да изнесе всички противоречия! А иначе ние сме заети само с дребнавите работи на живота. Така не можем да бъдем щастливи. Ние искаме да бъдем щастливи на земята, но щастието другояче не може да дойде. Всеки може да бъде щастлив, но щастието не зависи от външната обстановка на нещата. Защото моментът, в който ти дадеш място на Божията Любов в душата си, веднага ще се разсъмне и за тебе ще изгрее едно ново слънце! Но можеш ли да обикнеш Бога, на сърцето ти не ще е тежко. Страданията ще останат в живота ти. Обикнеш ли Го, всичко ще се разтопи и ти ще се освободиш от затвора, в който си бил поставен. Той ще се разруши, за тебе ще изгрее един нов свят и ще погледнеш в лицата на хората и на небето и всичко наоколо ще заговори. Вие казвате: Как може да бъде това? Ти се смущаваш, искаш само твоите деца да бъдат щастливи. Това е много ограничено. Ти искаш само ти да бъдеш щастлив. Има един щастлив свят, в който трябва да влезеш. Ако доброто дойде в тебе, то ще очисти твоя свят. И твоят свят трябва да се измени. Всичката кал, която се намира в света ти, трябва да изчезне. Докато ние не се освободим от онази психическа кал, която е в нас, нашият живот не може да бъде щастлив. При тази кал седят всички възможности за противоречията, които съществуват в света. Аз кал наричам това, което другите наричат грях. Психическа кал, на която се дължат всички неуспехи. Ако я впрегнете на работа, тя може да ви принесе нещо за живота. Ако не я впрегнете, тя ще ви причини най-големите страдания.

Учениците запитаха Христа защо не могли да изпъдят лошия дух. Христос им казал: Този род не излиза освен с пост и молитва. Аз добавям: Този род не може да излезе освен със сила, със знание. Сила, знание трябва да има човек, или Духът на Бога трябва да е с него. Човек трябва да е свързан с Бога, за да изчезне лошия дух. Христос казва на едно място: "Отец всякога Ме слуша. Не е било никога време, когато да съм просил нещо от Него и Той да не Ме е послушал". И Христос всякога поддържа единството - "Аз и Отец Ми едно сме. Аз живея в Отца и Отец живее в мен. Аз винаги върша онова, което е Нему угодно". Там е тайната на живота! Ти всякога да вършиш Волята Божия тъй, както ти я разбираш дълбоко в себе си. И тази Воля на Бога вътре в тебе, ти принася своето щастие. И щом живееш заедно с Бога, и в гората няма да се луташ. Ти ще бъдеш свободен човек, букаи няма да имаш, ще бъдеш готов да правиш услуги и да живееш не за себе си, но за доброто на другите хора и за Славата Божия. Невежа няма да бъдеш. Ти ще бъдеш и талантлив, и гениален, и светия. Всичко ще имаш в себе си.

В Любовта на Бога ти ще имаш всичко. Сегашните християни вярват, че ако човек залюби Бога, ще стане невежа, няма да учи повече. Не, ти като залюбиш Бога, тогава именно ще почнеш да учиш и това знание, което имаме сега, е детинска работа. Ако дойде някой напреднал дух и види как живеете вие, и как в София живеят хората, ще избяга веднага. Това е връхът на безобразието, което сега съществува. Даже и даровитите хора не живеят правилно. Гледам някой музикант свири на концерт, а друг го слуша и се пържи. Той не може да понася, че не може да свири като него. Другите ръкопляскаат, а той не може да ръкопляска, завива, че не може да свири като първия. Та музиката не е частна собственост само на одного. Тя е благо, което всеки може да притежава. Всеки може да бъде музикант. Ако отидете на небето между публиката и някой млад още новак излезе да свири, колкото и да е невежа, там и най-вещите, и най-гениалните - всички го обичат и се възхищават от него. А тук е обратното. Този новак като поглед-

не към публиката, отчайва се. А на небето като види, че е заобиколен от хора, които знаят повече да свирят и да пеят от него, но го окуражават, те го вдъхновяват и го карат да свири и да пее тъй, както никога не е свирил и пял. Ако и вие влезете в небето, ще се измените, т.е. като влезете там, всички ще ви приемат, но най-първо ще ви изплашат. Ето как ще ви изплашат. Като отидете на небето, за да не ви върнат изведнъж, ще ви турят в една пещ, дето съвършено ще изгорите, на пепел ще станете. От тази пепел те ще направят нещо, но ще изтърпите този страх и после ще излезете, ще видите Царството Божие, ще видите всички благости там. Но като ви извадят от небето пак ще ви върнат вашия стар образ и ще бъдете пак такива, каквито сте били. Казано е: Всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Има една промяна, която става в света, но тя не е постоянна. Трябва да стане една промяна. Ние трябва да отидем в другия свят красиви и трябва да разбираме от това изкуство. Когато един човек отиде в музикалната академия, той трябва да разбира от музика; когато един човек отиде в академията на изкуството, той трябва да разбира от изкуство; трябва да разбираш изкуството, което искаш да учиш. Казвате: Животът, към който ние се стремим, това е най-висшата наука. Вие трябва да имате понятие от тази наука! И онова криво разбиране, което имате, и то ще се промени. Най-добрият живот ти сам няма да го създадеш, но само ще го възприемеш, и след като го възприемеш, ти ще го опиташ тъй, както един музикант опитва парчето, което ще свири. Той ще го свири един път, два пъти, десет пъти, докато усвои всички ноти в него. Той ще го свири много пъти и всички ще слушат после този живот. Какво ли би било, ако от любов дадете един музикален концерт на Любовта. Сега за едно любовно парче биха те натупали като се върнеш вкъщи. Ако дъщерята е седнала да изсвири едно любовно парче, дърво ще получи от бащата; ако майката е свирила някъде едно любовно парче, бащата веднага ще се разправя с нея. Други порядки са това. Но казвам: Като свириш едно любовно парче, не само един трябва да е доволен, а всички. Ти сега искаш да свириш едно любов-

но парче, но само един да го одобрява. Не, трябва да го одобряват всички. Сега да ви представя каква е моята идея. Имате 200-300 души, които са прокажени, а пред мене седи една красива мома. Тя е аптеката, от която аз мога да взема цар. Аз се приближавам към нея и я целувам. От тази целувка всички тия болни оздравяват. Болестта веднага изчезва от тях. Питам, тази целувка на място ли е? - Ама защо я целуна? - Ако не бях я целунал, тази проказа щеше да си остане в болните хора. Сега вие целувате едного, но колко души са се облагодетелствали от тази любов? От тази целувка? Вие правите добро, но колко души са облагодетелствани от това добро? Така седи въпросът. Всяка добродетел, която се проявява, е добродетел, само ако има плод. Тези излекуваните хора, това е плодът на целувката. Любовта е плод на Божествената целувка.

Любовта трябва да засяга всички хора еднакво. И когато обичаш, ти раздавай щедро и не оставяй никого в лишения. И като обикнеш, кажи: Господи, тази любов да се всели в сърцата на всички и така да я почувстват, както аз я чувствам. Нека всички да бъдат така радостни, както аз съм радостен. Нека всички станат така щастливи, както аз съм щастлив. И като се молите, изпращайте тези мисли. Вие казвате: Да има някой да ме обича. Да обичаш само едного - че това сте го правили. Има ли някой, който да не обича? Всеки има да обича поне по един, но това не може да ви направи щастливи. Този закон вие го знаете, но любовта към Цялото - сега това трябва да учите. Любовта към Цялото е любов към едного. Защото ако вие не обичате нито едного в света, вие не можете да дойдете на земята да живеете. Вие обичате най-малко баща си, майка си или един приятел, или друг някого, и това, което обичате, с него трябва да живеете. Щом престанете и този едного да обичате, или един само престане да ви обича, вашата работа е свършена, вие напушате земята. Тогава отгоре ако ви обикнат повече, те ще ви привлекат и вие ще трябва да си отидете от този свят. А пък ако ви обичат повече на земята, те ще ви задържат тук. Та някои от вас, които живеете по-добре на земята, причината

за това е, че тук ви обичат повече, отколкото горе. Ще дойде ден, когато ще ви обичат повече отгоре и ще заминете за другия свят. Аз гледам тук умрял някой, казвам: Обикнали го повече в другия свят. Блажен е той. - Ама не умира този човек. - Обичат го тука на земята повече. Дали на земята ви обичат, или горе на небето, за мене е все едно. И тук го обичат, и там го обичат. Ще кажете: Няма кой да ме обича. Аз тогава си свивам веждите. Като кажете, че няма кой да ви обича, казвам: Лъжа е това. Невъзможно е в света никой да не ви обича. Най-първо дяволът ви обича.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

9. Утринно Неделно Слово, държано
на 19 ноември 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

КРАСИВАТА СТРАНА НА ЖИВОТА

Нарядът.

10 глава от Марка.

Красивата страна на живота е да оцени човек това, което има. Има две страни на живота: едната страна е външна, а другата страна е вътрешната. Тези две страни съставят едно цяло, но засега, в сегашното развитие на човечеството, външната страна се счита за най-важна. Там произтичат всичките спорове. Там има и гонения, и недоразумения. Недоразуменията съществуват още от началото. Човек сам е недоволен от това, което има. И на стари години той е пак недоволен от себе си. Защото казва: Туй, което желях от живота, да беше на млади години, а то сега ми се дава. И самите промени, които стават с човека - младостта и старостта, това е пак външната страна на живота. Млад си, понеже така разбираш. Стар си, понеже така разбираш. Или другояче казано: Човек всякога става млад, когато сърцето господства. Всякога ставаш стар, когато умът господства. Всеки може да стане млад, ако направи сърцето си господар. Всеки може да стане стар, ако направи умът си господар. Това е разграничението, което трябва да разбирате. Казвате: Човек трябва да се води по ума си. Да се води по ума си е едно нещо, а да бъде умът господар е друго нещо. Да се води по сърцето си е едно нещо, а да бъде сърцето ти господар е друго нещо. Не е лошо нещо човек да се води по желанията си. Някой казва: Да не желая. Ако той се ръководи от всякакви желания, какъв ще бъде животът му? Какъв пък ще бъде този живот без никакъв подтик, без никакви желания? То е все едно да направиш къща без дървета, без камъни, без тухли. Самата къща е направена, сглобена е от стотина хиляди керемиди.

Когато се говори за Бога, за любовта, хората разбират само външната страна на живота. Във външната страна хората са успели много повече, отколкото във вътрешната страна. Когато дойде да мислим за вътрешната страна, ние мъчно можем да съгласуваме външната с вътрешната страна, понеже не са един или двама, които живеят на земята, а са хиляди и милиони хора, с които трябва да съгласуваме своите мисли и желания.

На пръв поглед животът на земята може да се разглежда като училище, в което човек е дошъл да се учи, но той не може да се учи, докато не живее. Някой път ние смесваме живота с човека. Можете ли да мислите за онова същественото, което съставя човека? Човек не е водата, която възприема, не е храната, която възприема, не е въздухът, който възприема, не е светлината, която приема. "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Бог е Път, Истина и Живот. Но туй е външната страна на живота. Има една вътрешна страна и в този път трябва да ходите. Който ходи в пътя, той все ще се умори. Кой е онзи, който като е ходил на дълъг път, да не са излезли пришки на краката му? Кой е онзи, който като е ходил на дълъг път да не е страдал? Като излезеш вън, все ще има и дъжд, и вятър, и бури, лошо време и несгоди. Всеки мисли като излезе на този път, за който се говори, ще бъде като сегашните дами - облечен, нагизден, ще се разходи малко и като се върне ще каже: Ходих на разходка! Това не е никакъв път. Път е като излезеш на планината, да отидеш на най-високия връх. Този път не е направен тъй хубав, добре изгладен, но той е каменист път. Той сам по себе си не е лек, не е лесен. Аз говоря по този начин, за да се обясни външния живот. Най-напред ти имаш нужда от къща. Може да ти се проповядва да не желаеш къща, но и най-малката животинка гледа да си намери дупчица. Даже и една муха, и тя си има едно кюшенце в някоя стая. Все ще си намери една малка дупчица. Вземете рибите в морето, и те ще си направят една малка дупчица. Ще кажете Христос проповядва, че с къщи, с богатство не може да се влезе в Царството Божие. Богатството е условие да си направиш къща, да си доставиш храна. Всички, които проповядват какво е ка-

зал Христос, те сами друго вършат. Друг пък проповядва, че не трябва да се яде, а сам проповедникът яде. И светията може да проповядва да не ядете, но и светията се храни. Той очаква да му донесат нещо за ядене. Досега поне аз не съм срещал нито един светия, който да не се храни. Може да седи 5, 10, 15 дни гладен, но в него ще се създаде такъв апетит, че след това много сладко ще яде. Дали на ден ще ядеш един, два или повече пъти, злото не е в яденето. Ако този светия иска да покаже, че може да гладува, това е тщеславие. Ако пък яде по 4-5 пъти на ден да покаже, че е силен, и това е тщеславие. И в единия случай показва тщеславие, и в другия случай. Тогава имаме два вида хора - болните са светици, те не ядат, а здравите са обикновени хора, грешници, които ядат. В живота, който яде много е здрав, а който яде малко е болен. В духовния живот пък онзи, който яде малко, той минава за светия - туй е външната страна. Онава, което отличава обикновения човек от светията, седи в друго едно качество. Светията не се безпокои, той е спокоен, той е благодарен. Светия е онзи, който е благодарен и на най-малкото. Той казва: Господи, и в десет дни веднъж да ям, аз съм благодарен! За толкова съм достоен. Аз не работя много, но цял ден седя тук и си мисля как да помогна на хората. Досега нищо не съм направил за света. Светията счита за добри хора ония, които показват как трябва да се работи, а лошите хора са според него будали, които трябва да се изчистят. Светията казва: Господи, много малко съм работил, никакъв плод не е дала нивата ми. И той знае, че е отговорен за това.

Този път, в който сегашното човечество се движи, е път на големи противоречия - и външни, и вътрешни. Аз вземам външния обществен живот и вътрешния, духовния, религиозния живот само като символи за изяснение на тази идея. И в религиозно отношение човек се намира в едно вътрешно противоречие. И в обществено отношение се намира в едно вътрешно противоречие. Нито външно човек е дошъл до положение да се примири, нито вътрешно. Също и народите - нито външно, нито вътрешно са дошли до едно истинско управление. Щом се образува едно общество, колко

то и малко да е, пак се нуждае от едно вътрешно управление. Ето, аз забелязвам, когато искам да изнеса някои работи, колко е мъчно да се говори. Да се говори истината не е мъчно, но мъчно е да се разбере, да се приложи тази истина. В човека има едно хубаво чувство. Всеки човек иска да мислят добре за него, да го обичат. Туй е смисълът на живота, прав е той. Но казвам, човек трябва да има духовни условия, при които да живее. Да ви обичат, туй подразбира външните условия на живота, т.е. и хората да имат добро мнение за вас. Туй е външната страна на живота, тя е потребна. Защото ако слънцето не те обича, ако въздухът не те обича, ако водата не те обича, ако хлябът не те обича, тогава ти ще се намериш в едно трудно положение. Че ако въздухът не те обича и не иска да влезе в тебе, и каже "Аз на гости навсякъде ще вляза, но у тебе не бих дошъл", какво ще правиш тогава? Той ще каже: Може и без въздух. Не, ти ще почнеш да се задушаваш, ще почнеш да страдаш. Ако водата каже, че не иска да влезе в тебе, жаждата ще дойде. Ако хлябът каже, че не иска да дойде в тебе, гладът ще дойде. Ако светлината каже, че не иска да дойде при тебе, слепотата ще дойде. Това са изяснения, върху които човек трябва да мисли. След като разреши тези въпроси, тези мъчнотии, които са елементарни за външния живот, човек ще дойде до друга една вътрешна мъчнотия - кого да обича и кого да не обича? Ти в себе си не можеш да разрешиш кого да обичаш и кого да не обичаш, кого да избереш за свой приятел и кого да не избереш. Казвате: Казано е да обичаме всички хора. Може ли всички хора да се обичат? Питам: Всички хора в началото колко бяха? Вие се смущавате, как да обичате всички хора? Нали сте учили в училище как се приваждат дробите в еднакъв знаменател? Приваждате тогава. Колко души имаше в училището? Двама. Та когато се казва "Обичай всички", подразбирай - обичайте двамата, от които всички хора са произлезли. Хилядите листа не представят още хилядите дървета. Това са части от цялото. Цялото човечество представлява две единици. Значи двама души представляват цялото човечество. Или може да кажем, че цялото човечество е един дом от баща, майка и син, а някой път е от

баща, майка, син и дъщеря. Те са емблеми на човешкия живот. И когато някой иска да встъпи в брак, да стане баща, това е идеята, която той иска да застъпи - идеята на целокупното човечество! Щом се ожениш, човечеството вече е в тебе. Ти представяш всички бащи, всички майки, всички синове и дъщери, които ти се родят. И тогава казваме на бащата: Обичай дома си! На сина казваме: Обичай баща си и майка си, братята си и сестрите си! До това разбиране трябва да дойдете. Няма друго обяснение, което може да ви даде по-светла идея как може да обичате всички хора. Правилно е, че всички хора трябва да бъдат близки като братя и сестри, като бащи и майки. Понятията баща или майка, брат или сестра, това са правила, по които може да се обича. Не можеш да обичаш баща си, както майка си и братята си. Ти не можеш да обичаш майка си тъй, както обичаш баща си, братята си и сестрите си. Ти не можеш да обичаш братята си както баща си, това са четири различни страни на любовта, които се отнасят за онзи, който иска да проучва същината на любовта. Той трябва да я проучва от любовта на бащата, от любовта на майка си и от любовта на сестрите си. И когато Мойсей е казал "Да възлюбиш Господа Бога Своего с всичкия си ум, с всичката си душа и всичката си сила", той е подразбирал именно тия четири неща: да обичаш Бога като баща, като майка, като брат и като сестра с всичкото си сърце. И когато ние говорим за любовта към Бога, ние разбираме единствения закон, който съществува в света. Да любиш Бога, туй е великият закон на Битието! Не се стремете да разберете какво нещо е този закон. Той всякога ще остане неразбран, той не може да се разбере, но може да се приложи. Защо трябва да обичаме Бога? Ако ти не обичаш Бога, ти ще изчезнеш; ако ти не обичаш Бога, ти не можеш да се проявиш. И ако речеш да се проявиш другояче, без Бога, ти ще бъдеш най-нещастния човек на света. Може ли да питате защо трябва да ходя, защо трябва да гледам, защо трябва да дишам! Казвате: Не може ли човек без да ходи? - Не може. - Не може ли човек без да диша? - Не може. - Не може ли човек без да се храни? - Не може. Тези са съществени неща, които изясняват друго едно противоречие в живота.

В цялата тази глава е изнесено едно противоречие. Това противоречие, това разбиране е съществувало преди две хиляди години, но гледам, че и днес съществува. Идва при Христа един млад момък, който иска да наследи вечния живот. Той казва, че е изпълнил целия закон. Христос му казва: Още една точка има на закона, която трябва да изпълниш. Ти се държиш за външния свят. Справи се с него първо, каквото имаш иди го продай и не го туряй в никоя банка, нито го раздавай на свои роднини, но го раздай на сиромасите, на своите братя, които си онеправдал, и ела тогава и Ме последвай. Всичките братя и сестри, които са онеправдани, на тях раздай богатството си. Този млад човек имаше много голямо богатство. Него го считаха за богат човек, ходеше добре облечен, с модерни дрехи. Той казваше: Да продам всичко, да раздам всичко и да тръгна бос и гологлав без никаква почит? Хората да ми се присмиват, да казват: Този не е с ума си, раздаде си имането. И какво ще придобия? За някакъв си вятър, за един живот, който никога не е виждал. И който и да го направи днес, все ще се намерят някои хора да му съчувстват. Най-после ще му кажат, че му липсва нещо. Ще му кажат: Можеш да живееш и като си богат. Може и като богат да си с Бога. Той трябва да бъде гений, трябва да бъде светия и трябва да бъде някой учител, който може да живее и да бъде богат, понеже тогава всичкото богатство на земята е на негово разположение, всичките хора са негови касиери. Този човек, който е свободен, той между хората дето и да иде, всички ще го приемат като добре дошъл. Защо ще го приемат? Той ще им се наложи. Той е гладен, но той ще иде при един богат човек. Дъщеря му умира. Той ще я излекува и ще получи един обяд. Ако вие ми дадете един обяд, аз ще възкреса дъщеря ви. Ако обядът не е готов, дъщеря ви няма да стане. Как ще има тогава и уважение, и почитание ще има! Питам тогава, ако вие имате тази сила, мислите ли че ще бъдете гладен човек? Храна ще имате и дрехи ще имате. Ама нямаш тази сила! Тогава гладен ще ходиш. Ще си сложиш парите в банката и ще кажеш: Гений не съм, светия не съм, аз съм обикновен човек, ще си сложа парите в банката. Там парите ще ме познават. Сега аз привеждам

този пример на света, които живеят извън тази велика истина. Някои хора са забравили Бога. Човек може да забрави Бога, тъй както един син може да забрави баща си, майка си. И кога може да забрави? Той се влюбил в една мома и тя му казва: За баща си и за майка си не искам да мислиш. Ще отидем далеч от тях. Нали знаеш баща ти е такъв. - Някои снахи не искат ни при свекър, ни при свекърва да живеят. И синът със своята възлюблена не прави спор за нищо, той си е намерил една другарка - Ева. Първият човек имаше също една Ева, тя му даде следния съвет: Какво си тръгнал по ума на баща си, какво ще го слушаме. Да пристъпим този закон и из рая може да излезем навън! Какво ще слушаме, можем да се отдалечим от Бога. - И после се питаме защо идват страданията. Защото хората не обичат Бога. Един човек, който не обича баща си, той и тебе не може да обича. Един човек, който не обича майка си, той и тебе не може да обича. Един човек, който не обича и брата, и сестра си, и тебе не може да обича. Ти гледай човека - ако той обича баща си, майка си, брата и сестра си, той може да ти бъде приятел. Под думата "приятел" аз разбирам човек, който има правилно отношение към баща си, майка си, брата и сестра си. Това е приятелство. И всеки, който няма тези отношения, той не може да ти бъде приятел. Защото приятелството е основано на предшестващи причини. Питам: Ако баща ти, ако майка ти, ако брат ти и сестра ти не бяха вложили тази любов в тебе, щеше ли да съществува любов на земята? Изисква се едно по-дълбоко разбиране за тези неща. Като проповядвам на някои хора идеята да обичат Бога, те казват: Аз обичам Бога и никого друго. Аз изпълнявам Неговата Воля. И гледам, тия хора започват да се отнасят с презрение към другите. Но аз им казвам, че хората около тях представят външната страна на Бога. Да обичаш Бога, това значи да виждаш всеки човек в лицето Божие. Само тогава ти ще бъдеш най-щастливия човек! Щастието седи в любовта! И вие казвате, че любовта причинява страдания. Вярно е, но неразбраната любов причинява страдания, а разбраната любов носи в себе си щастие.

Ние трябва да разглеждаме живота тъй, както го раз-

глежда един пътник, който пътува дълъг път. Всеки ден той минава през нови места, които разглежда и казва: Тия места не мязат на ония, които съм минал. Някои казват: Аз съм преживял много неща. Туй, което си преживял не мяза на ония места, през които си минал. Местата, през които си минал не мязат на ония, които ти предстои да минеш. Ти знаеш само онова, през което си минал, но не и онова, през което не си минал. Някой мисли, че като стане на 80 години, много знае. Той ще знае толкова, колкото знае едно дете. Колкото детето знае, толкова и старият човек знае какво го очаква след смъртта. За това той нищо не знае. Това знание, което сега има, не може да го ползва в бъдеще. Пътят, който остава, изисква едно качество, което е необходимо за него. Той изисква здрави крака и сила, защото пеш трябва да ходиш. Храна трябва да носиш. За вода трябва да помислиш, въздух трябва. Та като станеш сутрин, всичко това ти е необходимо. При това, в този път на най-далечните пространства, ще има една странноприемница. В този път ще има много прах, много големи препятствия, много бури ще има, сняг, вятър, дъжд. На кого ще се сърдиш? На Господа ли ще се сърдиш? Ще кажеш: Как е възможно Господ, Който е предвидил този път, да е позволил на вятъра да духа или на снега да вали? Път, по който има много прах знаете ли как ще го тълкуваме? Много грешни хора са минали по него. Всичкият прах в света се образува все от грешните хора. Път, в който има много малко прах, праведни хора са минали; път, в който има много кал, много грешни и неразумни хора са минали. Законът е същият. И страданията в този път, в който се намираме, пак означават същото. Ако хората не могат да живеят помежду си, това са грешни хора, всеки човек живее само за себе си. Аз може да имам всичкото най-добро желание към хората, мога да ги обичам, но какво мога да направя с това? Като човек аз нищо не мога да допринеса на тези хора - хляб не мога да им дам, вода не мога да им дам, въздух не мога да им дам, светлина не мога да им дам. Тези неща не са мои. Тези неща Бог им е дал. Най-голямото пресъпление, което хората сега правят, е че продават Божия хляб, Божията вода, Божието Слово. Те не могат да прода-

ват само въздуха и светлината, но сега и светлината почнаха да продават. Понеже и светлината продават, затова сме я закъсали. За предпочитане е като нямаш пари, да седиш в тъмнина. За да не се охарчвате вечер, трябва да седите в тъмнина. Има един живот, един свят, дето хлябът е свободен, водата е свободна, въздухът е свободен, светлината е свободна. Къде е този свят не питайте. Във всяко едно отношение хората искат да имат хляб без пари и водата да бъде без пари, и въздухът, и светлината да бъдат без пари. Всичко искат да е без пари. Но не знаят как да го постигнат. Чудна работа, че те имат същия закон в дома си. Да направят един свят като един дом. Тогава аз си задавам въпроса: Колко пари трябва да плащаш на баща си, на майка си? Нали вкъщи всичко се върши без пари? Отвънка с пари се върши, и отвътре с пари се върши. Синът като дойде от работа, той не казва на баща си: Татко, пари искам. Цели 20-30 години работи с баща си и преди да замине, бащата казва: Синко, аз ще ти оставя всичко. Но тъй се случва, че нищо не му оставя. По какво се отличава слугата от сина? Като се свърши месеца, слугата казва: Господарю, ще платиш, без пари не се работи. Синът казва: Татко, не съм свършил работата, която ми даде. Сега ще си почина, а утре каквото ми кажеш, ще гледам да изпълня волята ти. Така се живее. Трябва да има разбирателство между бащата и сина. Бащата обича сина и синът обича бащата - има споразумение между тях. А слугата не обича господаря си. Това е по отношение на физическия свят. Сега всичките противоречия произтичат от слугите и господарите. Нито господарите плащат както трябва, нито слугите работят както трябва. А бащата плаща. Той е дал на сина си половината от това, което има. Бащата трябва да даде един образец как трябва да живеем. Ще постъпваме тъй, както Бог постъпва. Бог е дал хляба даром, водата даром, въздуха даром, светлината даром и живота даром. Единственото нещо, което Бог изисква от нас, то е да живеем добре. Това се изисква навсякъде. И добрият живот не може да се постигне по никой начин, освен с Любов към Бога! Тогава направете един малък опит да живеете поне един ден по тези правила: хлябът ви да бъде без пари, водата без пари,

въздухът без пари, светлината без пари. И при това положение да няма никакъв спор. И тогава турете господарите и слугите във вкъщи. Нека има господари и слуги, но не вкъщи. Според мене слугата като влезе в дома, да остави дрехата си извън къщата и да не влезе в къщата като слуга, но да влезе като син. Слугата отвътре е син, а бащата отвътре е господар, а отвънка е слуга. На физическия свят във всеки случай може да бъдеш и господар, и слуга. Като влезеш във вътрешния живот, трябва да станеш баща. В този смисъл бащата жертва всичко. Ние трябва да играем ролята на бащи и майки, на братя и сестри. Само че бащата прави това по един начин, майката по друг начин, сестрата по трети начин, братът по четвърти начин. Значи има четири начина на самопожертване. Казва се в Писанието: “Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего Единороднаго в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него”. И тогава щом животът се уреди вътрешно, отвън той лесно може да се уреди. Защото ако един човек има Божията Любов в себе си и би отишъл в света да работи, най-малко десет души биха отишли да работят с него заедно. Ако отидеш на нивата да работиш от любов, най-малко 20 души ще дойдат с тебе да работят на нивата. Ако пък не ви обичат и вие нямате тази любов, всеки ще дойде, ще ви погледне и ще си замине. Често на вас ви е тежка работата в къщи и казвате: Дотегна ми тази работа. Искате да имате слугиня вкъщи. Дом, в който има слугини, той не може да бъде щастлив дом. Дом, в който има вътрешни слуги, не може да бъде щастлив. Живот, в който е застъпена идеята, че трябва да има господари, не е прав. Ти не можеш да бъдеш господар, ако нямаш слуги. На кого ще господаруваш? Ако ти направиш един дом и повикаш слуги в дома си, не създаваш ли нещастие, не създаваш ли злото? Ако в себе си допуснеш идеята за господаруване, ти си създал злото вече. За да избегнеш злото трябва да държиш слугата във вкъщи. Можеш да бъдеш господар само на физическия свят, но господар в духовния, в Божествения свят не можеш да бъдеш. Когато Писанието казва, че един господар трябва да имате, това подразбира единството в живота, да се премахнат всичките противоречия в живота.

Щом има много господари, ще има много противоречия.
Щом има много слуги, ще има много противоречия.

Искам да ви предам онова широко схващане за живота, което при сегашните условия можете да приложите. Опитайте, не е лесна работата да се живее без разбиране. Някой от вас е принуден да работи като най-прост работник с 50 лева заплата, а 50 лева при сегашните условия какво са? Да идеш в един хотел, с 25 лева едва можеш да минеш. Ами сутрин, на обяд и вечер нали трябва да ядеш. Не зная докъде ще стигнат, тъй като хората са отвикнали да живеят.

Целият живот се намира в едно голямо мъчение, като жена на която предстои да ражда. И цялата епоха сега е една епоха на раждане. Искане да роди нещо, но дали ще се роди или не, не се знае. Въпрос е, защото както една жена може да пометне, може да роди мъртво, а може да роди дете здраво. Така сега всички добри хора бабуват на човечеството, все очакват нещо. Нещо трябва да се роди, но не се е родило нищо, няма го това дете още. Всички усещат това, но какво ще се роди, мъжко или женско - не се знае. Защото господарите вървят по линията на мъжете. Аз ги определям тъй, а слугите вървят пък по линията на жените. Мъжко или женско, човек трябва да се роди! Ние не искаме ни мъжко, ни женско. Мъжкото и женското се родиха, ние ги знаем. То е хубаво, ние се радваме. Сега туй, което трябва да се роди, човек трябва да бъде. Двете в едно трябва да бъдат. Не е въпрос за мъж или за жена. Мъж или жена, то е физическият живот, външната страна на живота. А човекът е единството на живота. Така трябва да се разбира великата идея, ние не трябва да отричаме сегашния живот. Ама какво трябва да правим? Ще живеем тъй, както животът върви. Но онзи, новият живот, в който влизаме, той изисква друго разбиране! Тъй, както човек трябва да се откаже от своите детински идеи, като стане възрастен. Тъй, както човек трябва да се откаже от своя възрастен живот и както старият трябва да се откаже като му дойде времето. Това са стъпала. Детето не трябва да се отклонява преждевременно от живота. Но като му дойде времето, да се откаже. Трябва да престанете да живеете като дете в зрялата възраст.

Първото нещо, което ви трябва и което ще ви даде един вътрешен мир и една почивка, то е любовта в нейните нови разбирания. И аз ще ви представя само една картина. Представете си, че вие сте един затворник, седели сте 4-5 години в затвора, не сте видели нито лъч от слънцето, нито чист въздух сте имали, нито чиста вода. Но ако се отвори един малък прозорец и видите слънцето, знаете ли каква радост може да принесе тази светлина?! Още нямате тази опитност. Разправят за едно американско магаре, което живяло 5 години в един рудник долу в земята и возело каручките, а там било тъмно. Като го изнесли след пет години отгоре, отвънка, че като викнало магарето, зарадвало се, скачало, търкаляло се това магаре. Този рев, това търкаляне е голяма радост. Така и ние трябва да се зарадваме от тази светлина на живота. Трябва да излезем от лошите условия на живота. Там, в рудника, щастлив живот не може да има! Единственото нещо, което може да ни изведе от тъмния рудник, то е Божията Любов! Без любов не може да се постигне нищо! Тя ще надделее над всички мъчнотии. Божията Любов трябва да влезе като една мощна сила, да обнови живота ви, да преодолее всички мъчнотии - тя е спасението, което трябва да стане. Свободата, която човек трябва да има, светлината, която човек трябва да има, животът, който трябва да има - чрез тях човек трябва да разбере новата любов. Не се смущавайте за живите и за мъртвите; не се смущавайте, че едни са будни, други спят! Които спят си почиват, а които са будни - работят. И едните, и другите нека си свършат работата. Не е лошо човек да спи и не е лошо човек да работи. Нека си работи, като се умори - да иде да спи. Умрелите като си починат, ще дойдат на земята, а живите ще идат на техните места. Няма нищо. Говоря ви за една истина неотвлечена. За слепия човек светлината е далече. Но далече ли е светлината? Тя е до него. Да се отворят очите му, той веднага ще стъпи до светлината. Глухият до звука е далеч, но щом се отворят ушите, чува. Любовта е близо до сърцето на човека, стига човек да отвори, да възприеме тази любов. Хора, на които слухът е отслабнал, трябва да им се вика много силно да

чуют. При новата Любов се изисква най-тихото говорене, да можеш да схванеш веднага, да разбереш какво иска да каже тя. Само като си помръдне човек устата, да чуеш. Дотолкова чувствително трябва да бъде сърцето на човека на Любовта. Не да напуснем сегашния живот, но да напуснем сегашните условия. От сегашния живот като от училище, трябва да научим нещо. Човек не трябва да бяга от живота! След като е свършил училището, ще го напусне. Той има право, но преди да е напуснал училището, той трябва да научи всичките предмети, които има в училището, всичкото знание, което е необходимо за неговия живот трябва да го придобие. При всички условия човек да бъде весел, да бъде доволен е мъчна работа. Не е лесна работа и да бъде човек слуга, да му заповядват. Господарят заповядва, господарката заповядва и господарчето, и то заповядва. Та трима души господари се събират. На един господар да слугуваш е лесно, но като имаш двама господари, и двамата господари се различават. Единият господар обича да пие топла вода. Ако не си му стоплил водата, ще те нахока. Другият господар обича студена вода да пие. Третият господар пък обича освен водата и малко сладко. И ти не знаеш какво да правиш. При тия условия ти се намериш в чудо. При тия господари ти всякога ще бъдеш гълчан: че водата не била топла; втория път ще бъдеш гълчан, че водата не е студена; третия път ще бъдеш гълчан, че във водата няма сладко. Таман научиш това, единият господар реши да пие обратно - не топла, а студена вода. И другият господар се обърне, казва: Аз напуснах студената вода, сега искам топла вода. И най-после всички се убедят, че във водата трябва да има нещо сладко, сладчина трябва да има. После пък казват: Ние напуснахме правилата на студената и на топлата вода и искаме водата да бъде сладка. Таман си научил това, и те пак се връщат към старото правило. И ти трябва да учиш всеки ден кой ден е за топла вода, кой ден е за студената вода и кога за сладката вода. И ти ще се намериш в чудо, и все ще бъдеш гълчан. Това е голямото противоречие, което ние сега опитваме - учим как да се живее. Учим, учим и все оставаме ненаучени. Един ми казва: Да ти ка-

жа, Учителю, мене ме е страх да идвам на твоите беседи. Почнах да се боя, колкото пъти съм дошъл, все за мене говориш. Нарочил си ме, все към мене гледаш. Не смея, пък и щом се скрия някъде, ти и там току се покажеш. Казвам: Извини ме, че съм ти причинил тревога без да искам. Но ни най-малко не съм имал тебе предвид. Изнасям известни принципи как трябва да се живее. Всички хора трябва да живеят добър живот. Откъдето и да вземеш, все ще засегнеш някого. Не се сърдете ако нещо ви упрекуват. Помислете си, че не човек ви упреква, а вятърът е виновен, вятърът е, той носи думите. Някой път говори тихо, а някой път силно. Та като излезе вятърът от устата му, слушай го. Ако има нещо разумно, приеми го, ако не, остави го да си върви по света. Дума дупка не прави. Хвалят някого, пак същото. Дали те укоряват или хвалят, все едно е. Казват: Хвърленият камък във водата, не се връща нагоре. И хвърлената дума, и тя не се връща назад. Ако не се връща, какво трябва да правиш тогава? Не хвърляйте камъни, които потъват във водата. Не изпращайте думи в света, които не се връщат!

Проявената Любов на Духа, Проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

10. Утринно Неделно Слово, държано
на 26 ноември 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

МОЛИТВАТА

Ще прочета 11 глава от Марка.

Човек трябва да ви остави, да не ви говори нищо, да ви остави да пророкувате, както Духът ви каже. Ако Духът говореше на всинца ви, какво щеше да ви каже? У вас трябва да стане това, което става в малките тревички, когато дойде водата и всичката почва омекне и стане кал. За онези, които ходят, калта е неприятна, а за тревичките калта е едно благословение. За нас калта е нещо, което се полепва по нас. Ние имаме за калта едно мнение, а тревата има друго. Значи за нас калта е това, което се полепва по обущата ни, а пък за тревата тя е това, което размеква почвата и допуска влагата да слезе надолу.

Когато бащата и майката са отхранили сина си и той е станал на 20 години, и са му давали да яде всеки ден, какво са спечелили? По този въпрос може да мислите. Човек има две очи, пък има насекоми, които имат по няколко хиляди очи. Защо са им на тия малки насекоми толкова много очи? И по този въпрос може да мислите. Ще ви попитам и друго нещо: Защо ви се дават толкова много страдания? Не едно, не две, а всеки ден толкова много страдания? Отде идват те? Защо страданията толкова много ви обичат? Те много ви обичат. Всеки един от вас има всеки ден по 15 толкова обичащи го. Те идват вкъщи, пишат ви писма. И какви ли не писма! И цели скандали стават за тия писма. Всяко едно страдание е цял един скандал. Ти си тъжен, наскърбен си, влизаш вкъщи, вдигнеш скандал с децата си. Казваш: Аз имам едно любовно писмо, не знаеш ли, че гори душата ми? За да скриете вашата любов, казвате: Ние имаме страдания, тъжни сме. Вие сте недоволни. Защо ви са толкова писма? По 10-15 писма получавате и мислите на кое как да отговорите.

И един друг въпрос: Аз не зная какво нещо е любовното писмо. Хляб ли е, дреха ли е, инструмент ли е, какво нещо е това любовно писмо? Аз бих искал да ми разправите, много ме интересува. Кой беше праотецът, който е направил първото любовно писмо? Каква е историята на тези любовни писма? Аз зная едно нещо: преди първата жена да беше дошла в рая, никакви писма не се пишеха, но след това, като дойде жената, почнаха да се пишат писма, особено след като излязоха от рая навън. След това много писма се пишеха вече.

Кажете ми какво нещо е болестта? Какво нещо са болестите? Вие някой път си представяте болестта като нещо живо. Вярвате ли, че в света има болест? Вие казвате: Тази болест е много силна. Схванала ви краката, схванала ви ръцете, схванала ви езика и вие казвате: Като че е дошло нещо живо, като че ме е обсебило. Това нещо дали е така? Питам сега: Първите хора, когато бяха в рая, имаха ли болести? Тогавя нямаше никакви болести. Но така, както вие си представяте, болестта не съществува. Сега представете си, че вие си носите една раница, тръгнали сте на път, раницата ви тежи 50 килограма. Казвате: Охлузи ми гърба. Питам: Тази раница сама ли се качи на вашия гръб? И тя от добра воля ли направи това охлузване? Тази раница охлузила гърба ви. Приписвате ѝ качества, които тя няма - нито сама се е качила, нито пък е охлузила гърба ви по своя воля. Какъв е законът, за да не ви тежи тя? Понеже имате 50 килограма товар, то на всеки, който мине покрай вас, дайте му по един килограм - на 49 души, 49 килограма, и на вас да остане един килограм. А пък вие казвате, че ви трябват 50 килограма. Сега кажете: Защо направихте тази раница 50 килограма, а не я направихте 10 килограма? Когато учителят зададе някой въпрос на ученика, то тогава ученикът може също да запита учителя, и това са правила. Ученикът задава някоя трудна задача на учителя, за да види дали той знае. Много пъти в математиката някои задачи са забъркани и ги изоставят. Но щом не можеш да решиш една задача, ти си вече на мястото на един ученик. Щом я решаваш, ти си вече

учител за себе си. Щом решаваш задачата - ти знаеш, щом не я решаваш - не знаеш. Пазите се от болести. Това, от което най-много се пазите, най-често идва на главата ви. Например вие се пазите от хрема, понеже тя може да се превърне в други болести, опасна е. Но идва хремата у вас. Пазите се от треската, но и тя идва. Пазите се от ревматизма, но и той идва. Всяко нещо, от което човек се пази, все му идва до главата. Пазите се от сиромашията, защото казвате, че е лошо нещо. Не съм срещал обявление у вас, че се пазите от богатството. За някои светии се казва това. Но във вашия дом никъде няма обявление "Пазете се от богатството". Много обявления съм намерил, например, обявлението "Пазете се от сиромашията". Понеже аз съм кореспондент на вестника, искам да зная какво провинение е направила сиромашията, за да пиша и аз против нея една статия, какво право има тя да отива да измъчва хората?

Вие какво бихте пророкували сега? Види се, вратите на пророчеството са затворени навсякъде. Понеже не знаете да пророкувате, ще ви дам един анекдот. Една булка, която обичала много мъжа си, като умрял той, заровила го в гроба, а пък гробищата били близо до гората. Отива тя, за да плаче. И за да видят хората, че тя го обича, тя плаче високо. Иначе хората ще кажат, че тя е гледала само той да умре и така да се освободи от него. Името му било Иван. Почнала тя да нарежда: Иване, Иване, колко те обичам. Така нареждала около 25 минути. Една мечка от гората идва до нея и тогава тя казала: Иване, повече не мога да плача, защото мечката иде. - Страданието в света, това е умрелият човек. Вие плачете на гроба на страданието, понеже това е умрелият Иван. И като се зададе радостта, тя е мечката. Вие казвате: "Иване, не мога да плача вече". Значи зарадвате се, освобождавате се от страданията.

Човек мъчно може да понесе една голяма радост. Радостта е много опасна. От голяма радост става разрыв на човешкото сърце, пуква се човешкото сърце. Казват, че Волтер умрял от радост, като се върнал във Франция и му направили голяма овация.

Ако запитат какво нещо е животът, мъчно може да се определи той. Дават много определения, но животът има известни външни изявления. Най-първо животът е проява на нашето тяло, а пък тялото е съставено от много удове. А всеки уд си има малки удчета, части, елементи. Следователно, за да живеем, най-първо трябва да държим своето тяло в най-изправно положение. Вие може да считате тялото си за една дреха, може да го уподобите на най-хубавата дреха, която ви е потребна в студено време, и като отивате на гости да имате една хубава дреха. И от тази дреха зависи почитанието, което хората ще ви дадат. Вярно е, че без дреха не може. Един оратор се оценява според речта, която ще държи. Щом не може да говори, не е добър оратор. Ако идеш в странство, почитанието и уважението ще зависят от това, дали знаеш техния език. В Англия почитанието ще зависи от това, дали знаеш отлично английски, във Франция, ако знаеш да говориш отлично френски и пр. Тогава можеш да спреш всеки французин и да говориш с него щом разбираш езика му. Иначе никой няма да те познава и хората няма да се интересуват от тебе, т.е. няма да имаш връзка с живите същества. Една друга мисъл: Вие никога не може да успявате в света или да имате достъп в света, аз не говоря само за този, а и за духовния и Божествения свят, ако не знаете езика му. Трябва да знаете Божествения език. Или трябва да разбирате езика, на който говорят хората. Например, за да обичате един човек, непременно вие трябва да намерите една хубава, Божествена черта в него. Не можете да обичате когото и да е, ако не намерите една Божествена черта в него. Във всяка една обич в света седи нещо видимо и материално. Ние казваме, да няма обект в любовта. Под думите "да няма обект" ние разбираме да няма в любовта користолюбие. Но онзи, когото обичате, той трябва да има в себе си известно богатство. Вие бихте ли могли да обичате един камък, както обичате един човек? - Не. Защото в камъка няма тази отзивчивост, каквато има в човека. Но в някои случаи един камък може да ви принесе много по-голяма полза, отколкото един човек. Нали

ако намерите един скъпоценен камък от високо качество и с голям размер, вие ще имате цяло едно състояние. Не само вие, но и ред поколения ще се ползват от него. То е едно грамадно богатство. Този камък като го продадете, ще имате добри условия. Този скъпоценен камък може да се жертва заради вас. Но ако имате един приятел, когото обичате, можете ли да го продадете? Защо тогава камъка може да го продадете, а вашият приятел не може да го продадете? Друг един въпрос ще ви дам: Може ли един готвач да готви, без да опита яденето? Не само без да го опита, но и без да го мирише. Без да мирише парата, която излиза от съда? После може ли един готвач да сготви нещо, че да не го пипа с ръцете си? Мислете върху въпросите, които ви задавам. Изпратил Господ двата крака на човека и тръгнали те от небето на гости на господаря си. И господарят, като ги видял, турил ги на служба. Тогавашните хора, първите хора, когато живеели, всяка година краката се връщали в другия свят. И като се върнали двата крака в другия свят, попитал ги Господ: Как е господарят ви? Вие как сте? Те казали: Много ни охлузиха, цял ден трябваше да носим господаря, и така цяла година. Господ казал: Такъв му е характерът. Краката мислили, че като отидат на гости, ще им се радват, ще ги обичат, а пък те целия ден ходили с тях. Господ казал на краката: Вие ще отидете пак. Идущата година аз ще ви пратя други двама помощници. Пратил Господ ръцете. И те дошли. Човек турил ръцете на рамената си. На другата година тръгнали краката и ръцете при Господа. Краката казали: Цял ден сме на земята, не ни обува господарят, боси сме, охлузихме се. А пък ръцете казали: Цял ден работим, копаем, господарят е много работлив, цял ден копае каквото намери, работи чрез нас. Господ казал: Такъв му е характерът. Та някой ми се хвали: Виж ме, работлив човек съм, пришки имам, слинове. Казвам: Те са ръцете, не си ти. Той се хвали: Виж колко съм работил. - Работили са ръцете, той още не е работил. Един човек, който не знае как да постъпва добре със своите крака и ръце, той още не е добър господар. И ако ти не знаеш как да постъпваш

с тях, още не си добър ученик. Ако не знаеш предназначението им, ти не можеш да бъдеш добър човек. Не можеш да имаш щастие в света, ако твоите ръце и крака не са здрави. А пък здравето на краката зависи винаги от една добродетел. Като напуснете този свят, няма да имате нужда в оня свят от крака, но в онзи свят ще имате добродетели. Краката ви ще бъдат направени само от добродетели. И краката тогава ще ви говорят, няма да мълчат както сега. Там ще ви държат много лекции. Ти в другия свят не можеш да тръгнеш с краката, ако си решил да правиш нещо лошо, понеже те ще ти кажат: Там гдето отиваш, там не можем да отидем ние. Ти ще бъдеш генерал без войска. Войската ще ти каже: Ние не можем да се бием. Генералът може да върви с ножа напред гдето иска. Някои ме питат: Какво ще правят хората на небето? Ред съществувания си ял кокошки, агнета, круши и пр., за което Господ ще каже: Да им се издължите на тези същества. И ти като заминеш за онзи свят, по цял ден ще им плащаш. След това там ще седиш още една година и после ще те изпратят тук на земята, ще се преродиш наново - това е фигуративната страна. Човек като замине оттука, 45 години ще прекара горе на онзи свят, ще разглежда всичките си съществувания, всичките си опитности - где е постъпил добре, где не е постъпил добре, где е направил една добра постъпка и пр. И като преглежда всичкия си живот, от това, което е прегледал, онези господари на живота ще му създадат ново тяло, нови условия, ново положение. И ще го пратят пак на земята да видят, в новия живот какво може да направи. Така ще продължава, докато дойде време, като отиде на небето, да няма да се занимава с грешките си. И последната грешка, която ще направи, това ще бъде последното прераждане. Но докато има една погрешка, той все ще трябва да идва на земята.

В прочетената глава се споменава, че Христос влязъл в храма и изхвърлил всички. Ще вземе един проповедник този стих и ще държи цяла проповед, че Христос изпъдил от храма тези и тези. Като ги изпъди от храма, оправил ли се света, оправил ли се еврейския народ? Не. Значи не тряб-

ва да се разбира това по буквата на нещата. Значи влизането на Христос в храма вие трябва да го преведете: Виے като влезете в себе си, ще вземете един камшик във вашия храм и всички ваши търговци, които имате в храма, ще ги изпъдите. Ще влезете в себе си и ще турите ред и порядък в своите мисли, в своите чувства, в своята воля. Това значи да изпъдиш тези търговци от храма. Отвън не може да направиш това, а отвътре ще го направиш. Хубаво е човек да не вижда погрешките на хората. Човек би трябвало да бъде щастлив като дойде сиромашията, да я покани на гости, да се поразговори с нея. Дойде ти някое неприязнено чувство, покани го, поразговори се с него, не си изменяй лицето. Често в света има една голяма опасност. Знаете ли какво нещо е, когато човек не знае как да постъпи, когато не е предвидлив? В едно от варненските села един воденичар турил една дъска да запуши водата, която пада на келевото и се качил на келевото да оправи работата. А пък едно дете минава и вижда дъската, вдига дъската, водата идва и почва да се върти келевото. Каква опасност може да се причини от това? Трябва да пуснеш водата там, където трябва. Трябваше това дете да отиде да пита да пусне ли водата, или не. Някой казва: Аз искам да направя някое добро. Но вие искате да направите добро като това дете. Воденичарят щеше да се удави, ако не беше дошъл друг човек на помощ. Воденичарят не може да слезе. Трябваше друг да дойде и да затвори водата. Спряната, отбитата вода не я туряй в улука, докато не е направено келевото. Или другояче казано: Не започвайте да вършите една работа, докато добре не я разберете.

Сполуката на човека зависи от това /Учителя държи дясната си ръка в юмрук/. Колко тълкувания може да дадем на това свиване? Ако ти не знаеш как да свиеш ръката си, тогава няма да успееш. От свиването на ръката зависи твоето щастие. Много естествено. Представи си, че някой човек ти дава един скъпоценен камък и ако ти не знаеш да свиваш ръката си, няма да можеш да го вземеш. Някой може да ви каже: Свиете си ръката и от това зависи вашето щастие. Но трябва да знаеш как да я свиеш. Да я свиеш та-

ка, че да хванеш нещо, да вземеш нещо. Сегашните ученици трябва най-първо да се учат. Гледам мнозина имат трактори, които се развалят, и не знаят как да ги поправят. Или някой има пишеща машина, тя се развали и той ще търси някой да я поправи. Онзи, който има пишеща машина, той сам трябва да може да я поправи. Имаш една автоматична писалка, трябва да знаеш как да я отваряш, как да я пълниш с мастило. Иначе ще ходиш да търсиш някой да я пълни. И това не е лошо. Трябва да знаеш как да свиеш ръката си, трябва да знаеш и какво да кажеш - кратко, ясно, съдържано да го кажеш. Можете ли да ми кажете на латински онава най-кратко изречение на Юлий Цезар "Veni, vidi, vici" - в три думи е казал той. Вие можете ли да кажете като Юлий Цезар - Дойдох, видях, победих. Ако в живота вие сте на мястото на Юлий Цезар, може ли да кажете така, само с три думи да изразите нещо? Той пише на Римския сенат: "Дойдох, видях, победих!" Вие на кого ще пишете "Дойдох, видях, победих"? Ако вие ми декламирате думите "Дойдох, видях, победих" от къщата си, без да сте сторили нещо, без да сте се помръднали, каква полза от това? Отваряте ръката си, но няма нищо в нея - значи е празна. Ако бъркаш в кесията и има нещо в ръката ти, тогава бъркането има смисъл.

Всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка са прави, докато внасят нещо в човека. Това, което внасят, то е добро. Светлината като влезе в тебе, внася нещо. Въздухът като влезе в тебе, внася нещо, ти възприемаш. Всяко разумно нещо, което влиза в човека и прибавя нещо, то е добро. Какъв е нашият надпис? В къщата какъв надпис имате вие? Какъв е надписът на вашия горен праг? Аз не виждам никакъв надпис. Аз гледам, минавам из София, по бакалниците и другите магазини какви ли не всевъзможни имена има - Порт Артур, Лондон, Ню Йорк, Добрият самарянин и пр. Все надписи отгоре. Казвам: Чудна работа - Порт Артур, а пък кръчмар; Добрият самарянин, а пък кръчмар. Нерде Шам*, нерде Багдад? Какво значи "порт"? - Пристанище. А какво значи

* Става дума за град Шам, днешен Дамаск.

“Артур” - от где произлиза думата Артур? Не е лесна работа да се пророкува. Един разправя своята опитност за една църква в Англия, дето всички пророкували. Там имало пророкувания от всички членове. И той като влязъл в нея, всички говорят, всички пророкуват и това приличало на сбор от смахнати. Онзи, който не разбира закона на пророчеството, той се чуди. Това е приготвяване. Когато 20-30 ручея вдигат шум и слизат от планината, какво лошо има в това? Те образуват голяма струя. Вдига се голям шум. Бу-у-у... Онзи воденичар, като види че воденицата вдига голям шум, той ще направи приспособление и по този начин келевото ще се завърти, воденичният камък ще проработи. Водата казва: Аз по Бога ще върша работите, а пък камъкът казва: Ти по Божественому ще ги вършиш, а пък аз по човешки ще ги върша. Влизаш в някой дом. Вие ще ме извините, ще ми простите, че засягам мъжете и жените. Влизам в дома и мъжът, и жената ми казват: Не се разбираме. А пък аз виждам: Жената е келевото, което се върти, а пък мъжът е камъкът. Казвам: Остави жена си, нека тя се върти така , а пък ти се върти така . Тя като се върти така, да минава повече вода през нея. А пък ти като се въртиш така, повече брашно да изкараш. Като се спре воденицата, като престанат келевото и камъкът да се въртят, вие тогава ще се разберете. Важен е резултатът, добитото от една работа. Във всичките противоречиви работи в живота има едно съотношение, но за да разбере човек тези съотношения, тези противоречия трябва да престанат. Единственото правило, което е необходимо, е следното: Да кажем, че имате някои несгоди в живота, някоя болка и не знаете как да се справите с нея. Допуснете, че се молите на Бога да направите нещо и се чудите защо работите не стават. Вие се молите и същевременно заповядвате на Господа да направи това и това и се чудите защо не го прави. Господ не е ваш слуга. Вие в дадения случай се държите въвн от Господа. Влез вътре! Представи си, че си вземаш железопътен билет и отиваш на гарата. И седиш на гарата, не вли-

заш във вагона. Ако не влезеш във вагона, какво те ползва билетът, тогава ще останеш. Не е важно само да се молиш. Молитвата е само вземане на билет. С този билет ще вземеш място и ще седнеш - първокласно място или второкласно и т.н. А ти седиш вън от влака, той тръгне и ти го пропуснеш, оставаш вън. Този трен пропуснеш, онзи трен пропуснеш и се чудиш защо някой не дойде и не те въведе вътре във влака. Но представете си и друго - че вие слезете на първата гара, слезете долу и се разхождате, а не знаете, че този трен ви чака. И тръгне трена, и пак пропуснете. На всяка гара има една възможност да пропуснеш. Казано е: "Всичко, каквото попросите, ще ви бъде, като вярвате". Най-първо вие трябва да вземете билет, за да влезете във вагона. И с този трен няма да пътувате само веднъж. Колкото пъти да пътувате, законът е все един и същи: Ще вземете билет, ще влезете във вагона и като отидете в града, закъдето сте се запътили, ще си свършите работата. Да кажем, че имате нужда от пари и отивате при един ваш приятел да искате назаем. Господ ви казва: Ще похлопате на сто врати, а пък вие отивате и хлопате само на десет. На сто врати ще похлопаш, няма изключение. Ти не знаеш Божиите пътища. Баща ти е заминал. Имаш чичо, но и той е заминал, имаш брат - и той е заминал. В Божествения свят всички същества могат да изпълнят Волята Божия. В дадения случай ти не туряй баща си, майка си, чичо си и пр. на първо място. Ти не знаеш в даден случай кой ще ти помогне. И никога не определяй в случая как да ти се помогне. Може да ти кажа да копаеш на сто места в планината. Това може да ти вземе цяла година, но като намериш съкровището, ще бъдеш осигурен 20 години. Не е важно само богатството. Ти можеш да имаш богатство, а пък да си лишен от здраве. Много неща трябва, а не само богатство. Преди всичко на човека му трябва един отличен ум, едно отлично сърце. Той трябва да е приятел с всички хора. Не трябва да се отнася грубо с когото и да е. Нито със себе си да е груб. Някой път се сърдиш на себе си, недоволен си. Мнозина от напредналите не само тук, но и в странство, са груби, недо-

волни, проповядват посвещение, обаче като дойде някоя голяма неприятност до главата им, стават неразположени. Ние не сме пратени на земята да бъдем щастливи. То е второстепенен въпрос. И единственото нещо, за което човек е пратен на земята, то е да учи. Ти трябва да учиш. Трябва да изследваш законите на всичко това, което става в тебе. Ще започнеш от себе си, отвътре. Като почнеш от вътрешния живот, тогава външните прояви на живота ще почнат да ти стават по-ясни. То е един сложен механизъм, то е един сложен свят. Не е така лесно. Сега ще ви приведа един пример. Един американец върви с една млада, много красива мома. Млад българин отива в странство да се учи. Той се приближава към американеца. Последният бил на около 45 години, момата била 15-16-годишна. Тази млада мома пошепва нещо на баща си. Баща ѝ се усмихва и казва на момъка: Заповядай на гости у дома. - Ти като се обърнеш към Духа, Духът ще пошепне на Господа и тогава Господ ще те покани. Не огорчавайте младите момичета, които вървят с бащите си. Научете се на техния език. Бащата не се интересува момъка какъв е, що е. Той казва: Ако знаеш добре да се обхождаш с дъщеря ми, тогава добре си дошъл. А пък ако не знаеш, тогава добър ти път.

Сега искате ли да направим едно хубаво упражнение на снега? Човек трябва да изучава Царството на невидимия свят, където ще влезе един ден да живее. Да приемем Любовта като основа на живота си, а пък външната страна на нещата е второстепенна. А сега всеки като тури своето собствено верую като главно, то се явява разединение. Един ден хората ще станат ясновидци, ще влязат в другия свят и ще знаят това, което става в невидимия свят.

Отче наш.

11. Утринно Неделно Слово, държано
на 3 декември 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА МОЛИТВАТА

Ще прочета 12 глава от Евангелието от Марка.
Бог е Любов.

Представете си най-първо, че всички бедни хора си имат една малка къшурка с една стая. По къщата ще познаеш какъв човек е, дали е беден или богат, дали е умен или глупав, дали е добър или лош, дали е женен или не, дали има деца или не, дали има дългове или няма, дали е здрав или болен. Къщата е една справочна книга за човека. Ако този човек работи, ще видиш, че след 10 години ще си направи друга къща, по-голяма, по-хубава. Ако той през целия си живот остане с тази колибка, нищо не е свършил.

За да успявате в живота, трябва да имате едно качество, трябва да проявите едно качество, което досега не сте имали. Непременно трябва да измените вашия възглед за Бога. Без това никаква култура не можете да имате. Във времето на Мойсея хората са имали едно понятие за Бога. Като дойде Христос, те имаха друго понятие за Бога. Сега трябва да имате едно коренно различно понятие за Бога. Ако вие измените само по буква понятието си за Бога, това няма да ви подтикне напред. Защото реалността се изразява в три посоки засега. Една реалност има праволинейна, всички хора говорят за праволинейност в характера. Тази праволинейна реалност, това е посока, това е праволинейно движение. Праволинейната реалност е излизане от Бога. Второто е това, което наричат придобивка в света. Всеки един човек иска да придобие нещо. Какво значи да придобиеш? За да придобиеш нещо трябва да имаш място, където да сложиш придобитото. Ако един съвременен човек би носил главата на една муха, какво ще събере една такава глава? Ако носи тялото на човек, а гла-

вата на муха, какво знание може да има? Съответно на тялото трябва да се измени и главата. Човек сега се различава по мозъка си от всички животни. Някои животни имат много по-голямо тяло отколкото човека. Ако претеглят тялото на животните и на човека, тялото например на вола е много по-тежко. Волът тежи няколко стотин килограма, а човек много по-малко. Ако сравниш човека и животното по сила, много животни са много по-силни от човека. Слонът е много по-силен от човека. Кое е онова, което отличава човека? Неговият ум. Човек е най-умното същество на земята. Сега няма нужда да ви го доказвам. Снощи дойде при мене един учител. Аз му казах: Нарисувай един куб. Той го начерта. Казах му: Кубът е от трето измерение. И после прибавих: Начертай ми куб от четвърто измерение. Онзи каза: Не мога, моля, вие начертайте. Аз му начертах един куб от четвърто измерение. Той ми каза: Както вие го нарисовахте, така го рисуват децата в отделенията. - Ние искаме да избием от ума на децата с клин този навик. Децата рисуват и задните, и предните линии с цели линии, а пък учените рисуват задните линии с точки. Пунктираната линия показва, че не я виждаш, че не я знаеш. Някой и в писмената реч някъде прекъсва и пише многоточие. С това иска да каже, че нещо не се знае. Та второто положение на реалността е това, което наричат придобивките на човека. Третата черта на реалността е опитът. Всички правите опити. Опитът е първата стъпка към истината. Ти като направиш един опит, истината е вече пред тебе, ти си на границата на това, което наричат свобода, на границата на това, което наричат знание, на границата на това, което наричат Любов. Хората говорят за Любовта, но не знаят какво е тя. Много пъти вие говорите за Любовта, но не зная колцина от вас имат това новото на Любовта. По едно нещо се отличава Любовта, което някои знаят, а някои не знаят. Ти не можеш по никой начин да скъсаш нишката на Любовта. Не само че не можеш да я скъсаш, но колкото се мъчиш да я скъсаш, толкова тази нишка става по-дебела. Можеш да употребиш простени и непростени средства против Любовта, но тази

нишка, освен че няма да я скъсаш, но ще я направиш като гемиджийско въже. Някои казват: Скъса се любовта. - Той не разбира какво нещо е Любовта, няма по-страшно нещо от въжето на Любовта. Като речеш да го скъсаш, то става все по-дебело и по-дебело. И в ада да отидеш, и в небето да отидеш, това въже расте. Какъвто и да станеш, от това въже не можеш да се освободиш. Единственото въже, което никой не може да скъса, е въжето на Любовта. Мнозина са се опитвали да го скъсат, но не са могли. И вие много пъти сте се опитвали да го скъсате, но не можете. Това въже не се къса.

Вие казвате: Защо ние не живеем добре? Защото въжето на Любовта е станало дебело. На някои хора им трябва едно много тънко въже на Любовта. Вие вървите по пътя на стария живот. И тънкото въже ще държи толкова, колкото и дебелинотa, а пък вие като не разбирате качествата на тънкото въже, вие дърпате и то става дебело, да се изтъни не може и вие почвате да страдате. Ще ви кажа един цяр, единственият цяр, чрез който можете да се освободите - не да скъсате въжето, но да намерите някого да носи дебелинотa въже, а пък вие да носите едно тънко въже. Спасението е там - в тънкото въже. А пък да речеш да се освободиш от въжето, по никой начин не може.

Това е новото разбиране. Може да не ви е ясно. Аз не искам да ви е ясно.

Всичките страдания произтичат от единствения факт, че някой път въжето на Любовта става много дебело. Бих ви дал много примери. Има една страна опасна. За учениците хора, за светиите това е едно благословение, но за невежите това е нещастие. Страданието произлиза от голямото гемиджийско въже на Любовта. Ако ти речеш да изпъдиш скръбта, това въже става по-голямо. Що е скръб? Неразбраната Любов. Що е завист? Неразбраната Любов. Що е зло? Неразбраната Любов. Що е невежество? Неразбраната Любов. Всичко това не ви е ясно и няма защо да ви е ясно. Като стане ясно, гемиджийското въже ще стане още по-дебело. Запример вие не знаете колко милиона има един човек в касата си. В това отношение вие сте не-

вежи. Но ако ви кажат, че той има 10 милиона златни в касата си, ще дойде изкушението, ще искате да бръкнете в касата. Ето ви гемиджийското въже. Ти бръкнеш и извадиш тези пари из касата, но всички тия пари са свързани с въжета и ти като вървиш, не знаеш накъде да вървиш, знаеш само, че това въже продължава с теб. И това гемиджийско въже на Любовта ще те предаде.

Тънкото въже за сегашното състояние е за предпочитане. Тънко като конец от макара. Ще го носиш в малкото джобче като украшение. Като го извадиш от джоба си, то навсякъде може да ти служи. Като вляза в някой дом, гледам, че този човек е богат с коне и волове. И казвам: Богат, и с гемиджийско въже. Има ниви, къщи, слуги, заповядва им. Казвам: Гемиджийското въже е много дебело. Това гемиджийско въже няма да ви принесе щастие. Но това не идва на ума на човека. А пък тънкото въже прави човека щастлив. Страх ме е от дебелото въже. Като казвам страх ме е, знаете ли какво аз разбирам? Това е човешкото. Когато човек разбира по човешки нещата, той носи гемиджийско въже. Това е човешката любов. А пък Божественото е тънкият конец на Любовта. Писанието казва: "Привлякох ви с нишките на Любовта". Бог не обича да товари хората с голям товар. Той е направил всичко с голяма разумност. Той дава малко нещо, за да ви направи щастливи. А пък ние искаме големи работи, за да бъдем щастливи.

За да бъдеш щастлив колко голяма пита ти трябва? Ако ти дадат една пита от 100 килограма, ще бъдеш ли щастлив? За цяла седмица ще имаш хляб. Не, Любовта действа в даден момент. Една голяма пита или сам трябва да я изядеш, или да повикаш всички съседи, за да не остане нищо от нея. Когато Христос нахранил 5000 души, той гледал да не би да остане някоя трошичка от Любовта. Защото щом остане някоя трошичка на земята, това не е хубаво. Вие може да сте правили един опит, но да има един завършен резултат. Без завършен резултат, нещата нямат смисъл. Един завършен резултат прилича на едно житно зърно, не ти трябва милиони килограми зърно. Ти

в джоба си ще носиш само едно житно зърно. И като дойдеш някъде, ще го хвърлиш на земята. И това житно зърно ще израсне и ще даде много зърна, и ти пак ще вземеш едно житно зърно в джоба си, а останалите зърна - една част от тях ще изядеш, а другата ще раздадеш.

Този свят е хубав както е сега, но като дойдеш до реалността, ще носиш само едно житно зрънце. В това житно зрънце са скрити всички условия на природата. Всичко, което има в природата, е скрито в него. Как ще го разберете това? Не само сега, но и след хиляди години, това пак толкова ще го знаете, колкото и сега.

Има нещо, което без да знае човек, пак може да се ползва от него. Например има един съвременен електрически ключ /бутон/. Ще кажеш на детето: Иванчо, завърти! Светне в стаята и Иванчо се чуди, че е направил нещо чудесно. Но кажи му да обясни това явление, той няма да знае. Значи това е знание в изпълнението. А за същинския процес Иванчо може да е профан.

Някой казва: Аз тези работи не ги зная. Някой път не е необходимо да ги знаеш. Аз нося едно зрънце и какво има в него, не зная. Аз зная само едно: Като го туря в земята, то израства и дава каквото трябва. Няма нужда да чакам 6 месеца, ами трябва да чакам само 20 минути или половин час най-много. И като го посея в земята, след половин час ще имам всичко, каквото ми и потребно. Като получа много зърна, ще ям, ще дам на другите това, което е останало и ще взема пак в джоба си едно зрънце. Вие ще кажете: Какво иска да каже Учителя? Искам да кажа, че като имате едно житно зрънце в джоба си, който има опит, всичко може да направи, който няма опит и той може, но след 12 години с едно житно зрънце може да стане един почтен търговец. В първата година като посеее едно зрънце, да кажем ще получите сто, във втората година 10 хиляди, в третата година 1 милион, в четвъртата година 100 милиона и т.н. Та за 10 години ще имате един ценен резултат. Но ако аз имам опита, това богатство ще го получа за 20 минути. Разликата е само по време. Онзи, който знае, си съкращава времето. Онзи, който не знае,

си удължава времето. Когато губиш времето, ти си невежа. Когато печелиш времето, ти си учен човек, спестяваш. Когато прахосваш енергията си, ти не си учен човек. Когато прахосваш условията, които Бог ти е дал, ти си невежа, а пък когато ти ги използваш, ти си учен човек. Когато питаш защо Господ е така направил света, ти си невежа. Когато не питаш, ти си двама невежа.

Мислите ли, че в един буквар на едно дете в първо отделение се съдържа всичката философия да станете щастливи? Всички елементи на щастието се съдържат в буквара на първото отделение. Аз като взема този буквар на детето, а вие да имате най-учените книги на земята, аз ще ви бия.

Има една външна страна, която ни привлича. Ние всякога се въодушевяваме от придобивките на хората. В придобивките на хората има една приятна, но опасна страна. Лесните придобивки на един човек могат да го увлекат в едно голямо заблуждение. Един религиозен човек може да се увлече в някакво религиозно убеждение. Той казва: Аз вече вярвам в Бога, моля се. Но той няма успех и може да изпадне в голямо противоречие. Онзи грешният оре нивата и има голямо плодородие. А пък този човек вярва в Бога, слабо е изорал, засял нивата си и няма плодородие. Той е разчитал преди всичко на Бога. Онзи, светският човек, е спазил един закон, а пък религиозният като мисли, че нещо е разбрал, не е спазвал законите и няма успех.

Знаете ли колко е взискателна Любовта? Като влезете в Любовта, тя иска всяко нещо да се направи както трябва. Тя никога няма да ви направи един укор. Тя позволява всичко. Любовта от нищо не се възмущава. Тя оставя всекиго да носи последствията на своите постъпки. В нея няма нищо лошо. Ако му дадете на детето малко твърда храна и го нагълтате с тази храна, знаете ли какви болки ще има? Трябва после да спасявате това дете от смъртта. Някой път вие искате Любовта. Ако ти не знаеш да дъвчеш тази твърда храна, какво ще се ползваш? Работа се изисква при Любовта! Работа, работа! Но защо е така? И аз не знам защо е така. Ако река да ти обясня-

вам, твоето въже на Любовта ще стане гемиджийско, а пък аз не искам това. Силата някой път не седи в многото говорене. Само една клечка ви трябва да се запали печката. Ако запалите всички клечки от кутията, пак ще имате същия резултат. Тогава някой може да каже: Да, ама тогава няма много да се молим. - Но ще приложите другото правило: няма много да ядете, няма да сте лакоми и няма да спите. Някой казва: Много е човек да се моли цял ден. - Съгласен съм. Но ти се молиш на Бога набързо, по няколко минути. А като отидеш при един човек, от когото има да вземаш пари, му дрънкаш половин час. Защо при Господа говориш само един миг, а при втория случай говориш много? Ето как гемиджийското въже почва да се обвива на гърба ти. Като излезеш от своето посещение при този човек, тебе ти е тежко, мъчно, голямо въже имаш - пари не си взел. И освен че не си взел пари, но усещаш неприятност. Казваш: Що ми трябваше да ходя? - Не, като отидеш при него кажи му: Добър ден, братко, радвам се, че си добре. За парите нито дума не споменавай. Ти ще му се усмихнеш и като му дойде на ум, че има да ти дава, той ще ти каже: Ще извиниш, аз имам да ти давам - и ти ги дава. И ти доволен си излизаш с пари. Тогава въжето на Любовта е тънко.

Вие не знаете едно правило. Когато отидеш да говориш при един човек, сложи дясната си ръка върху сърцето. Щом се измени пулсът ти, нищо не му говори. Щом не се изменя пулсът на сърцето, говори. Някой казва: Като видях този човек, разтупа ми се сърцето. - Като ви се разтупа сърцето, вие знаете какво трябва да правите. Мнозина от вас, като ви се разтупа сърцето, търсите лекар. Тогава лекарят ви обяснява, че сърдечните ви клапи не са добре и не функционират добре. Може да е прав. Но някой път ще туриш ръката си върху сърцето си и ще се молиш. И щом се разтупка сърцето ти много, престани да се молиш. Господ ти казва: Чух те! Ние не мислим, че Господ има нужда постоянно да Му говорим. Ще Му кажем най-хубавото: Татко, благодаря Ти, че ме прати на земята. Ще изпълня Твоята Воля. Днес искам да изпълня

Твоята Воля. Има някоя работа, която трябва да свърша, ще я свърша. - И свършено. А пък ако Му кажеш колко чифта чепици си скъсал, Бог няма нужда от такава молитва. Разправя ми един наш млад приятел, който посетил концерта на един виртуоз италианец. Музикантът си извадил очилата, очистил ги, после ги турил и започнал да си чисти пръстите - първия пръст, втория пръст и пр. Това направил на едната ръка, после на другата ръка. Това взело 10 минути. Публиката чакала. И след това започнал да свири. Той казал на първия пръст: Ще свирим сега, ще ми помогнеш. Първият пръст е на Юпитер - показалецът. Вторият пръст е на Сатурн - и на него казал: И ти ще вземеш участие в тази работа. Аз не мога да я свърша сам. Същото казал на слънчевия пръст, после на меркуриевия пръст (малкия пръст). И после на венерения пръст, Божествения пръст (палеца). Същото направил и на другата ръка. Аз така си обяснявам поведението му. А пък вие отивате изведнъж да свирите, но не ви върви в работата. Не само този музикант прави това. Великите музиканти имат този навик. Колко пъти съм гледал как си чистят пръстите. Всеки даровит музикант си вади кърпата и така си чисти пръстите. Нека ви покажа сега как става това. Когато станете артисти да знаете какво да правите. (Учителя извади бяла кърпа и изчисти пръстите си от основата нагоре, като почна от показалеца, после средния пръст, безименния, малкия пръст и най-после палеца. Отначало с дясната ръка изчисти пръстите на лявата и после обратно.)

Някой път са потни пръстите и с такива изпотени пръсти като бутнете клавишите, пръстите може да се хлъзнат, а пък добрият музикант иска като пипне клавиша, да изкара един чист тон. Цялото изкуство е в това да знаеш как да манипулираш. Тогава ще ви дам един рядък опит. Да допуснем, че се намираш в едно затруднено положение. Имаш да даваш и за да платиш, трябва да дадеш един концерт. Ти си артист и онзи, комуто имаш да даваш ще дойде на този концерт. Той ще дойде при теб, ти ще му говориш, но си извади кърпата и си изтрий пръстите. И като чистиш пръстите си, ще дойде една Божествена, ед-

на светла идея. Сега всеки един от вас може да приложи това правило върху себе си и при разни други случаи. Например някой път сте неразположени духом, вземете и си изчистете пръстите един по един с кърпа. Като си чистите пръстите кажете нещо на Господа през това време. Достойнство трябва да имате. Тези думи ще кажете при чистенето на показалеца: Справедлив трябва да бъдеш! На средния пръст: Трябва да бъдеш жизнерадостен, трябва да благодариш за всичко. На безимения пръст: Да си свършим добре работата, да не се протакаме. На малкия пръст ще кажеш: С всички ще се отнасяш добре. Ще говориш истината! При чистене на палеца ще кажеш няколко думи и после ще повториш същото на другата ръка. След това седни на пианото и свири, и всички ще те слушат. И ти ще си кажеш: Много ми стана приятно. Вие искате да седнете на това пиано на живота и да свирите, да ви ръкопляскаат, без да си чистите пръстите. Ако вие изучавате живота на светиите, ще намерите, че те в своя живот са обръщали внимание на малките неща и то с цялата си последователност. Търговецът не трябва да се откаже от търговията. Той е турен там за някои неща. Той няма да бъде постоянно търговец. Всички занаяти, които изпълняваме, трябва да ги изпълняваме както трябва. Търговецът трябва да бъде виртуоз, също и лекарят, писателят, ученият и пр. Не си знаеш урока като ученик. Ако аз съм студент, така ще направя тогава преди изпитването: ще си извадя кърпата и ще изчистя пръстите си. Един италиански лекар казва, че зад всеки пръст има по един орган. И ти като очистиш пръстите си като студент, когато професорът ще те изпитва, ти ще възприемаш от професора неговата мисъл, която съответства на този орган и ще говориш. Той те изпитва, ти възприемаш неговата мисъл и отговаряш добре.

Някой път хората се почесват по врата, защото и там има един друг възприемател. Този италианец е изнамерил това. Някой път хората се пипат между глезена и пръстите на краката. И там има един такъв възприемател. Един ден ще знаете това, което искате да вършите от какъв ха-

рактер е - от материален или астрален характер, от характера на ума или на сърцето и съответно ще пипате мястото, което трябва, за да свършите работа.

Пипането е цяла наука. И като пипнеш дадено място на един пръст, това си има своето значение. Всяко побутване на ръцете или на разни места по тялото има своето значение, свой закон. Вие живеете в един свят на Велика Божия Мъдрост, имате едно тяло, един мозък, имате органи, които носят всичкото щастие, всички блага със себе си и ходите голи, боси и нещастни. При всичкото си богатство, вие сте болен човек. Вие сте богат, хамбарът е пълен с жито, но имате язва в стомаха. Вие сте учен човек, свършили сте 4 факултета, но дробовете ви са повредени. Вие сте човек с големи постижения, но сте малко нервен и тогава тази святост, това богатство, тази ученост ще ги изгубите. На вас ви трябва един здрав стомах, който да служи на Бога, понеже въздухът, който приемаш, хлябът, който приемаш, съдържат Божественото. Христос казва: "Аз съм живият хляб". Вие се молите и не успявате. Дойде един беден човек, приеми го. Той ти носи щастие в дома. Приеми го в дома си, дай му един чай и нека си върви. Кажи му една добра дума. Дойде друг беден. Кажи му нещо. Ние не сме пратени в света да направим бедните хора щастливи.

Да се яви във вас едно желание, да имате това ново схващане за нещата, да имате едно приложение. Не да изхвърлите съвсем сегашната ваша опитност, но сполуката на вашия живот зависи от този сполучливия нов опит, който може да направите. Един опит ще направите в живота си, не повече. Но излезе ли той сполучлив, това ще бъде цяло богатство за вас. Вие можете да изберете веруюто, което искате, но опит трябва.

Вие искате да се запознаете, нали? Има няколко начина за запознанство. Ако вие се запознаете с един кон, какво ще направите? Ще се качите на гърба му. Аз казвам на един кон: Много се радвам, че се запознах с тебе, понеже ти си силен. Искам да се науча на нещо от тебе. Аз ще се кача на гърба ти и ти ще ме носиш и след като слеза от гърба ти, аз

ще направя нещо за тебе. И като се кача на този кон да му е приятно, ще му туря един малък гем, не гемиджийско въже, а само една малка връв. И като сляза от коня ще вървим с него заедно, ще го потупвам по гърба и ще му кажа: Може да отидеш в гората да се разхождаш и ако обичаш утре пак ела. Това е запознанство с коня. Но като се запознаеш с един човек какво ще направиш? На гърба му няма да се качиш, нито пък той ще се качи на гърба ти. Какви трябва да бъдат отношенията помежду ви? Ами като се запознаеш с Бога какво трябва да направиш? Като се запознаеш с един ангел какво трябва да направиш? Като се запознаеш с един човек трябва да знаеш какво да направиш.

Тепърва трябва да се осмисли животът, който е най-сериозен сега от ваше гледище. Някой ще каже: Да вярваме в Бога. Каква вяра? За мене всички религиозни вярвания в Бога са играчки, детски играчки, кукли са това.

Когато един човек се моли, аз искам да знам може ли неговата молитва да достигне до моето сърце? Може ли с неговата молитва да ме трогне той. Когато един човек се моли на Бога, тази молитва едновременно принася полза на всички души в света. Ако твоята молитва не може да трогне хората, тя не е приета от Бога, тя се оставя настрана. Аз само искам да ви покажа в какво седи молитвата. Има една хубава, красива страна на молитвата и тя не е в думите. Като отидеш при Бога, какво положение трябва да вземеш. Говорили ли сте на Бога, както аз съм Му говорил? Нито един не се е приближил при Бога така, както аз съм се приближил. Аз не ви правя упрек. Ако се кача на един висок връх, казвам: И вие можете да се качите на този връх. Не считам за грях, че не сте се качили, но като се качите ще имате таква разбиране, каквото аз имам. От там има такъв чуден изглед! И като се върнете, ще ви слушам. Понеже и вие, като се качите, ще имате специфично преживяване, което се различава от моето. Казвам: Аз като се кача на този връх, научавам нещата, които тук на земята не могат да се научат. Тук имаме един наш приятел, който прави тази печка. Той реформира тази печка да гори с пълно горене. В нея той постави долини и планини. Въздухът отгоре отива надолу.

Поставям си ръката върху един човек, виждам че е студена и казвам: Той е планина. Срещам друг човек, който е топъл, казвам: Той е долина. Казвам: Ти и онзи човек ще можете да живеете добре. Защо? Водата от планината ще слезе в долината. А пък като събереш двама души, които са планини, как ще живеят? Планина и планина не могат да живеят заедно. Една планина и една долина може да ги ожените. Но две планини не може да ги ожените.

Любовта трябва да я туриш на работа, всъщност не да я туриш на работа, но да научиш от нея как да работиш. Същността седи в това. Има едно ново схващане за Бога. И това схващане е право. Като дойде във вас това ново схващане ще се измени коренно животът ви, ще имате нова обстановка. Тогава целият свят, целият строй във вас ще се измени. Външният свят и той ще се измени. Всички хора пак ще бъдат около вас, но както един умен човек прави, вие ще канализирате реките. Умният човек вижда, че къщата му не е добра, веднага взема мерки да я поправи. Къщата на глупавия човек е повредена, неизмазана, прозорците счупени, стените тук-таме изкъртени, вратата му скърца. А у умния човек къщата е добре измазана, прозорците са здрави, вратите не скърцат. Умният човек се отличава по дрехите си. Някои религиозни хора ходят с петна и искат да минават за светии, искат да кажат, че не ги интересува света, обаче ги интересува мнението на хората. Някой път ние приличаме на учениците на Сократа. Един ученик отишъл при него със съдрани гащи и Сократ му казал: "Твоята гордост се показва и през съдраните гащи".

Ти някой път се хвалиш със злото си и казваш, че си много лош човек. Тогава защо като ти кажат, че си лош човек ти става неприятно? Ти очакваш като кажеш, че си лош човек, да ти кажат: Ти не си лош човек, ти си много добър човек. Ти сам не вярваш, че си толкова лош, колкото предполагаш. Ние нямаме право да казваме, че човек е лош, защото така ще хвърлим едно петно на Името Божие. Кажете си: Аз съм добър човек, Бог ме е създал, няма нищо, което да ми липсва. Добро мога да направя, учен човек мога да стана, добър говорител мога да стана, красив мога да стана. Не

съм развил още тези неща напълно, но се заемам да развия тези неща, напълно се заемем да развия до съвършенство тези качества. Не казвай: От мене нищо няма да стане. Не хвърляй петно върху Божието име, но кажи: Аз съм се лутал досега нагоре-надолу, не съм учил, но ще се запретна да уча. Само по този начин животът ви ще се осмисли. Забелязал съм в България някои сестри, които като станат на 40-50 години казват: То е загубено време, всичко е загубено вече - и престават да се интересуват от каквото и да било. В стария човек има много повече условия да придобие каквото иска, отколкото на младини. Като си млад имаш много условия и като си стар имаш също много условия. Ти като си млад благодари, че си млад. И като си стар, благодари, че си стар. Като си сиромаш, благодари на Бога, че си сиромаш. Когато си богат, благодари на Бога, че си богат. Когато си невежа, благодари на Бога, че си невежа. Като си учен, благодари на Бога, че си учен. Това е истинско разбиране на живота. Невежество и ученост, те са неща относителни в живота. Някой път аз искам да стана невежа, за да си почина. Турям настрана всичкото си знание. За мене учените хора са една справочна книга. Ако аз искам да зная последните новини от слънцето и от целия свят, имам един ключ, ще го натисна и ще знам последните новини. Имаш радио, ще бутнеш един клавиш и ще чуеш концерт от Ню Йорк. А пък иначе трябва да извадиш паспорт, позволително и да отидеш там да чуеш концерта или пък да разбереш последните новини от Лондон. Да отиваш там става дълго и широко. Ако играя на борсата, ще кажа: Спадна доларът. А ако доларът се повдига, ще кажа: Доларът се повдига. Ако искам да проверя дали се отваря Кембриджкият университет, по радиото научавам, а пък иначе трябва да отивам и да проверявам там.

Така светиите и напредналите хора си говорят с жителите на Слънцето, но не искам да ви говоря много за тези работи, защото така ще направя въжето по-дебело, защото можем да мислим това, което не е. Някой може да каже: Такива детински работи! Да говорят, че имало същества на Слънцето. Някой учен човек не знае това. Там има 40 милиона градуса топлина. Даже и няколко милиона градуса топ-

лина да има, как може да има същества? - Прави сте. Гемиджийското въже ще започне да надебелява. Когато Христос каза "Преди да е бил Авраам, Аз съм", то евреите му казаха: "Ти още 45 години нямаш, а Авраам си видял, и с Авраам ли ще се мериш?" Христос им казал: "Никой не е бил горе на небето, освен Син Човешки, Който иде отгоре". Как ще разберете това? Тук виждаме едно същество, което казва: Аз ида отгоре. Ако Христос дойде днес, какво ще кажат хората? Ще кажат: Той не говори право, говори за неща, които хората не разбират. Мислите ли, че всяко нещо, което не разбираме, не е вярно? Някои неща може да ги разбирате и да не са верни. Например има една теория за слънцето днес. Вие я разбирате, но в бъдеще тя може да се измени. Засега тази теория я считат за вярна. Досега вашите разбирания за Бога са били верни, но светлината на новото разбиране за Бога друго говори. Като се внесе светлината, тъмнината се премахва. Невежеството представлява възможности за в бъдеще. Като кажат, че някой човек е невежа аз разбирам, че е богат човек, има милиони, но не ги е използвал. А пък като кажат, че е богат, аз подразбирам, че той е използвал условията, които му са дадени. При невежеството трябва повече светлина. Същото е когато ми кажат, че някой човек е лош или добър. Аз имам съвсем друго понятие за лошия човек. Аз не искам да направя лошия човек да стане добър, нито пък добрия човек да направя лош, защото това не е моя работа. Един човек, който прави зло, показва, че е свободен. И един човек, който прави добро, е свободен, но се различават по резултатите. Значи и злото, и доброто показват свобода, а пък резултатите са различни. Някой прави една погрешка, свободен е. Прави добро, пак е свободен. Аз се радвам на свободата, но не се радвам на погрешките си. Човек като е лош има възможност и да изправи погрешките си, свободен е. Следователно човек като направи погрешка е свободен и като я изправи е свободен.

Какво значи новият опит? Опит на постижението, което ще внесе свободата във вашия живот. Опитът, който ще направите, ще ви даде пълна свобода, която ще ви даде възможност да живеете така, както вие чувствате в ду-

шата си. А пък сега вие чувствате по един начин, а живеете по друг начин. Това не е от зла воля, но има външни и вътрешни спънки.

Сега някой път вие мислите, че сте свободни. Аз не намирам, че съвременните хора са свободни. Той взел пари на заем и казва: Не мога да ги платя. Един приятел отишъл при него и му казал: Я ми дай назаем 1000 лева. Той от честолюбие, от тщестлавие взема назаем от едно място и ги дава на друго. Да дадеш чужди пари, това не е свобода.

Да вярваш в това, в което другите хора вярват, това не е свобода. Да вярваш в това, в което другите хора не вярват, това е свобода. Където отидеш, ако станеш такъв, каквато е средата, това не е свобода. Желязото като влезе в огъня е червено, а пък като излезе, не е червено. Това не е свобода. Страданията и изпитанията са пробният камък, с който се опитва дали сте свободни, или не сте свободни. Това е един пробен камък. Това е наука вече. Аз не говоря за една вътрешна наука. По този начин може да познаете дали сте свободни, или не. Когато сте свободни, всичко може да постигнете. Където не сте свободни, постижение не може да имате. Писанието казва: "Гдето е Духът, там е свободата". Гдето е свободата, там е знанието. Гдето е знанието, там е добрият живот. Гдето е добрият живот, там е щастието. Гдето е щастието, там е запознаването. Само ако се запознаеш с един щастлив човек, това е запознанство. Щом се срещнеш с един болен човек, това не е запознанство. Това, което имате, е добро. Но вие още не сте придобили вашата свобода, вие не сте свободни.

Някой казва: Искат да ми повлияят, искат да ограничат моята свобода. - Чудни сте. Покажете ми един свободен човек. Как може да се ограничи един човек, който е ограничен? Онзи, който е свободен, може да се ограничи. Как може да се обере един човек, който няма нито пет пари в джоба си? Онзи, който е с пълен джоб или с пълна раница, той може да се обере. Само свободният може да се ограничи, а онзи който не е свободен, той не може да се ограничи. Сега вие ще кажете: Не разбираме това. - Свободни сте във вашите разбирания. И щастливи сте. Вие ще ме из-

вините, че ви смутих малко, но то е за да ви покажа, че не сте свободни. Всъщност вие сте свободни, но не използвате вашата свобода. Богати сте, но не използвате богатството си. Имате знания, но не използвате знанията си. А пък това за мене е равносилно на всички отрицателни черти. Според мене всеки учен човек, който не използва знанието, е невежа. Всеки човек, който не използва своята сила, е безсилен човек. И всеки добър човек, който не използва своята доброта, е лош човек. Това правило прилагам и върху себе си. Щом човек не върши доброто, не е добър човек.

Любовта има най-красивия език. Там няма две значения. Там всяко нещо си има само едно значение. Има само едно име. И като знаеш това име, в това е силата.

Вие тук идвате и не ми плащате нищо. Вие сте станали толкова скържави. Всеки човек казва: Нямам. Казвам: Господ да е с тебе. Аз считам малкото и голямото за едно и също нещо. При закона на Любовта малкото и голямото ги считам за едно, без никакво различие. А пък щом няма Любов, има различие вече. Един човек искам да го погледна както Бог иска. Срещам някой вол, някое растение, някой човек, някоя река, искам да ги погледна както Бог иска. Едно дърво, една буболечка и прочее, във всичко работи Божественото. Във всички тези работи виждам Божественото, те са направени чрез Божественото. Иначе в душата си хвърлям едно петно върху творчеството на Бога. Трябва да различаваме във всичките неща Божественото от човешкото. При Божествените неща аз имам само една мисъл: Любовта. И за вас е същият закон. Без закона на Любовта не може да имате никакви постижения. Любовта е необходима и за здравето ви, и при храненето, навсякъде е необходима. Тя е мехлем - панацея. Сега мисля, че не ме разбрахте. Ако сте ме разбрали от любов, радвам се. И ако не сте ме разбрали от любов, пак се радвам.

Отче наш.

12. Утринно Неделно Слово, държано
на 10 декември 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

ДВЕ ПРАВИЛА

Ще прочета 13 глава от Марка.

Тази глава е важна по своето съдържание. Общо и частно за всеки един човек. За да се разберат писанията, изисква се особено приготвление. Ако човек разбере само буквата на нещата, тогава ще се отдалечи от самата истина. Буквата - това е мъгла, това е тъмнина, в която човек нищо не може да разбере. Сега новият ред на нещата, новата култура, Царството Божие на земята не може да дойде, нещо друго трябва да го предшества. Всички тези изпитания и страдания трябва да минат. Хората трябва да изпият чашата на страданията до дъно - не само един човек, но цялото човечество, всички народи, за да се събуди тяхното съзнание. Сега хората казват: Не му е дошло времето. Но то ще дойде. Колкото повече закъснява, толкова по-зле. Ние мислим, че ако закъснее, може да се избегне. Закъснението е само, за да могат още някои да се свестят, да се приготвят. Който не разбира Писанието, той ще се уплаши. А страхът не е по Волята Божия, нито пък със страх хората се изправят. Страхът не дава един вътрешен подтик на душата, той е само едно ограничение. Страхът не може да внесе мир в душата. Христос казва: "Будни бъдете". Има три неща, които приспиват човека. Първо, неговите лични чувства - той мисли само за себе си, да се повдигне, да стане виден. Търговецът мисли да стане богат, ученият мисли да стане учен, силният мисли да стане силен, царете мислят да завладеят земята и да управляват. Всеки мисли само за себе си и мисли, че като постигне това, което желае, това е благо. Верующите спорят кой е на правата страна. Някой хлебар е опекъл 400-500 хляба и всички, които купуват хляб,

спорят от какво брашно е направен хлябът. Целия ден спорят и казват: Да вземем този хляб или да не го вземем, хубав ли е, или не? Човечеството се намира пред фурната и спори за истината, за хляба. И спорят да го вземат или да не го вземат. Има един пример из живота на англичаните. Някой си английски лорд искал да опита до каква степен хората могат да вярват, доколко са верующи и лековерни. Верующият човек е решителен. Лековерният възприема, но после е колеблив. Хората, които се колебаят са лековерни. Казват му: Да отидем на гости. Той казва: Да отидем. Казваш му: Да не отидем на гости - той казва: Да не отидем. Казва още: Аз във всичко вярвам, аз обичам всички хора. Той е лековерен човек. Той не знае какво нещо е обич. Верующият човек има особени качества. Той е делови човек. Работи. Този английски лорд има мнозина длъжници. Дал в английските вестници обявление - в този и този ден, час и минута всички негови длъжници да дойдат - ще им прости дълговете. Събират се 400-500 души и коментират помежду си: Да не мисли този да ни опитва, да не е това някой капан? И така коментират, съмняват се, приказват. Само един беден човек, също длъжник, отвън пита: Тук ли е лордът или не? Той влиза вътре и затваря вратата, а колебаещите се ще чакат отвън. Като англичанин лордът е точен, изважда си часовника и казва: Има още три минути, има още две минути, още една минута. И след това казва на бедния: Твоите дългове са простени. Няма какво да даваш. А на слугата си казва: Дайте му отгоре още 100 английски лири. Всички вън се тюхкат и казват: Будади сме били. Но минал вече срокът. Сега ние всякога сме умни след като мине времето. Казваме: Така трябва да направим. Стоим пред някоя лордова къща. Някой казва: Да бях хванал търговия на времето, щеше да бъде така и така. Друг казва: Давах ми една служба, да бях я приел. Навсякъде се колебая. Да вярваме и да не вярваме. Дали това е право, или не? И докато се научиш дали е право или не, ти изгубиш условията. Въпросът дали хлябът е добър, или не - това е въпрос само за 4-5 минути. Щом дъвчеш хляба, ще видиш. Една во-

да, за да познаеш дали е хубава или не, стига само една минута. Още като минава през гърлото, ако е чиста, усещаш приятност. Инак стиска гърлото, има една стипчивост във водата. В човека бушуват няколко вида чувства и тези чувства са от различни категории. И следствие на това човек се намира в едно особено състояние, у някои хора преждевременно се пробуждат висшите, Божествените чувства. Те трябва да дойдат като едно посято семе, по един определен път - не могат да се прескачат нещата. Най-първо трябва да се премине естественият живот и като дойдем до Божествения живот, той е най-високото стъпало, той е плодът на живота, ти не можеш да дойдеш до него, без да си минал другите стъпала. Та онези, които са дошли до Божествения живот, без да са опитали човешкия, те се връщат назад. Аз виждам братя и сестри, които се връщат назад. Аз виждам някои на 60-70-80 години, които се връщат назад. И казват: Изгубих един случай. Много голяма погрешка съм направил. Щях да бъда богат. Той сега се повръща назад. Ако беше богат, пак щеше да бъде същото. Човек, за да разбере истината, трябва да се освободи от всички посторонни желания. Те са прах в един дом. Мели са, има прах. Или някакъв мирис има вкъщи. Такива са нечистите мисли и желания. Те са отживели мисли и желания. Може за някого да са потребни, но за мене в дадения случай, са непотребни. Някой стар човек, когато приближава да умира, е лековерен. Крайно лековерни са старите хора. И вие ще бъдете такива. Като стане на 60-70-80 години, като приближи време да умира, човек казва: Едно време ядох пиле и имах сила. Ако похапна сега от него ще ми се върне силата. Едно време ядох баница с прясно брашно и сиренце, ядох кокошка. Като похапна от тях, ще ми се възвърне силата. Похапне си и после заминава. Три дена я има само - докато умреш. И ти трябва да се приготвиш, а пък ти си напълваш стомаха с какво ли не. Да не те завари онзи час в ядене и пиене. Мнозина казват: Не са уредени нашите работи. Но кои работи? Същественото не е уредено още във вас. Кое е същественото в живота? Същественото е Любовта към Бога. Ако ти

имаш Любов към Бога, твоите работи са уредени. Любовта не е въпрос на знание. Човек може да знае и да няма любов. Човек може да знае, а може нищо да не знае и да има Любов. Любовта предшества всяко знание, всяко чувство, всяка постъпка. В нас трябва да се пробуди съзнанието и ние да възприемем Божията Любов, която се е изявила към нас. Аз съзнавам, че Любовта се е отправила вече към мене. Това е спасителният момент. Не че тогава любовта се е изменила. Може би с векове тая любов е хлопала на моите врати. Това трябва да бъде един акт само заради мене. И никой не трябва да казва: Аз вече се осигурих. Тогава това не е вече Божествена Любов. Щом ти вярваш, че си се осигурил, ти не си осигурен. Ти трябва да държиш дълбоко в себе си идеята, че си осигурен. Когато влиза чистият въздух, какво има да му мисля? Ще си отворя устата и ще кажа така: (Учителят вдишва въздух). Каква философия има в това? Лесна работа е. Остана ли аз да му мисля в какво количество да го приема, да го приема или не, не бих дишал както трябва. Така е и със закона на Любовта. Най-първо при Любовта ти ще се осигуриш. Първият закон е: Да обичаме Бога. Щом обичаш Бога, ще обичаш и ближния. Нали когато имаш една посадена ябълка, по-напред не си ѝ обръщал внимание, но като цъфне и върже плод, и почнат ябълките да пожълтяват и да се зачервяват, ти почваш да обикаляш около дървото. Това е вече любов. Да, обикаляш, пазиш я, заградиш я и казваш: Много хубава ябълка, хваща ми окото. И късаш плод. Така щом ти имаш любов към Бога, тогава на земята твоите ближни ще те обичат. Щом ти обичаш Бога, ближните ти ще те обичат. Така действа законът. Тогава 101% е вярно и другото отношение: За да познаеш дали Бог те обича, то е много лесно, пробният камък е този - виж дали обичаш ближния си. Ако ти обичаш ближния си, Бог те обича. Ако не обичаш ближните си, Бог не те обича. Ти казваш: Аз не мога да обичам ближните си. Тогава Бог не те обича. Има и обратен закон: Искаш да знаеш дали ти обичаш Бога. Ако ближните ти те обичат, ти обичаш Бога. Това са вътрешни, мисти-

чески схващания на вътрешната школа. Сега вие мислите, че това го знаете. Не го знаете. Вашето знание е много повърхностно. Аз говоря за Любовта, която прилича на зазоряване от слабото към силното, докато дойде слънцето на зенита. Това е цял един период на човешкия живот. Човек върви тогава от сила към сила. Някой казва: Аз търся Бога. - Може да го търси. Хубаво е. Но ако Бог ви е намерил и вие сте го намерили, ако сте намерили вашите ближни и те са ви намерили, тогава въпросът е уреден. В това е пробният камък. За мистическия живот хората по възможност по-малко трябва да говорят, за да не би да кажат някога неща, които не са верни, понеже в духовния живот не се позволява никаква самоизмама и никаква лъжлива мисъл, чувство и постъпка. Не говори за това, което не е постоянно. Като казвам да не говорите, аз не разбирам съвсем да не говорите, но не говорете за това, което не е постоянно.

Аз ви давам две основни правила, по които да познавате как действа Великият Закон. Има много други правила. Два велики закона има, които са мярката. С тази мярка трябва постоянно да се наблюдавате, всеки ден да държите правилната посока. Вие сте в един процес на развитие и не знаете каква е крайната цел, какво е намерението на Бога. И малкото дете не знае намеренията на баща си, но бащата има намерения за сина си. Той иска да го направи музикант или лекар, или архитект. А детето нищо не знае по това. Не че бащата го прави, но бащата мисли какви условия да създаде за детето, за да се развива то. И Бог е предвидил за вас нещо. Той иска да стане нещо от вас. Дойдат страданията и изпитанията, от които вие много пъти страдате, негодувате, а не знаете, че те си имат причини. Ти не си ходил на училище и майка ти ще те вземе и ще те заведе, и там някой път ще ти теглят ушите, загдето не си слушал или си избягал от училище. Това става и в духовния свят. Ти мислиш, че си княжески син, вземеш аристократическа поза, а пък там не е важна кръвта, която носиш, а дарбата, която имаш. Кръвта, която не носи дарба, не е кръв. Кръвта, която носи дарба, която носи

добродетели, това е ценна кръв. Кръвта, която не носи Божествена сила вътре в себе си, е човешка зальгалка. Младите от вас казват: Ние като остареем. Те мислят, че са млади и чакат остаряването и мислят, че като остарееят ще намерят пътя. А старите казват: На млади години да беше щеше да бъде хубаво, но сега вече остаряхме. Младите казват, че не са стари и затова не могат да намерят пътя, а пък старите казват, че не са млади и затова не могат да намерят пътя. Това е едно криво схващане.

Във всяко едно чувство, даже и в най-низшето чувство, което може да се появи в човека, в най-долното чувство има една страна, Божествена, която вие не може да схванете, вие схващате само opakото на това чувство. Тогава повтаряте само opakото. Може да дойде във вас едно Божествено чувство и вие да схванете само opakото. Например, като дойде във вас Божествената Любов, вие ще искате да прегърнете някого. Хубаво е прегръщането, не е лошо. То е един метод на природата - майките прегръщат, паразитните растения прегръщат, котката като хване нещо, прегръща го, като хванеш хляба, прегърнеш го. Обаче Божествената Любов изключва всички прегръдки. Божественото като дойде, трябва да се освободите от всички стари навици и прегръщания. Някой може да те обича и може да иска да те прегърне, но след като те е прегърнал, той ще остави по тебе всички лекета от своята любов. Ти после не можеш да се освободиш от лекетата на неговата любов. Не че любовта е лоша. Какво подразбирате вие под думите "прегръдки", "прегръщания"? По Божественому позволява се да прегърнеш само мъртвия и като го прегърнеш, той трябва да оживее. Живия няма да прегръщаш, а мъртвия ще го прегърнеш, ще го стиснеш и той да оживее. И като оживее, ще го пуснеш. И ти ще се радваш, че си дал нещо от себе си, живот си дал. Прегръщането трябва да носи живот. Когато Бог ни прегърне, Той ни дава нещо от себе си. А пък ние искаме да прегръщаме, без да даваме нещо от себе си. Да не се заблуждавате. Как вие го разбирате този въпрос или как аз го разбирам, не е важно, но важно е действително как е. Прег-

ръдката от Божествено гледище трябва да внесе живот. Внесе ли, тя е Божествена. Не внесе ли живот, тя е една обикновена прегръдка. Могат да си я имат хората, но на нея не може да се разчита. Аз ви казвам това, но то не бива да става спънка за вас. По някой път, колкото пъти съм ви говорил, виждам, че вие не разбирате това, което ви говоря. Ще дойде някой и ще ви разправя наизуст това, което аз съм разправял. Той го е запомнил, но не го е опитал още. У него има едно желание да изкаже това, което аз съм казвал. Това е една грамофонна плоча. След като съм говорил на магнетофона и го пусна после, лентата се завърти и почва отначало докрай да повтаря. Грамофонната плоча същото прави.

Някои ще ти говорят разумно, ще ти доказват логически това и онова и най-после ще ти дадат един образ, който и малките деца могат да разберат. Този пример, този образ има отношение към живота, към природата, към Божественото. Но ако този пример не може да стане плът и кръв във вас, да ви даде една светлина, тогава той е едно забавление, една залъгалка за вас. Хубаво е ако вие можете да изкарате от примера скритото богатство. Ще ви дам един пример, за да видим вие как ще го тълкувате. Бащата на заминаване казва на сина си: Нямам голямо богатство, имам само една тояга, която е останала от дядо ти. Тази тояга ти завещавам. Тази тояга ще ти бъде за късмет. Навсякъде я носи и гдето и да отидеш, служи си с нея - ще успееш. Така казал и дядото на сина си. Но синът схванал думите на баща си по буква и 15 години ходил с тоягата, но не му вървяло. Той си казал: Какъв будала бях да вярвам в тази тояга. Не ми върви. И да я продам, много пари няма да взема. Един ден му дошло на ума да я изгори. Но насреща му иде един бик, той викнал подир бика, ударил го с тоягата, счупила се тоягата и потекли пари от нея. Бикът избягал, тогава той си казал: Защо този бик не дойде по-рано? А всъщност тази тояга била пробита, всичкото богатство било турено вътре и отгоре тоягата била хубаво завинтена.

И вие опитайте тази тояга и извадете съкровището,

което е скрито вътре в нея. Тогава и човек ще станеш, и учен ще станеш. Щом имате една тояга, не я носете само, но вижте какво е скрито в нея. Тоягата е емблема на човешката воля. Сегашните хора носят бастуни - всички носят, и аз нося. Моят бастун има един пентаграм и един пръстен. Но когато аз нося бастуна си, нося го по няколко начина. Гледам, че някой само го върти или го туря на земята. Този човек е с три крака. Човек, който носи бастун или много нещо ще свърши, или нищо няма да свърши. Всички маги в древността са носили тояги, направени от леска в ръката си, а пък сега всички носят бастуни, но не са маги. Магът носи тази пръчка в ръката си и в известни случаи само я употребява.

Да допуснем, че имате един приятел, в когото се съмнявате. Един ден той ви пише: Аз ви обичам, за вас съм готов да направя всичко. Искайте от мен. Като пише той тези думи, че всичко може да направи за вас, вашето мнение се изменя. Ето този човек употребява своята магическа тояжка - своето самопишещо перо. А пък ако пише той, че иска да те утрепе, тогава съвсем друго действие ще има неговото писмо. Когато някой маг прави известни движения, той е свързан с природата. В природата всичко е разумно. Например известен облак е разумен. Аз напиша едно писмо на онзи, който ръководи течението на този облак. Пиша му: Моля ви се бъдете така добър, ще съм много благодарен, ако малко отклоните това течение. И ако напиша едно писмо до този, който ръководи дъжда, той ще спре дъжда. А може да се направи и обратния опит - да вали дъжд. Или пък духа силен вятър. Вие имате магическа тояжка - може да го спрете. Сиромас сте. Сиромашията, -това е облаци. Има велики духове, които ръководят сиромашията. Ще им напишеш едно писмо и ще им кажеш: Не ми пращайте тези слуги. Аз имам намерение сам да си слугувам. Сиромашията е един слуга, който иска да ти слугува. Ти ще кажеш, че сам искаш да си слугуваш. А защо идва сиромашията? - Всеки, който е писал на Господа да му прати някогo, който да му слугува, тогава идва сиромашията. Ще дойде някой си просяк или ня-

кой разбойник, те са все слуги. Онзи, който ще трябва да ни слугува, той трябва да е по-долен, по-невежа. Той трябва да бъде по-умен. Учителят служи, а учениците изпълняват. Майката слугува и детето изпълнява волята на майката. А пък ние сега искаме служителство от слабите, хилавите и невежите. Какви слуги могат да бъдат те! Христос казва: "Пазете се от всички тези заблуждения, иначе ще се лишите от едно голямо благо". И после казва: "За оня ден нито ангелите знаят, нито Сина знае, а само Отец знае". Всичките тайни са вътре в ума на Бога. Някой казва: Не могат ли да се кажат? Има неща, които не могат да се кажат. (Една сестра се изкашля.) Тази сестра пее по новия начин. Не мислете, че тя ме безпокои, тя не ме безпокои. Тя е един пример доколко е силно вашето внимание. Тя не иска да млъкне. Аз виждам, че всеки се безпокои. Дали е приятно, че сестрата пее? Вие мислите, че много сте ме слушали и че знаете. Съсредоточете ума си върху нея и ще престане кашлицата ѝ. Защо не съсредоточите ума си върху нея? Изисква се една минута, половин минута, за да престане нейната кашлица. Но вие ще кажете: Защо не го направите вие? - Понеже мене ми е приятно да слушам това. Но ме безпокои вашето безпокойство. Това са души, които я безпокоят. Това са нейни праотци, повече от 30 души са в нея, които са изостанали и те кашлят сега. Тя е направила погрешка, че е взела билет и за тях и те са дошли. Зад всички болести седят все низши същества. С плач тази работа не се поправя, работата се изисква. Като дойдем при Бога, работа се изисква, и да ви е приятна тази работа. Едно хубаво чувство, една хубава мисъл, това са неоченими богатства. Сега у вас, у всинца ви има ред стари навици - навик да се покажете благочестиви. Не е важно само отвън как човек постъпва, а е важно как мисли и чувства в себе си. Не мислете, че добрият живот е във външността. Не, дълбоко в неговата мисъл е важно как живее човек. В даден случай каквото прави, да участва със своето съзнание. Да улесним малко сестрата, да престане кашлицата ѝ. (Кашлицата престана.) Аз взех част от кашлицата ѝ.

Има нещо съществено в живота. Без него всички други придобивки са без съдържание. Ако нямате това същественото, вие ще приличате на една пробита стомна, в която каквато и течност да налееете, ще се излее. Безполезно ще бъде да носите тази стомна. Божествените блага могат да се разберат само когато човек има един установен характер. Една сестра ми казва: Всичко знаеш, каква нужда имаш да четеш? Това е едно погрешно схващане. Онзи, който всичко знае, той чете повече от всички. И онзи, който всичко вижда, той вижда повече, отколкото всички други. Но от четене до четене има разлика. Ако аз река да чета, аз възстановявам нещата. За мене едно четене представлява един кинематограф. Като чета, аз си възстановявам един филм, възстановявам миналото, станало преди няколко хиляди години. И аз проверявам нещата кое е вярно и кое не. Проверявам как действително са станали нещата, а другите предполагат. Когато чета Евангелието, аз установявам филма, миналото, станало преди две хиляди години. Това, което е писано в Евангелието, това са откъслечи. Не е нещо цялостно. Христос е говорил много работи, които са пропуснати. Ти като четеш, ще ги възстановиш. Например виждаш един човек. Да кажем виждаш неговото ухо, но неговото ухо не е отделено от тялото, ще видиш какво е отношението на ухото към лицето. Онзи, който знае да чете, чрез четенето ще влезе във връзка със самата реалност. И всички вие така трябва да се научите да четете. А пък вие сега се спъвате в запетайките и в точките. В четенето трябва да знаете, че там няма една равнина, една гладка повърхност, но има една плоскост, огънатата, с планини, езера, долини и прочее - с много голямо разнообразие.

Вие сте били млади, тогава сте писали любовни писма. С едно писмо свършва ли се работата? Не, пишеш едно писмо, две, три, четири, пет и пр. Напишеш цял куп писма. Когато ние се обръщаме към Бога, ако нашето молитвено писмо не стига до Него и го връщат назад, значи писмото ни не е пристигнало. Защото, за да пристигне молитвата, тя ще мине през всички категории същества, за

да бъде цензурирана. И това писмо, като отиде при Бога, ще е описателно вече. Някой мисли, че е казал молитва, когато се моли като онзи фарисей: Благодаря Ти Господи, че аз не съм като онзи човек грешен. Такава молитва не е отишла. Всяка една молитва като не е чиста, като не е съставена добре, тя като мине през онези същества, които цензурират, те ще направят поправки и тогава тя добива красота. И като отиде така при Бога, ние добиваме тогава голяма радост, разбираме, че всичките поправки, които те са направили, са на място. А ти казваш: Аз се молих. - Но твоята молитва е приела всички поправки от тези двете категории ангели и ти си доволен. Най-първо вие трябва да се научите да се молите. Това е метод за добиване на благороден характер. Вие не може да имате благороден характер, ако не се молите. За облагородяване на човешкия характер, на човека, освен Любовта, друго средство е молитвата. От молитвата трябва да има един резултат: да станем силни, мощни и способни за работа. И нашите приятели от невидимия свят да са доволни от нас и ние да сме доволни от тях. Казано е: "Будни бъдете!" Само онзи, който е буден за Любовта, за Мъдростта, за Истината, нему може да се поверяват в бъдеще тайните неща, от които ще зависи неговия растеж.

Тепърва имате нужда от Любовта, досега майка ви ви е носила на ръце. Сега ще ви турят на краката ви. Сега имате повече нужда от Божията Любов, отколкото в миналото. Кое беше първото правило, по което се познава дали Бог ви обича? Като обичаш ближния си, това показва, че Бог те обича. Кое беше второто правило? Като обичаш Бога, ближните, всички те обичат. Ами вие като не се обичате, тогава какъв е законът? Ако вие се обичате, значи Бог ви обича. Ти обичаш, значи Бог те обича. Не обичаш, Бог няма да те обича. От това правило няма изключение. Ти казваш: Този човек аз не мога да го обичам. Както напредналите същества помагат на тебе, така и ти помагай на другите. Този, когото не обичаш, твоя ближнен - и в него има нещо добро. Да обичаме ближните си е едно нещо, да обичаме враговете си е друго нещо, а пък да

обичаме хората е съвсем друго нещо. Не смесвайте тези три неща. Те са разни категории от Любовта. Ближните си ще любиш като себе си, а пък врага си ще любиш, но не казва като себе си. За Бога казва: "Ще Го любиш с всичкия си ум, душа, сърце и дух" - те са четири положения. Без тях ти любов към Бога не можеш да имаш. Ако твоята душа, твоята сила, твоето сърце и твоят ум не участват, ти не можеш да обичаш Бога. А пък при любовта си към ближния ще участва твоето Божествено естество. Ти трябва да обичаш ближния си така, както Божественото обича. Или с други думи: Бог, Който живее в тебе, дай Му място да се прояви и заедно с Него, и ти вземи участие в тази Любов. И ако това правило се прилага, много малко мъчнотии ще има. Това правило могат да го приложат учители, ученици, слуги, господари - всички. В семействата мъжът и жената могат да приложат това правило. Тогава други правила няма. Другите неща са лотарийни билети - я излязат, я не. Но този е единственият билет, който всякога печели. Като го вземеш, ще спечелиш от него. Сега да останат тези неща във вас - будно да бъде съзнанието ви във Любовта ви към Бога и към ближните. Будно да бъде съзнанието ви към Мъдростта и към Божията Светлина. Будно да бъде съзнанието ви към светлината ни, към светлината на нашите ближни. И светлината на нашите ближни да бъде будна към нас. Будно да бъде съзнанието ни към Истината и силата на Истината да обгръща вас и всички, които обичаме.

Отче наш.

13. Утринно Неделно Слово, държано
на 17 декември 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

ТРИТЕ ИЗПИТАНИЯ

Изпълни се нарядът.

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Марка.

Три неща има, които изпъкват в прочетената глава. Силният повидимому не може да си помогне. Верните му не издържат своите обещания. И става едно нарушение на задачата. Казват, че Христос беше Син Божи и не можеше да си помогне. В дадения случай не можеше да си помогне. Случи Му се това, което Той не искаше. Защото ако искаше това, Той не би ходил да се моли да се отмени тази работа. Той се помоли така: Да не стане тази работа. Някои казват, че от Бога така е отредено. Въпрос е това. Когато някой човек вземе пари назаем и дойде кредиторът да си иска парите, това от Бога ли е? Кой го е нагласил така? Онзи, който е взел парите. Ако не беше взел парите, не щеше да дойде онзи. Извеждайте правилно изводите.

В света има много ревностни хора. Апостол Петър беше един от тях. Но когато дойдат изпитанията не издържат. После пак се съвземат. Онзи младият момък, на когото хванаха дрехата, и той като се видя в трудно положение, остави дрехата и избяга гол. Тази дреха беше една тога. Сега коя е тази дреха, която човек оставя? Това са неговите убеждения, неговото верую. Този момък оставил дрехата си и избягал. Кое е онова, което човек оставя? Някой път човек оставя своите убеждения. Той има убеждение, но като дойде натясно, казва: Всичко това е празна работа. И избягва както първоначално е бил гол. И казват, че човек изгубил убежденията си. В реда на нещата ли е да се откажеш? Не че Бог го иска това. В реда на нещата ли е да си оставиш дрехата?

Кое е същественото, за което трябва да се устои? По какво се отличават съществените работи от несъществените? Ще си послужи само с един пример много прост. Вземете вие каквото и да е желязо, нагорещено в огъня. След като го извадите от огнището няма да се минат 15 минути или половин час и това желязо ще изстине. Защо? Защото тези качества, които са дошли в желязото, са дошли отвън. Тези качества не са негова същина. Това, което губиш, то е дошло отвън. Сега последните неща може да ги уподобим на друг един пример. Една стомна, в която сте наляли вода, съдържа едно важно качество. Излейте водата, стомната остава празна. Но така не е с извора. Той не престава да дава вода. Това, което постоянно тече и което никога не престава, това е реалност. В живота трябва да отделяте съществените неща - вашите съществени чувства. Има някои чувства, които са преходни. Има и мисли преходни. Има и някои постъпки преходни. Аз бих ви навел на много работи, но няма защо да се разправят. Същественото се отличава с едно качество. То носи живот. Реалното в света носи подмладяване или обновяване, или възраждане. Това, което в човек постоянно се възражда, то е реално. Това, което премахва неговите постоянни недъзи, неговите противоречия, противоречиви мисли, това, което носи живот, здрава мисъл, то е реално. А реалното ние наричаме Божественото. Трябва да знаете кога човек се е отклонил от Божественото. Има две състояния. Това, което наричаме апетит, това е човешкото. То е един неорганизиран апетит. Онзи, който има апетит, той постоянно мляска. Цял ден яде. Постоянно яде. Яде, за да стане по-тежък, по-тлъст, по-мазничък. Това е едно неестествено положение. Пък реалното е гладът. Гладът иде периодически в човека. Всякога не се явява гладът. Гладът се отличава с едно качество - че ти като ядеш само хляб, пак си доволен. А пък другият с апетита иска месо, аперитив, различни яденета, печено и пак е недоволен. Казва: Покривката не е хубава, лъжицата не е на мястото си и пр. Той не търси храната, а търси едно удоволствие в яденето. А пък заплатата на всички удоволствия са болестите. Човек, който се удовлетва, ще му се пла-

ти с всичките болести - ще го намерят всички смущения. Сега запитвате защо светът е така направен. Знаете ли на какво прилича съвременният свят? Една жена като се оженила, нито работила, нито прала, нито тъкала и почнала да пита: Защо оголяхме? От майка ѝ каквото останало, събрала го, износили го и тя се питала защо дрехи не идват отвън. Сега ще ви кажа едно нещо. Вие казвате, че блудният син, който напуснал дома си, отишъл в далечна страна. Кой е този блуден син? Аз всеки ден го виждам. Из София ходи. Онзи, който яде и пие седнал в една кръчма и се разполага - не е ли той блудният син? А пък от друга страна го виждам, че няма пет пари в джоба си, оттук-оттам прося. Вие по някой път го виждате и казвате: Блазе му. Но казвам: Няма да се минат и десет години и той ще бъде като онези американски милионери, които фалираха и направиха банкет със своите скъсани дрехи. И после казваха: Какви бяхме едно време и какви сме сега? Обедняване във всичките области на живота. Вие ще го намерите блудния син на физическото поле, в астралния свят, в умствения свят. Когато човек стане самостоятелен и мисли, че е намерил истината, казва на баща си: Остави ме свободно да си живея! Този стремеж не е лош, но пътят е погрешен. Погрешката не е в мисълта, в желанието и постъпката на човека да придобие. Но в какво седи погрешката? Всяка мисъл, която се ражда без Любов е престъпна мисъл. Всяко желание, което се ражда без Любов е престъпно желание и всяка постъпка, която се ражда без любов е престъпна постъпка. Така седи истината. Това е необходимо в живота. Всяка мисъл, която се е родила без Любов, тази мисъл ще ви създаде на всички такива големи страдания, каквито не сте и сънували, а това желание, което е родено без любов, ще ви причини на всички такива страдания, каквито не сте и мислили. Вие искате да знаете защо идват тези страдания във вас. Вие решете въпроса защо са дошли тези страдания на Христа. Вие изплащате страданията на Христа. Защо Христос трябваше да пострада? Вие нямате обществено положение. Христос имаше ли обществено положение? Вие нямате дом. Христос имаше ли дом? Христос имаше

12 ученици, 12 приятели, но те бяха видни приятели. Всичките му апостоли бяха все пророци от хиляди години. Те в миналото пророкуваха, че Христос ще дойде. Те бяха всички еврейски пророци събрани около Него - Неговите приятели. Това е моето тълкуване. Това е само за обяснение. Те са онези близки души. Всяка една душа, всеки един от вас като слиза от невидимия свят, с него слизат близки души, които се въплотяват заедно с него - за да бъдеш щастлив, иначе ще бъдеш самотен. Ближният ви с вас е дошъл, това не е една случайност. И когато човек иска да замине за невидимия свят, и когато вашите приятели започнат да заминават за невидимия свят, защо ще бягат приятелите ви? От щастие ли? Не. От големи нещастия, които идват в света. Вие ще кажете: Какъв е изходният път на това? По кой начин трябва да се разрешат нещата? Вие казвате: Какво ще стане с нас най-после? - С вас ще стане това, което стана с Христа. Това е едната страна. После? Ще стане другото, което стана с Христа - ще излезне от гроба, ще възкръсне! После какво ще стане? Ще се възрасти там, отдето е дошъл. Най-първо ще стане това, което става на физическото поле. После ще стане другото. Ако първото не стане, второто и третото няма да станат. Някои от вас не гледат същността на страданията. Има някои страдания, които са на мястото си. Аз говоря за съществените страдания, които придружават живота. Житното зърно ако не падне и ако не загине в земята, то няма да даде плод. И няма да опита после такава голяма радост. Аз искам вие да мислите, да не вървите по ограничения път на мислите. Казвате: Защо ни са тия страдания? Вие като съшивате една дреха, защо не направите само един бод и да сметнете, че това е достатъчно? Защо правите хиляди бодове? Законът е еднакъв - и в радостите, и в страданията има една последователност. На всяко едно страдание съответства и радост, и на всяка радост съответства едно страдание. Вие сте тук, слушате ме, но знаете ли колко страдания са принесли вашите глави? Вие ни най-малко не помнете това. Само майка ви знае. За да дойдете на земята, знаете ли колко е струвало това на Бога? Вие не сте помисляли върху това. Вие за

да дойдете на това положение, какво е струвало това на Бога или на природата - на нашата майка? Вие сте забравили. Вие на земята сте като малките деца, които се занимават с външните предмети. И всички желания, които имате, искате да ги изпълнят. Но трябва да знаете, че всичките ви желания, които имате, не са ваши желания, те са чужди желания. Могат да дойдат през живота ви хиляди желания. Когато дойде в тебе някое желание ти трябва да знаеш за тебе ли е, или за друг. Няма желания лоши. Лоши желания са само онези, които не са твои, не са за тебе. Или една мисъл, която не е твоя, не че е лоша мисъл, но тя е за друг. Или една постъпка, която искаш да направиш, тя не е за тебе, тя е за друг. Друг трябва да я направи. Коя мисъл е права? Кое чувство е право? И коя постъпка е права? Аз ще си послужа само с едно много просто изяснение. Вие сте на един кладенец и искате с кофа да изкарате вода. Като вдигнете кофата, въжето се скъса. И може наполовина да докарате кофата, и въжето се скъса. Някой път сте близо до края, до горе и се скъса въжето. Някой в началото на своята работа не успява, а някой в края. Значи това въже, с което си служите, не е годно. А пък здравето въже е това, с което изкарвате водата.

Една мисъл, едно желание, една постъпка, която може да послужи като това въже, това е правата мисъл, правото желание, правата постъпка. Всяка мисъл, която се къса или в началото, или в средата, или горе, вече не разчитайте на нея.

Вие сте разочаровани. От какво? Всякога съм срещал разочаровани хора. Скъсало се е въжето там на кофата. Казвам: Дайте нова кофа. Но и при новата кофа ще се скъса въжето. Казваш: Какво да правя? Казвам: Промени въжето. С това въже кофата все ще остане в кладенеца. Казваш: Нямам толкова пари. Щом нямаш толкова пари, не изваждай вода от този кладенец. Като няма средства, да не се вадя вода от този кладенец.

Че животът, който живеете, не е ли един кладенец, от който трябва да изкарате вода? Онези условия, онези средства, чрез които искате да добиете вашето щастие, не са

ли вода? Трябва здраво въже. Всички имате въжета, трябва да са здрави. Някои от вас ще ми кажете: Как мислите, моето въже здраво ли е? - Че вие знаете това по-добре от мене. Казвам: Твоята кофа къде е? На дъното на кладенеца. Ти питаш да ти кажа здраво ли е въжето ти? Щом твоята кофа е останала на дъното на кладенеца, и твоето въже се разбира какво е. Ти ми казваш: Дай ми твоята кофа. Аз моята кофа не завързвам на такова въже като твоето. Ти казваш: Нямах ли малко човещина? Казвам ти: Щом искаш моята кофа, ще махнеш своето въже. Аз изваждам моето въже и турям моята кофа, и мога да ти услужа. Но моята кофа и моето въже не ги давам никому. Спускам, изваждам водата и казвам: Вземи си толкова вода, колкото искаш. И пак си отвързвам въжето и кофата. Благодеяния не правя никому. В живота всеки трябва да си носи своето въже и своята кофа. На земята обикновено е наредено да има на кладенеца въже и кофа. На земята е така. Онзи, който е турил на кладенеца въжето, той ще си вземе вече парсата. Той ще вземе повече отколкото струва въжето. Според мен аз никога не бих отишъл при един кладенец, дето има кофа и въже. Чудни сте. Когато отида при един извор, аз ли трябва да изтегля водата навън? Онези, които живеят на физическото поле, трябва да изваждат водата си от дълбоко. Онези, които живеят в духовния свят, водата им сама изтича, няма защо да я вадят.

Ние някой път си казваме какво е направил Христос, как е пострадал Христос, как апостолите са пострадали, как мъчениците са пострадали. Всички привеждат примери. Аз съм привеждал примери, но аз правя всякога един опит. Когато искам да говоря, всякога опитвам. Някой силен човек можел да вдига сто килограма. И ако аз мога да вдигна сто килограма, казвам, че е възможно това. Щом не мога да постигна това, мълча си. За това не правя и въпрос. За нещо, което не мога да го направя аз и въпрос не правя.

Мога да ви препоръчам едно правило. Вие и въпрос не повдигайте за неща, които не можете да направите. Например сега се проповядва, че ще отидем на онзи свят. Ти казваш: Дълго време се изисква да отидеш на онзи свят.

Че това е една съвсем физическа представа за онзи свят. Вие така говорите и така мислите, като че онзи свят е по-малък, а пък този свят е същественият. Вие го мислите, като че отивате от един град в друг. Не е такава положението за духовния живот. Сега ще си послужи с един пример за изяснение. Представете си, че вие сте един ученик в университета, но всякога отивате с неподготвени уроци. Изважда ви професорът и вие нищо не казвате. Най-ниските бележки имате вие. В кой свят сте? Но ще кажете: Аз искам да отида в онзи свят на способните ученици. Че тези способни ученици са с тебе заедно. Чин след чин са наредени там. Онзи свят е до тебе. Вие казвате: Ние искаме да видим Христа. Че Христос седи на същия чин с вас. Той може да е един от професорите, който ви говори. Вие мислите, че като видите Христа, всичките ви работи ще се изгладят. Прави сте. Идеята ви е права, но има нещо непълно. Защото мнозина видяха в Израел Христа, но нищо не стана. Не казвам, че желанието ви е лошо, то е едно от хубавите ви желания. Но в това виждане трябва да влезе един много съществен елемент. Да видиш слънцето с обич и когато го видиш, да се зарадваш и то да внесе в душата ти нещо. А пък да видиш слънцето, ти едва го видиш и се отдалечиш без да изпиташ обич, то никаква полза няма да ти принесе. Това не е никакво виждане. Под виждане ние разбираме постоянна връзка, която съществува в живота вътре. Вие искате да видите Христа. Кой е уреждал живота ви? Онези щастливи минути в живота ви на кого се дължат? Онези хубавите ваши мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки на кого се дължат? На вас ли се дължат? Ако аз се кача на един трен, за 14 часа ще бъда във Варна, нали така? Ако аз се кача на един аероплан, за 3-4 деня ще бъда в Индия, Калкута, в Лондон, но това не се прави с крака. Ти си отишъл с чужди превозни средства. Тези средства се дължат не на тебе. Един човек се качва на аероплан и лети. Ти казваш: И аз мога да направя това нещо. - Можеш, но средството, с което ще летиш, нито ти си го измислил, нито е твое.

Искам да ви насоча на една съществена мисъл. Ние

най-първо трябва да оценим това, което Бог е направил. Даденото да оценим. Да оценим сегашния живот. Ние не оценяваме сегашния живот. Погрешката е там. Ако ти не оценяваш сегашното, ти не можеш да оцениш и бъдещето. Ако ти не можеш да оцениш най-малката любов, ти не можеш да оцениш и голямата любов. Ако ти не направиш най-малката постъпка, ти не можеш да направиш и голямата. Един ден ние искаме да влезем в свършения свят. Но там ще се намерим в друго едно противоречие. Ние ще се намерим в такова противоречие, в каквото се е намерил един българин, когато отишъл в странство, но не знаел никакъв език. Англичаните се разправят на английски, немците си говорят на немски. А пък този българин не знае нито английски, нито немски и затова не му обръщат никакво внимание там. Той казва нещо на англичанина и последният не го разбира. Той иска сега този англичанин да знае български език, но не знае. Говори на един французин на български. Но французинът иска ти да знаеш неговия език. И той си повдига раменете на зададения въпрос и отминава.

Един брат седи при мене и казва: Искам да се запозная с напредналите братя от Бялото Братство. И той мисли, че тези бели братя са българи. По никой начин не мога да те представя на тези братя. Да те препоръчам на тях, ти не им знаеш езика и аз не искам да се излагам. Трябва да знаеш езика им. Христос знае всички езици, а вие кой език знаете? Вие казвате: Духът ще проговори чрез мене. Знаете ли какъв е езикът на Духа? Аз съм слушал евангелисти говорят езици и казват: Духът говори. Духът говори, но ти не разбираш нищо от този език. Духът говори, но ти не разбираш. Трябва да се говори на един разбран език. Това не е български език, нито английски, нито френски. Това е новият език на мисълта, която трябва да се разбира. Новият език се различава по следното, законът е този: Когато ученикът влиза в училището, с какво се отличава един ученик? По какво се отличава живото дете? - С живота. Детето като дойде на земята, трябва да има живот. На какво се дължи животът? - На Любовта. Живо-

тът носи със себе си една интензивна мисъл - да реализираш нещо в света.

В живота има един вътрешен стремеж. Онова дете, което е родено, веднага влиза в училището и майка му ще бъде с него. Но в деня, в който детето напусне живота, майка му го оставя и казва: Бог да го прости, умря. Сега същият закон и за друга област. Докато ние сме живи, докато сме в Любовта, нашата майка е с нас. Тя е на наше разположение. В деня, в който се откажем да носим живота, да служим на Любовта, ние се погребваме. Трябва да знаете, че всеки ден човек десет пъти могат да го погребват и да го изваждат от гроба. Някой път се молите, молите, молите и нито глас, нито слишание. Колцина съм слушал да ми разправят за молитвата. Вървят двама християни и единият разправя на другия: Аз за каквото се помоля, все ми е отговорил Бог. Нямам изключение в живота си! А пък другият казва: Не зная, за моята молитва не съм уверен, още не ме слуша Господ. А онзи му казва: Аз ще те науча как да се молиш. Но още не изрекъл думата си, ето че идва една мечка със своите мечета. Онзи, на когото се чува молитвата, почва да се моли, а пък другият се качва на крушата. Но и първият, който се моли и той се качил после на крушата. Тогава другият схванал, че и онзи има толкова вяра, колкото и той. Първият за свое оправдание казал: Човек като се моли, трябва да е на високо място. Така Бог го слуша по-добре. Качили се на крушата, помолили се и мечката си отишла. Другият казал: Много ти благодаря. Научих една тайна, че щом съм горе нависоко, молитвата ми ще бъде послушана. В душата на първия има една вътрешна неискреност. Той вижда, че молитвата му не е хванала декиш и измисля една нова философия, за да излъже и себе си, и другите. Това е самоизмама. В дадения случай умният човек няма какво да среща мечки. Какво изяснение ще дадете на мечката? Аз я създавам. Разберете ме сега.

Вие създавате вашите мечки. И големи мечки може да създадете, и малки мечки може да създадете. Може да направите едно престъпление и мечката да ви гони, и то

не една, но две, три и много мечки. Тогава ще се качите на дървото и ще кажете: Защо, Господи, създаде мечките? - Божиите мечки са много добри, а нашите мечки са много лоши.

Христос казва: "Има да ми се случи нещо много важно и сериозно, но както ви гледам, вие ще ме напуснете. Ще се разбягате всички". Това Той го е казал, защото е познавал човешкото естество. Петър казва: "Всички могат да се разпръснат, аз обаче не". Исус му отговаря: "Истина ти казвам, че тази нощ преди да пее петелът дважд, ти три пъти ще се отречеш от Мене". В Гетсиманската градина Христос помолва учениците си да не заспиват докато Той се моли на Господа. Обръща се и вижда, че са заспали. Казва на Петра: "И един час ли не можеш буден да бъдеш?" Пак се моли и пак вижда, че Петър и Яков спят. Три пъти ги моли да не заспиват и трите пъти ги намира заспали.

Следващата случка е в двора на първосвещеника, когато Исус е вътре на разпит при старейшините и книжниците. Петър се грее на огъня отвън на двора заедно със слугите на първосвещеника и когато една от слугините на първосвещеника му казва "И ти беше от учениците на Исуса Назарянина", Петър отрече. Това е третия път, когато Петър отрече, че познава Христа. Пак когато петелът пропя, той разбра какво е искал да каже Учителят му с думите "Преди петела два пъти да пропее, ти три пъти ще се отречеш от мен".

Хубавата страна беше в това, че като излезна вън и пропя петелът, той съзна, че по стария начин не могат да се разрешат работите. Трябва да се вземе ново въже. С това въже, с което се късат кофите, нищо не става. Мъчнотията седи в това, че вие не можете да свързвате духовния живот с физическия живот.

Ако схванете Христа като представител на Любовта, то Любовта е необходима за целия ваш живот. Любовта трябва да бъде подкрепа на всяка ваша мисъл, чувство, желание, постъпка. Любовта трябва да бъде непреривна сила, която да работи във вас. В деня, в който не работи във вас

Любовта, нищо не може да постигнете. Някой път спите. Защо? Защото го няма токът на Любовта. Някой път зная защо спите тук. Защото не сте си починали. Работа трябва, а вие сте уморени. И някой казва: Да свърши беседата, че съм гладен. Някой има да дава 20-30 хиляди лева и аз му проповядвам, а той казва: Какво ще ми разправяш сега. Аз имам да давам толкова пари! Или някой е уволнен от служба и казва: Какво ще ми разправяш сега, аз съм без работа. Един американски проповедник казва: Аз проповядвам и на онези, които спят. - Сега аз гледам психологически на въпроса. Има две пояснения. Учениците на Христа заспаха тогава, понеже не можаха да изтратят на онази тежка атмосфера и на мисълта, че ще защитят Учителя си. Те казваха: Тежка работа е тази, не е за нас! Това показва слабата страна на човека. Има една мисъл, която е обременителна. Спиш. Не е лошо. Има моменти, когато човек като спи, той слуша по-хубаво. Някой казва: Аз спях, но чух. А пък тези, които не са спали, те не помнят. Аз тогава бих ви казал да спите и да помните.

Съзнанието на човека трябва да бъде будно, ангажирано с известна Любов. Някой може да каже: Това, което говори Учителя не разрешава моите въпроси. Вярно е, но казвам ви: Има известни неща, които всякога ни засягат в нашия живот. Когато вятърът ни духа, интересува ни, понеже този вятър е една реч, той пречиства въздуха. Този вятър е за моя полза. Защо духа вятърът? Заради мен, заради вас. Изгря слънцето. Аз мога да кажа: Това слънце изгрява за мен, понеже аз се ползвам от него. Аз трябва да съзнавам в душата си следното: Слънцето изгря и неговата работа е за мен. Слънцето има отношение към мен. И като изгрее Слънцето, аз в този ден мога да свърша на физическото поле своята работа. Ако ние съзнаваме, че всичко, което е създадено в света подтиква нашата мисъл, чувства и постъпки, ние имаме отношение, една връзка. Ако ти се радваш на вятъра, който духа, ако ти се радваш на дъжда, който вали, ти имаш връзка с вятъра и с дъжда. Дъждът ще донесе своето благо. Ако не обръщаш внимание на тези неща, тогава ще се обезсмисли живота ти. Ня-

кой път е много мъчно да се направи едно заключение. Но трябва да се направи едно заключение. Ние живеем в един свят, дето Бог ни се изявява. Ние сме в едно училище, дето професорите ще проявяват своето знание. В клас ще ходим, за да слушаме онова знание, което се проповядва в университета. Ако ти ходиш в училището и нищо не придобиваш, ходенето е безполезно. Ако ти вярваш и тази вяра не ти допринася нищо, тази вяра е безсмислена. Всички си образувайте едно верую, което да не се къса. Преди известно време дойде при мене една сестра и ми разправя, че от дълго време иска тя да има едно съобщение от невидимия свят. И става една сутрин и чувства, като че някое същество иска да влезе вътре в нея. И тя го чувства. То влиза в нея и веднага се изменя нейното състояние. Аз знам как стои работата. Той казва, че тя е на погрешен път, че всичко каквото е правила досега не е право, че всичко е погрешно. Но кое е постоянно в живота? Тази светлина, която влиза в очите, може да ти причини дразнение, но може да ти стане и много приятно. Тази сестра се е намерила под влияние. Това не е влияние на духове, но това е приемане на посторонни мисли, които завладяват човека. Както един отровен газ може да парализира, както въглената киселина може да парализира, така и някой духовен човек може да се парализира и той да си мисли, че духове са дошли в него. Когато вие имате посещение на един Божествен дух, няма да се смущавате, той ще внесе едно светло чувство, една светла мисъл у вас и този ден ще бъде епохален, какъвто беше денят на Петдесетницата за апостолите. Те имаха връзката с невидимия свят и чува да се говори на духовния език, и всички ученици знаеха духовния език. Духовният език и вие трябва да научите. Да допуснем, че един човек ви казва: Ще ви запала. Но не може да ви запали. И нищо не става, а пък друг нищо не казва и ви подпалва. Тогава питам: В кого е силата? В мълчаливата мисъл, мълчаливото желание и мълчаливата постъпка, които запалват, които внасят любовта, в това е силата. Не трябва да я търсите отвън. Колко Любовта се е проявила отвън у другите хора, вие не може да знаете, но във вас колко е, това може

да знаете. Вашето щастие седи в това да проявявате Любвта.

От невидимия свят казаха на Христос: Твоето въже ще оставиш, ние ще турим нашата кофа и нашето въже. Христос си сне въжето. Голямо разочарование претърпя Христос, няма друг човек, който да е претърпял по-голямо разочарование, отколкото Той! Всичко рухна. Разбяха се учениците му и всичко каквото е казал, рухна по-видимому. И Христос каза: "Тогава да бъде Твоята Воля!" И тогава дойде Божественото! Докато нашето човечество не отстъпи на Божественото, не може да имаме успех. Иначе ти ще имаш временни успехи и не може да придобиеш онова правилното, което търсиш. Само когато Божественото дойде, ти ще имаш един приятел, когото обичаш. Само тогава ще живееш в едно общество, което ще те разбира и ти ще го разбираш. В Божественото има това разбиране.

"Бдете и молете се да не би в прегрешение да влезете." По някой път ние уповаваме на нашето знание, не виждаме, че знанието не ни помага. Някой път и вярата, която имаме не ни помага, някой път и силата, която имаме не ни помага. Вярата ни някой път е много малка в сравнение с мъчнотиите, които срещаме; някой път и силата, която имаме е много малка в сравнение с онези мъчнотии, с които трябва да се справим в живота си. Всяка мисъл, която носи в себе си скръб, има нещо нечисто в нея; всяко желание, което носи скръб, има нещо нечисто в него. И всяка постъпка, която носи скръб, има нещо нечисто в нея. Трябва да се очистят. Трябва да разпознавате чистите мисли от нечистите. Всяка мисъл, която носи само радост, е чиста. Всяка мисъл, която носи скръб, не може да градите с нея - трябва да се молите тогава. Старини ще дойдат - ще остарееете и тогава ще ви оставят всички. Когато преминавате на онзи свят, нито един от вашите приятели, които са тук няма да ви придружават. Ще дойде това положение и тогава на кого ще разчитате? Всичките ви приятели ще дойдат само до последната станция и ще ви кажат само: Господ да бъде с теб!

В живота ви дойде болестта, баща ви, майка ви не могат да ви помогнат. Вие имате страдания, какво ще кажете тогава? Там трябва да се прояви вярата! А не да се обезсърчавате. Някой казва: Ще се мре. Умирането е да ни се покаже само кой може да ни помогне. Кой може да ни помогне? Ще намерим Онзи, Който може да ни помогне! Който може да ни избави от смъртта. Той е истинският. При смъртта на Христа всички се разбягаха.

Но Христос издържа на всички страдания! Това е първото положение. Има един, на Когото ние можем да разчитаме! Той е Онзи, на Когото Христос разчиташе! Разчитайте на Този, на Когото Христос разчиташе, вярвайте в Този, в Когото Христос вярваше! И постъпвайте така, както Христос постъпваше. От това правило се водете и всички противоречия ще се разрешат.

Отче наш.

14. Утринно Неделно Слово, държано
на 24 декември 1933 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

РАДОСТ, КОЯТО НИКОЙ НЯМА ДА ОТНЕМЕ*

Ще прочета 15 глава от Марка.

Създадени са земята и човекът, и на човека е даден живот, за да живее и да бъде щастлив, но на земята се случва това, за което земята не е създадена и за което човек не е направен. Страданието и мъчението, това са вметнати неща в живота. Те са неестествени неща в живота. Както и да се проповядва, те са едно изключение. В дадения случай нас ни интересува това, което хората мислят. По какви причини идват страданията? Кое е естеството на самите страдания и могат ли да се избегнат? Всякога се дават два отговора, които са верни. Единият отговор е: Те са неизбежни. Другият отговор е, че може и без тях. Защото в ада без мъчения не може, а в небето няма никакви мъчения и страдания. Ако те са необходимост, трябва да ги има и на небето. В ада без мъчение и без страдание не може, а пък на небето може без мъчение и без страдание. Аз мога да ви дам едно определение, за да си съставите донякъде една ясна мисъл - една форма за разрешение. Някой може да каже: Някога човек е сгрешил и затова страда. Да оставим този въпрос, че някога е грешил. Вие сте добре облечени, с хубави дрехи и искате през някой дъждовен ден да посетите някой ваш далечен приятел. И ако тръгнете, няма ли да се окаляте с вашите дрехи? Като повали дъжд, ще се измокрите, ще се нацапате. Но може ли без това оцапване? Ако се качиш на някое такси или аероплан няма да се оцапаш. Когато нямаш такси или аероплан, ще се оцапаш. Питат: Защо си се оцапал? - За-

* В каталога е под име: "Радост, която никой да не отнеме"

щото нямам такси, нямам аероплан. Ако ви обясня това, вие ще кажете: Знаем го вече. Всички го знаете. Всякога, когато един цигулар изсвири някоя песен, вие може да кажете: Разбираме тази песен. Разбирате песента, но не можете да я изсвирете. Когато някой пее вие давате една пречка, но не можете да пеете като този певец.

Защо човек се цапа? Защото няма такси - няма сърце, няма добро сърце, няма ум. Другото възражение е: Може ли човек без ум и без сърце? Тук трябва да се даде друго едно обяснение: Има едно сърце, взето назаем и един ум, взет назаем. Сега в Европа на запад има една мода, не зная дали още съществува. В XIX век съществуваше, а дали още съществува в XX век, вие ще проверите. Ти си поканен на голямо увеселение, на бал. Трябва да се явиш на бала в особени дрехи. Тези дрехи струват скъпо. Такива дрехи ще вземеш под наем за една вечер, ще платиш 1000 лева български и който те види, ще каже: Потръгнало му е. И след бала пак ще си носиш своите стари дрехи. Това донякъде обяснява нещата, но пак една страна остава необяснена.

Учените хора казват другояче: Грубата енергия трябва да се впрегне в работа. Всяка енергия, която не е употребена за работа, тя е груба. Тя причинява вреда и трябва да се впрегне в работа. При страданието имаме такава една енергия, която съществува по стечение на обстоятелствата, на условията. Тази енергия трябва да се превърне в една вътрешна хармония. Докато се тури тази енергия на работа, човек страда. Причината за страданието е много проста. Защо страдате? Защото не слушате. Който не слуша, всякога може да пострада. Някъде по пътищата има надпис как да се пътува. Източните народи викат "варда". Ако не слушаш и си разсеян, ще те прегазят автомобилът, трамваят, файтонът. И всичките ни страдания не са нищо друго, освен прегазване от някой файтон, такси или кон. Все някой те е прегазил. Това са страданията. Аз не знам дали сам човек може да пострада. Или някой път можеш да се посечеш сам с нож, ако не внимаваш. Ще ти кажат: Така не се реже! Ти ще кажеш: Вярно е, че така не се ре-

же, но се порязах. И от всичко това човек добива една опитност. А това, което можеш да извлечеш от нея е поуката.

Човек може да страда само веднъж, а другото е изпитание. Някои го наричат страдание, но то е изпитание. Както когато представят една пиеса. Някоя хубава пиеса се дава само веднъж, а другото са репетиции. Христа няма да Го разпънат още веднъж. Веднъж страда Той. Втори път няма да дойде да Го разпънат. Докато Христос имаше изпитания, учениците бяха при Него, но като дойдоха страданията, те Го напуснаха. И после Христос пак ги събра. Та разбирайте нещата и не смесвайте понятията. Страдание има само веднъж, втори път няма да дойде. И като го мине човек веднъж, втори път няма да се повтори. И ако видите, че някой човек минава през страдания, то е в реда на нещата. Ако Христос пострада, и ти ще пострадаш веднъж. Ако Той е бил съден при Пилата, всеки ще бъде съден така. Никой не може да ви помогне. Господ също ще ви остави. И Христос казва: “Господи, Господи, защо си Ме оставил?” Представете си, че някой е турен на кръста и минават хора и се подиграват. Това е върхът на страданието. Казват му: “Слез, царю, за да повярваме!” Това е върхът на жестокостта. При условията, при които беше Христос, не можеше да слезе. Той каза: “Боже мой, защо си Ме оставил?” Значи оставил Го е в ръцете на хората, които разполагат с Него така, както те искат, а не както Той иска. Нима беше желателно за Христа да Му турят венец? Можете ли да си представите какво е мислил Христос в това време?

Това е най-голямата драма, най-голямата трагедия, през която може да се мине. И през тази драма всички минават в един малък размер. Майката, която изгуби детето си, за което тя е треперила и плаче, че не може да го върне, това не е ли трагедия? Също така жената, когато изгуби мъжа си, мома, която изгуби възлюбления си, когато той я напусне, по-голяма трагедия от това не може да има. Напусне я той и се изгуби някъде. Христос разчиташе най-първо на хората и видя, че на тях не може да раз-

чита. Най-после разчиташе на едно верую в себе си. Дойде време, че и това верую не можеше да му помогне. Привидно можеше така и виждаме впоследствие, че в ума и в душата на Христа остана една мисъл. Той имаше една опитност и вярваше в следното: Невъзможно е това Великото в света, Което е създало всичко, да се измени. Повидимому като че ли всичко се е изменило. Бог може всичко да направи, а пък сега повидимому, като че ли Бог не може да даде една малка помощ. Христос казваше: "Не може да бъде това!" И историята после ни показа, че онова, което Христос е мислил всъщност е право. Това, което се случва, ни най-малко не показва, че нещата са лоши. В Бога няма промени. И когато някой път Бог забавя да даде помощ, то е за да се изпита вярата, можем ли до край да устоим. Сега може би някой път вие ще кажете: Защо е така? - За да се изпита вярата ти докрай. - Ама защо трябва да се изпита? - ще кажете вие. Този въпрос може да го зададете всякога. Например, защо трябва да ям? - Веднъж си ял, защо трябва да ядеш? Също така е и с дишането. Като поемеш веднъж въздух, защо трябва да дишаш? За Бога се казва, че Той прави само една вдишка и една издишка през цялата вечност. Господ при една вдишка и издишка създава цяла вселена, а ние трябва милиони пъти да вдишваме и издишваме, за да създадем нещо. Защо страдаме? Ще ви дам друго едно обяснение. Страданията, това са материали, от които се градят нашите бъдещи жилища. Щом искате да имате едно хубаво жилище, непременно трябва да страдате, за да се съгради това жилище. А пък всички ваши въздишки са ежедневните плащания на работниците. Въздишаш - плащаш, докато се съгради къщата и се измаже. И най-после ще въздъхнеш и ще кажеш: Много хубава е тази къща, но главата ми побеля!

В това има един вътрешен смисъл. Ще кажеш: Заслужава си да страдам, но да имам нещо реално, в което да вляза да живея. И след това ще дойдат радостите. Друго разрешение на въпроса не може да се даде. Това е разумното разрешение на въпроса. Страданията са матери-

али, чрез които се гради нашето бъдещо жилище. И колкото са по-големи страданията, толкова по-голяма къща се гради. Ако ви са малки страданията, малка е къщата. Големи ли са страданията, голяма е къщата. Големи въздишки ли имате - много плащате на работниците. Това е хубавото. Страданието е едно временно състояние, от което човек трябва да се освободи колкото се може по-скоро. Целият живот на човека да не е впрегнат само в страдания. Трябва само една част от живота да вземе страданието. На земята едновременно ще живееш живота, който живеят в ада, а когато се радваш, ти си на небето. В небето има радост, а в ада има страдания.

Другото положение е: Всеки един човек е в състояние да премахне своите страдания. Майката казва: Не искам да умират децата. - Тогава не ставай майка. На възлюбената, която се е влюбила казвам: Тогава не се влюбвай. На ученика, когото трябва да скъсат и който не иска да страда казвам: Тогава не ставай ученик! Щом си ученик, ще те късат. Професора искат да го уволнят. Щом той не иска да страда, казвам му: Тогава не ставай професор. Някой казва: Аз страдам. Казвам му: Не се раждай, не идвай на земята. Докарал ли те е тук с девет бъклицы някой? Ти сам си дошъл и после току пъшкаш, че страдаш.

Това е половината на разрешението. У вас има едно желание да станете господари. Искам да ви покажа един начин как може да станете господари. Вие страдате, понеже искате да станете господари, а не можете да станете. Там е всичкото страдание. Човек винаги страда за това, което не може да постигне и винаги страда за това, което изгубва. Той страда или че не е постигнал нещо, или че е изгубил нещо. Значи и в двата случая не е силен, не е господар на условията. Сега човек трябва да придобие това качество. Кому трябва да стане господар? Трябва да стане господар на ада, да заповядва на всички низши духове, та като го видят да стават на крака. Щом не си господар, те ще ти заповядват, който от тях дойде, ще ти заповядва. А пък знаеш ли какво значи да си в ада? В ада ще бъдеш слуга. Когато някой ми говори за братство, аз

подразбирам небето, рая; когато някой ми говори за братя и сестри, за майки и бащи, аз разбирам небето, разбирам онзи съвършен свят. А пък, когато ми говорят за страдания, за слуги, за роби, аз разбирам ада. Там няма майки и бащи, братя и сестри, ти си слуга. На друго място си даден. Слугата не остава вечно слуга. Това вътрешно трябва да схванеш. Две течения има в живота. Когато попаднеш в едното, това е робуването. Ще знаеш, че ти не си господар и трябва да се стремиш да станеш господар. Не да заповядваш на брата си. В небето ще се учиш на закона на Любовта. Там ще слугуваш доброволно, от Любов. А пък в ада ще слугуваш, искаш-не искаш, ще слугуваш, насила ще слугуваш. В небето ще бъдеш господар, ти сам си господар на себе си, а в ада ще бъдеш слуга и други ще ти бъдат господари. Вие казвате: Дотегнаха ми тези господари. Вие в религиозното общество минавате през една фаза. Вие сте вече навлезли в една област, където усещате едно ограничение, че работите не вървят така, както вие искате. И всеки иска да стане господар. Всеки иска да господарува. Но не знаете къде да господарувате. За да господаруваш, трябва да имаш сила. Не само да кажеш с думи, но като го хванеш, да го стиснеш с ръката си и ще кажеш: Каквото ти казвам, ще го изпълниш! Че има Господ, че имаш ли срам, че имаш ли човещина - тези думи са празни работи за него. Ще го стиснеш там, че вода и огън да излезе. Това е качество на господаря. Всеки е господар, който като стисне камък, отдолу да изтече вода, а отгоре да излезе огън. А когато някой стисне камъка и отгоре излезе дим, а отдолу кал, той е слуга. И като не можеш да разрешиш въпроса ще почнеш да се сърдиш на Бога защо е направил така света. Има едно предание. Когато Бог е създал човека, очите на Господа всякога го гледали и човек се усещал стеснен и казал: Стига вече това гледане, човек малко трябва да е свободен. И Господ почувствал това нещо и се отстранил от човека. Каквото прави човек, Господ да не го гледа. И когато Бог се ограничил, тогава се вмъкнало страданието и човек си казал: Сега ще направя това, което душата ми иска, свободен ще бъ-

да. И в тази свобода, която почувствал, се е вмъкнало сегашното страдание.

Има един начин, по който може да се избегне страданието. Вие може да го знаете, но и аз ще ви го припомня. Като ви го кажа, вие още по-добре ще го узнаете. Сега може само да предполагате кое е то. Ти казваш: Страдам. Казвам: Лесна работа е. Ти казваш: Как лесна, нямам пари. - Тази работа не се отнася за пари. Ти казваш: Здраве нямам. - Не е в здравето. Ти казваш: Ако аз имам един богат баща, щяха да се оправят работите ми. - Това са предположения. Ти страдаш и се оплакваш на Господа: Господи, не виждаш ли тази работа? Господ казва: Искаш ли Аз да взема участие в твоя живот, в твоята работа? - Пусни Господа да вземе участие в твоя живот и всичките ти работи ще се оправят. Казано е: "Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи." Тогава ще се оправят работите. Тогава ние сме над страданията, над всичко, тогава сме господари на положението. Тогава няма страдания и ние сме вече в небето. Докато Бог не е в нас, ние ще изпитваме горчивината на ада. Всеки е опитал тази горчивина. Горчивината е отвън, а сладчината е вътре. Стремете се, когато Бог дойде във вас да имате инициативата да работите. Като ви гледам лицата, по някой път вие приличате на опърпани кокошки. По-рано бяхте другояче, а сега сте опърпани. По-рано много хубаво мислехте, а сега почнахте да се колебаете. Трябва да дойде колебанието. За мене това е много естествено. Ще дойде едно разколебаване. Нещата няма да станат както вие искате, по земному няма да станат. Аз не съм срещнал нито един човек, който е вървял по земния път и в края на краищата да не му се случи точно това, което не желае.

Любовта е реалното и когато влезе в човека Любовта, той е силен. Когато влезе Божествената светлина в човека, той е силен. Когато проникне Божествената Истина в него, той е силен. Трябва да се откажем от себе си. Христос казва: "Трябва да се откажете от света". А пък за Бога се казва: "Бог толкова възлюби света... " Това, от което трябва да се откажем, да не го обичаме, този свят

именно Бог го възлюби. Как ще обясните това? Докато не разбираш нещата, трябва да се откажеш от тях. Когато си слаб ще се откажеш и от кокошката, и от къщата, и от живота. Ти казваш: Няма да се откажа. - Ще се откажеш, ще ти го вземат. Като ти го вземат, ти се отказваш. А пък като станеш силен, тогава няма какво да се отказваш. Силният човек от нищо не се отказва, а пък слабият човек от всичко се отказва. Силният човек е вече господар на страданията. Слабият човек не може да се откаже от страданието.

В себе си трябва да се примирите, за да се примирят големите противоречия, които сега съществуват в душата ви. Вие казвате: Да видим какво казва Христос на своите последователи? - "Ако някой не се отрече от баща си и от майка си, от жена си, от децата си, и не възненавиди своя живот и не повдигне кръста си, той не може да бъде Мой ученик." Вие искате да дойде Христос и вие да бъдете на първо място? Като дойде Христос ще вдигнете кръста си и ще тръгнете след Него. Правилно е вашето схващане. Много правилно мислите, но това ваше правилно схващане не го туряте на място. Като дойде Христос вие трябва да влезете вътре и да му дадете място, да ви покаже как е разрешил въпроса. Той ще ви покаже Пътя. Има една страна в живота на Христа, в която вие не сте надникнали. Това, което е писано в Евангелието, това е едната страна, но има една друга страна, една красива страна, в която трябва да надникнете. Но не можете да надникнете, ако не турите нещата на тяхното място. Не е въпрос само за отказване. Човек може да се откаже само един път. Апостол Петър се отказа три пъти и какво постигна? Апостол Петър каза: Този човек е силен, всичко може да направи. - Практичен човек беше апостол Петър. А после си каза, когато хванаха Христа: Заблуждавал съм се. Толкова време съм вървял по един погрешен път. Хората си направиха къщи и деца имат, а ние тръгнахме да гоним забутани работи. И казва на евреите: "Не го познавам този човек". Като пропя петелът три пъти, на апостол Петър се откри една вътрешна Истина. И казва се в

Евангелието, че излязъл вън и плакал горчиво. Къде отвън? При Бога отиде той. И си каза: Учителю, колко малко съм Те познавал! Колко малко Любов съм имал към Тебе! Аз мислех, че съм те разбирал, но много малко съм Те разбирал! Но не се обезсърчи съвсем и си каза: Тази работа ще я оправя. Плаченето в природата какво е? Няма по-мощна сила у човека от плача. Това е мощното, това е великото. Когато ти плачеш, ти можеш да искаш. Това е мощната сила, която разтопява нещата. Водата всичко разтопява и освобождава. Плачът има една друга, духовна страна. Не да плачеш за материални работи. Трябва да плачеш за духовното, че плачът ти да се обърне после в радост. Ти, като посееш едно семе, ще плачеш отгоре му, ще го поливаш и като израсне то и събереш плодовете му, ще се радваш. Плакал си много, но после ще се радваш на плодовете на твоите сълзи. И ако не беше ти плакал, не щеше да има плод. Колкото повече плачеш, толкова по-добре. Сега аз ви казвам за онзи вътрешен, мистичен смисъл на плача. Няма какво да човъркаш раните си. И аз не искам да ви човъркам раната, но да я завържа. Ще я превържа и ще стои така докато заздравее раната. Вие сте богати, не може да се оплаче някой от вас, че не сте богати. Богати в страданията. И сега не знаете в какво да употребите вашето богатство. Това е едно богатство, върху което тепърва трябва да работите. Ти си неразположен спрямо някого, не го обичаш. Причинява ти страдание. И ти му причиняваш страдание, и той ти причинява страдание. Не знаете как да се оправят работите. Природата е научила човека как да присажда. В човека има два живота - земен и небесен. Тези два живота трябва да имат един и същи център, една и съща основа. Тези два живота са като два клона, които трябва да растат на едно място. На една дивачка може да се присади едно питомно калемче и тогава ще имате най-хубавите плодове. Сега ще присадите вашите страдания ако ви кажа: Пуснете Христа във вас. Вие някой път имате голяма кореспонденция с Него, но нямате придобивка. Като дойде Христос, тогава вече ще имате една опитност. Това ще бъде вече не една кореспон-

денция. Това ще е реален живот. Това ще е освобождение. Когато един цар посети затвора, тогава трябва да сте уверени, че той дава разпореждане да бъдат пуснати затворниците. Когато погледне затворниците и се върне, подписва да се пуснат всички, които е погледнал. И като дойде Христос, ще направи това и ще преетанат страданията и мъченията. Но докато имате само кореспонденция, все ще се изгуби някое писмо. Вие живеете в един свят, гдето преглеждат писмата да не би да се готви заговор. Христос казва: "Аз пак ще ви видя и тогава радостта ви никои не може да отнеме". Това иде сега. Иде радост, която никои няма да бъде в състояние да ви отнеме, както досега са ви я отнемали. Да попеем сега малко. "Махар Бену Аба". Новото е небето, а старото е адът. Новата година носи доста скръб. Носи радост, носи и скръб. Гледайте да носите един весел дух, а не песимистичен. Има една фаза в живота на човека, когато той издребнява и си изгубва вътрешното равновесие. Както човек е създаден, той няма равновесие. А пък малка причина се изисква, за да загуби равновесието си. Трябва да прави грамадни усилия, за да го запази. Като на кокили ходи. При малка грешка може да падне и да си счупи ръка или крак. Няма какво да се осъждаме. Животът на земята не е устойчив. Ние тепърва изучаваме живота на равновесието - как да ходим, как да живеем, как да чувстваме, как да мислим. Всеки от вас има богати условия за развитие.

За да познаеш един човек, трябва да знаеш кой му е основният тон. Вашият живот е преплетен с тона фа - а пък тонът фа е тон на Сатурн. Всеки един иска да стане господар, но за да стане господар трябва да има блага, богатство, сила. Това са все материални работи. Трябва да знаете, че целият български народ е построен върху два тона - "ми" и "фа". Всичките му хороводни и други песни започват от "ми" и "фа". Той не може да се справи с "фа". "Фа" е материалният живот. Да се справи с материалния живот, с всичките му трудни страни, не е лесно. Виждаш някой юнак, подозираш го, не му харесваш погледа. Мнозина антрополози казват, че погледът на българ-

рина не произвежда хубаво впечатление. Това е, защото при много трудни условия е бивал поставян българинът. Мястото, дето живеят българите е един друм на интереси, кръстопът. Целият Балкански полуостров е над огън. Българите има да се справят с “фа”. Ще научите музиката, като вземете “фа” само като едно украшение, като орнамент. После трябва да се занимавате с основния тон на слънцето. Идва сега новата музика, тя ще бъде слънчева музика и в тази слънчева музика ще има едно правилно преплитане. Тя ще бъде музика на Любовта. Тя ще придобие своя нрав от Любовта, не от чувстванията. И в този смисъл музиката ще е вече сила. Като имаш да даваш на някой човек, ще му кажеш някоя песен и няма да ти иска да му платиш. Аделина Пати минавала покрай един беден човек, който треперел. Тя се спряла пред него и започнала да пее. Събира се грамадна публика и почват да хвърлят много пари. Сила Божия е това! И друг можеше да пее, но Аделина Пати знаеше какво нещо е пеенето. Да се говори музикално, знаете ли, че това е сила Божия. В сегашните страдания, които имаме, всеки ден ние изгубваме гласа си. Тепърва ще ставате музикални. Тепърва влизаме в един красив свят, свят на една положителна опитност. Аз го наричам свят на Божиите радости. Свят на вашето веселие. И не само ще видиш, но ще участваш в този свят. Апостол Павел казва: “Сегашните страдания са временни и не може да се сравнят с това, което ни очаква и в което ще влезем в бъдеще”. Това нещо може да го имате всякога. И днес може да го имате. Ние го чакаме само на небето. И тук може да го имате. Небето е разумният свят. И тук може да го имате. Аз по някой път харесвам някои светски хора, те са дали чудни примери. Чуввам за някой човек, че е жесток, груб, не помага, но когато сърцето му е засегнато от любов, тогава той помага. И казва той: Измених се. - Махне се любовта и той пак се събира в себе си. Като се махне топлината от водата, тя замръзва, не тече; дойде топлината и тя пак тече и полива растенията. Ходи навсякъде. Един евангелист ме пита: Ти как разбираш Евангелието? Аз му казвам: Мъчех

се да го разбере и не го разбрах и си казах - Чакай да го живея сега - и тогава почнах да го разбирам.

Да имате една сигурност в живота, да не допускате колебание и съмнение във вашите приятелства. Да допуснем, че имате един много добър приятел, който е така изправен, че никога не сте видели една противоречива постъпка от него. И той ви е дал едно обещание и остава само една минута до изпълнението му. Работата е сериозна. Вие искате да се съмнявате. Може и последната секунда да да приближава, но вие да не се поколебаете. Да не влезе една мисъл, която да ви разколебае. Да не се усъмните ни най-малко в него.

Казано е, че Христос ще дойде на земята. Чакаш го днес, утре. Все ще го бъде това. Казано е в Писанието: "В който час намислите, Той ще дойде". И ако си от умните, като петтях девиси, ще влезеш, а пък ако не си от умните, ще останеш вън. Всеки ден се отваря вратата на Царството Божие, за да влезе вътре някой. И ако си буден, ще влезеш. А ако не си буден, ще останеш отвън и ще чакаш за втория ден. Ако пропуснеш втория ден, ще чакаш третия ден, четвъртия ден и пр.

Кореспонденцията не е реалност, тя е друго. Кореспонденция аз наричам, когато слънцето ти го рисуват. Реалността е когато изгрее живото слънце, онова което дава всички блага. Какво велико нещо е Божието присъствие. Когато говорим за идването на Христа, ние разбираме един такъв ред на нещата. Всичките хора сега в света навлизат, към това се стремят. Като дойде Христос ще започне едно ново течение. Христос има една красива страна, която трябва да се опита. Другояче, ще ви липсва нещо. Сега аз правя едно сравнение. Представете си, че в един човек всичко е на място, само едното око е повредено или само единият му пръст е с недъг. У човека не трябва да има никакъв дефект, всичко да е идеално. И когато се изправи всичко, тогава ще дойде Христос. Това може да бъде сега. Това е една вътрешна реалност. Какво нещо е да познаеш Бога? То е много трудно. Ние искаме да Го познаем, но ни липсва нещо, за да не можем да Го позна-

ем. Казано е за Бога, че Той е огън пояждащ. Ако си далеч от Него - замръзваш. Ако си много близо до него - изгаряш. Тогава ще си избереш едно такова място, най-доброто, че да бъде за твое благословение. Защото, който е много близо до Бога, много трябва да работи. Комуто много се дава, от него се иска - много трябва да се работи. Който много знае и е много силен, трябва да работи много. Представете си, че един ден ви срещне Христос малко дегизиран и ви попита: Откъде сте вие? И вие ще почнете да цитирате стиховете от Евангелието. Ще Му разправяте за Бога, ще Му разправяте какво нещо е християнството, как Христос едно време е страдал. Той ще ви изслуша, ще види доколко си разбрал Неговите страдания. Ако Го запиташ знае ли нещо за Христа, какво ще отговори Той? Може да не Го познаете, нали Той говореше със онези ученици и те не Го познаха. Той се представи като чужденец и им тълкуваше Писанието и най-после Му казаха: Ти имаш много разбирания за Христа, я остани с нас. После те Го познаха, но Той изчезна. Това изчезване всякога става. Това е една загуба. Кога става тази загуба? Когато човек изгуби Любовта си. В него остава само преживяването, но реалността изчезва, остава само възпомението. И чакаме тогава следващия момент. Но реалността трябва да остане при нас. А сега виждаме, че нищо не остава. Слънцето отива и си заминава. Светлината идва и си заминава. Трябва ви една много разумна работа. Постоянно човек трябва да мени методите, които употребява. Кажеш една дума някой път, ставаш строг и казваш: Трябва да го направиш това! Или казваш меко: Трябва да го направиш. Но допуснете, че някой има да ви дава нещо. Защо да не му кажеш: Имаш ли нужда от още пари? Мога да ти дам още хиляда лева. Това може ли да го направиш? Това са много големи изключения. - Този, от когото имаш да вземаш, да му кажеш така.

Този, когото обичате, има ли да плаща нещо? И кой трябва да плати? А когато обичате някого, но има също да дава, кой трябва да плати? На кого не трябва да плащате? На този, който ви обича. Когато обичаш, ти ще му

дадеш повече. Като дойде светът на Любовта, там всички вие ще бъдете щедри, ще има широко даване. Аз не разбирам само на физическото поле даване, това е една обмяна. Бог е направил света такъв, за да се опознаете един друг. Бог гледа това, което правите. Бог изпитва доколко сме готови да изпълним Неговата Воля. Бог изпитва догде сме достигнали в реализирането на Неговата Воля. Понеже сте на края на годината, ще излезете от ада вече. Довечера искам да влезем в небето. Ще вземем билет за небето. Които имате вземане-даване, не е важно за небето. Тръгвайте! Довечера ще поканим да присъстват и гости от невидимия свят.

Три неща човек трябва да спазва: да не се поколебае в своята любов, да не се разклати в своята вяра и да не изгуби своята надежда. Любовта не седи в чувствата, а щом се намерите пред лицето на Този, Който ви люби, у вас се заражда желание да вършите нещо. Щом нямате Любов, у вас няма такъв импулс, нямате инициатива. Щом дойде Любовта, и инициативата идва. Аз съм правил наблюдения. Като дойде Любовта, човек запалва огън, точи, меси. Казвам: Любовта тук е дошла. Всички са весели. Като дойде Любовта всички ще бъдете със запретнати ръкави. Ще бъдете хубаво облечени, весели и ще съблечете старите дрехи. Че сте гол - това е една стара дреха. Че не ви върви - това е един стар костюм. Че не ви разбират - това е трети скъсан костюм. Че сте малко сиромаси - това е четвърти, още по-стар костюм. Това са все стари костюми. Ще обличате новите костюми, с които ще ви върви. Всяко нещо, което е привнесено от Любовта, вземете го! То е благословено. Когато ви дадат хляб или друго, яжте и благославяйте Бога. За всички здрави хора всякога има какво да ядат. Онези, които не трябва да ядат, са болни. Оставени са на диета. Който няма какво да яде, той е поставен на диета. Щом дойде Любовта, не може да бъде да си гладен. Няма изключение. Щом Божията Любов почне да действа, няма противоречия. Преди да е дошла Любовта има известни противоречия.

Това е за новата година. Тя ще бъде малко весела.

Влиза един българин в един американски ресторант. Показват му листа с менюто. Едно меню - десет долара. Той си прехапва устните. Питат го: От кое искате? Той казва: Чакайте! И най-после намерил нещо за един долар. Много хубави са всички яденета, но струват много долари и трябва да се плаща. Това е годината 1934. Тя е един богат ресторант. Менютата струват по десет долара. Найевтиното ще намерите за един долар. Характеризирам ви новата 1934 година.

Трябва да бъдете весели, за да се възвърне здравето ви. Смейте се. И когато сте сами, пак се смейте, за да се лекувате. Смехът действа здравословно. Весело гледайте на нещата и като останете сами, посмейте се хубаво. Смехът в известно отношение е състояние на почивка. Смехът е външна граница на радостта. Ако не се смеете ще дойде някоя болест. Ще поблагодарите на Бога, че сте се посмяли.

Трябва да влезем в един свят, дето всички са сигурни, а не само ти. Тогава няма да има страдания. Всичко имаш - дрехи, шапки, пари в банката, но топлина нямаш. Всичко имаш, но живота го нямаш. Страданията и радостта си имат граници. Ако минеш границите на скръбта, ще влезеш в радостта. Ако минеш границата на радостта, ще влезеш в скръбта. Питаш: Защо страдам? - Защото си минал границата на радостта. Питаш: Защо се радвам? - Защото си минал границата на скръбта. Какво трябва да се прави при скръбта? Чакай докато радостта дойде при скръбта. Ти не чакаш да дойде радостта, да поздравяш сестра си.

Да познаваш Бога по светлината и по топлината Му, това е щастието. Когато Любовта, Мъдростта и Истината ти направят визита, ти имаш пълната радост. Или когато животът, светлината и свободата те посетят, тогава имаш пълната радост.

В годината 1934 едно е бащата, четири е големият баща - дядото, девет и три са братът и сестрата.

Когато махнем големите страдания и влезем в хубавата къща, ще кажем: Много хубаво стана, че страдах.

Другояче 'нямаше да имам тази хубава къща. Ако човек върви по пътя, който му и определен, той ще бъде доволен. Човек да мисли и да работи. Той се намира в един свят с грандиозни неща. Той трябва да работи, а пък той седи. Той да работи Божията работа. Навсякъде и всякога той може да работи Божията работа.

Животът е много хубаво училище.

Отче наш.

15. Утринно Неделно Слово, държано
на 31 декември 1934 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ

Размишление.

Нарядът.

Ще прочета 16 глава от Евангелие на Марка.

Аз ще ви кажа само едно изречение и с това ще свърша.

Всеки един от вас трябва да се стреми да възрасти това, което Бог е вложил в него от създание на Мира.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота. (три пъти)

Които от вас могат - към 8 часа на упражнения.

16. Неделно Утринно Слово, държано
на 7 януари 1934 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

РЕАЛНОТО И НЕРЕАЛНОТО

Изпълни се наредът.

1 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

Има работи, които трябва да се пояснят. Човек има известни инструменти, но не ги разбира. Дойде някой от вас, погледне някоя цигулка, повдигне я, погледне я, пак я тури настрана. Остави я някъде на тавана. Прах я посипва. Всеки погледне цигулката, но никой не подозира, че в тази цигулка се крие нещо и казва: Няколко дъсчици.

Трябва да дойде някой с разбиране, за да види, че при известни условия от тази цигулка може да излезе нещо много хубаво. Тази цигулка може да развесели сърцата на хората. Макар и да е няма, който знае, може да я накара да говори. А който не знае само ще я обръща и някой път само може да изчисти гърба ѝ. И ще се пита: Защо ли Господ е направил тази цигулка? Сега някой не може да свърже двата края и наставя смущение в неговия ум: Защо не стават по друг начин работите и защо става именно така!? Тогава, разглеждайки цялата история виждате, че работите не са станали както искате и после се питате, дали тя е истинска или е скроена от хората.

В дадения случай вие имате този инструмент - цигулката, която обръщате на гърба ѝ, настрани и някой ще я остави, като не знае как да се справи с нея. Някой може да разпръва историята на цигулката, но цигулката седи все горе на тавана. Някои пък разискват за това, което се е случило преди две хиляди години и казват: Защо не се е случило в наше време? - Какво щеше да стане? Трябваше да минат още две хиляди години, за да се види малко

от малко. Някои питат защо нещата стават по този начин, а не по друг начин. Ще ви приведа един пример. Един български абаджия бил голям майстор на дрехи. В цялата околия бил известен. Като му занесат нещо, като скрои дрехите, нищо не връща назад от плата. Каквито и парчета да му давали, колкото парчета оставали, той все си ги оставял за себе си. А пък тези парчета били от разни цветове. И после гледали, че неговите деца ходят все с шарени дрехи, направени от разни парчета. И казвали: Каква е тази мода? - Като този абаджия всички тълкуватели, свещеници, проповедници и прочее правели. Оттук-оттам събират, кроят и каквото излезе от тези парчета го смятат за дреха.

Някой казва: Така ми казва Духът или - така ми проговори Духът отвътре. Но да ви кажа как говори Духът. Това се случи в София. Една млада мома иска да се жени. Тя е от доста видно семейство, от аристократическо семейство. Тя търси един момък. Този гледа, онзи гледа и не може да реши за кого да се ожени. Един ден тя отива при една гледачка, която същевременно разбирала нещо и от хиромантия. Гледа тя и казва: На пътя си имаш един пръстен, но ще се разтроши пръстенът, ще се развали работата. По-късно ще се уреди работата ви. Момата се питала какъв пръстен ще се развали и как ли после ще се оправи работата. Но друга една гадателка, на която Духът говори отвътре, ѝ казал един ден: На тази мома ще кажеш за онзи момък - виждаш ли го - че ако не се ожени за него, тя стара мома ще остане. Гадателката казала на момата за този момък. Случва се, че този момък предлага на момата и тя се годява за него. Но като се сгодява, наставя едно голямо смущение в душата ѝ. Тя се годява, но не по свой почин, а под влияние, че ако не се ожени за него, стара мома ще остане. Затова да се сгоди. Това ли трябва да бъде подбудителната причина - да не остане стара мома? Сега аз ви привеждам един пример в сегашния живот какво става. Но после тя му казала: Вижда ми се, че ние не сме един за друг. Тя му казва това веднъж, дважд, трижд. Един ден той, **без да ѝ каже**, пише във

вестниците: По общо съгласие ние се разгодяваме. Тя се намира в чудо. Питам сега, кой е прав? Първата гадателка казва, че пръстенът ще се развали и се развали. Тя ли е права или онази, която има вътрешно радио и ѝ казва: Ако ти не се ожениш за него, стара мома ще останеш. - Кажете ми, кого трябва да слушаме сега? Защото всички вие все си намирате един такъв гадател, който казва: Ако не се сгодите, стара мома ще останете. А пък хиромантката ѝ казала: Предстои ти едно голямо изпитание. Ти не можеш да разбереш защо ще се сгодиш и защо ще се разгодиш. - Мислите ли, че това нещо е случайно? В този род, в който влиза тази мома, стават разводи ред поколения. Баща му, леля му, дядо му, все са се развеждали. Всичките от този род вървят по тази линия. И онази мома, която се сгодила за някого от този род, тя ще прави ли изключение?

Защо се случило това страдание на момата? Защото не е питала себе си, а слушала хората. Сега да се разберем добре. Всяко страдание, което идва в нашата душа, това са чуждите мисли на хората, които ни смущават. Да определим сега. Чужди мисли наричаме всички ония хора, които в дадения случай не влизат в нашето положение. Но разглеждат въпроса така, както намират за добре, по своему. Един човек намира за добре да впрегне два вола. Ходи, оре с тях и казва: Така трябва да бъде. Такъв е Божественият закон. Воловете питат: Защо? Ще им кажат: Господ е определил така. - Как ще проверят тези волове дали това е Волята Божия, или не? Ние сега вземаме едно обяснение, едно противоречие в живота, за да се изясни друго противоречие, което съществува в живота. Вземете друг един акт, какъвто е женитбата. Каква е целта ѝ? Ако аз ви обясня едно нещо, у вас ще остане друго нещо недообяснено. Но ще ви дам един разказ и вие ще си правите сами заключението. В едно древно светилище останала една свещена книга и една свещ до книгата. И ред поколения ще влизат в храма, ще вземат книгата и пак ще я оставят на място. Всички ще приказват какво ли има в книгата и за какво е тази свещ до нея. Че е свещена - да,

че е направена от бял восък - да, но за какво ще служи? Най-после в светилището влиза един, запалва свещта и почва да чете в книгата. Всички слушатели се намерили в ужас, че запалил тази свещена свещ. Голямото престъпление било в това, че запалил свещта. За какво е направена една восъчна свещ? Тя трябва да се запали. И това се случило. Всички други гледали книгата, но само този човек е знаел какво да направи с книгата и свещта. Всички го сметнали за голям еретик за това, че отворил книгата и запалил свещта, за да чете. Ако преденето не е за вас, ако ходенето не е за вас, ако яденето не е за вас, ако дишането не е за вас, ако обличането на дрехи не е за вас, ако пиенето на вода не е за вас, ако работата не е за вас и прочее, тогава какво е за вас? Много пъти се казва: Не трябва да се яде много. Но какво нещо е многото ядене? Или казва се в закона: Човек не трябва да желае много. Но никак ако не желае, тогава кой е прав? Казват: Да не желаем много. Тогава малко ли да желаем? Някой казва: Аз искам да съм в рая, макар и да съм накрая. Някои разбират християнството, да бъдат на най-високото място. Човек е на най-високото, на най-хубавото място само когато може да бъде полезен на всички. Една книга, която я отварят да я четат, е на мястото си, една свещ, която свети, е на мястото си и хлябът, който хората ядат, е на мястото си.

Например има три неща, които тук не сте разрешили. Вие казвате: Човек да бъде млад. - Но младостта нещо реално ли е? Средната възраст реална ли е? И старостта нещо реално ли е? Тогава питам, ако това наричате реалност, тогава мнозина бяхте млади. Де е вашата младост? Отиде си тя. Някои от вас бяха възрастни. Но и тази възраст ви напусна. Някои от вас сте станали стари. Но и старостта ще ви напусне. Тогава какво ще остане от вас? Като ви напусне и старостта, тогава какво ще бъде следващото положение? Вие казвате: Човек да бъде млад. Аз казвам: Младият човек е самоуверен. А старият човек е голям безверник. По-голям безверник от него няма. И в какво невярва старият? Той не вярва вече в младините. Той казва:

Отиде си младостта. А пък младият вярва в младините, но като дойде до годините на дядо си и той става суеверен. Той мисли, че като стане стар като дядо си всичко ще има. Като дядо, той ще има само една бяла брада, бели косми, една патерица да се подпира. Това ще бъде всичкият му капитал. Мнозина носите по някой път бастунчетата. Това е собствеността ви - прикята на стария.

Ние разбираме живота по един особен начин. Разбирането на младия донякъде е вярно. Но младостта е една фаза на живота. И състоянието на възрастния е също една фаза на живота. Също така и старостта. Ние не знаем още какъв ще бъде последният, съвършеният човек. Донякъде си представяме: Всички хора ще бъдат едно тяло, в което ще живее един дух. А пък сега всеки един иска да бъде щастлив. При сегашните условия не може човек да бъде щастлив. Непременно ще се обезвери в това, в което вярва. Сега не са ли хората обезверени? Започват всички с вярата и всички свършват с безверието. Аз виждам по лицата на всички стари хора изписано разочарование в техния живот. В какво са се разочаровали? Детето непременно ще се разочарова в своите кончета, момичето - в своите кукли.

Каква е разликата между реалното и нереалното? Нереалното не расте. Това е дървеното конче или куклата. Дето го туриш, там си седи. Кончето, освен че няма да те носи, но и него трябва да носиш. Вие нямате ли много кончета, които носите? Една скръб не е ли едно конче, една кукла също? Едно желание, което носиш постоянно, с години и те смущава, не е ли то едно дървено конче? Турни го тук, турни го там, все трябва да плащаш за него. И за работа не става, нито в каруца можеш да го впрегнеш.

Едно верую, което можете да имате и не може да ви помогне, това верую защо ви е?

Ти казваш: Аз вярвам в Бога. - Хубаво. Но ти ще се намериш в положението на онзи адепт от древността. Той бил като малко дете. Турял десет божества пред себе си, на които се молел. Един ден се разболял и отива при едното от божествата да се моли. Моли се после на друго

божество. И на десеттях божества се молил, но не може да оздравее. Най-после той се ядосал на всички божества, хваща едно от тях, хвърля го през прозореца и казва: Като не можеш да помогнеш, тогава ще те хвърля. После отива при друго божество и казва: Ти можеш ли да ми помогнеш? Не можеш. Праща и него навън. И с другите прави така. И като хвърлил всичките десет божества, той оздравял. Докато вие не изхвърлите всички ваши идоли, на които уповавате навън, вие здрави няма да станете. Тогава отговарям общо на всинца ви върху един въпрос. Вие питате: Какво да правим, за да ни тръгне в живота? Казвам: Всички ваши идоли - от прозореца навън. Но вие ще кажете: От дядо ни остана, пари струва! - Ако струват пари идолите и не ги изхвърлите, тази болест ще остане въщи. Ако ги изхвърлиш, болестта ще си отиде. Докато ние разчитаме на тази светлина, която ние я произвеждаме, ние ще имаме временни постижения и не може да имаме никакъв прогрес. Това са дървените кончета и куклите, които не растат. Те си остават едни и същи винаги.

Сега ще ви приведа още един пример за обяснение до известна степен на същото, въпреки че колкото и да се изяснява, все нещо остава недообяснено. Разправя един съвременен писател следното. Върви по пътя и вижда, че едно малко момиче се приближава при него. Хубаво, бедно момиченце. То казало: Майка ми е болна. Това дете седи сега със страх, двоуми се дали този човек ще даде нещо или не. С един вътрешен страх чака това дете дали той ще отговори на молбата. Писателят го наблюдава, изпитва го, мисли дали думите са верни, дали майка му е болна или тази работа е само скроена. И детето, и писателят се наблюдават. Писателят дава и забелязва в детето една малка усмивка. То купува хляб и носи на майка си. Писателят наблюдава това, следи момиченцето. Минава то покрай една цветарница и гледа едно хубаво тропическо цветенце в саксия. И казва: Ще го купя. Купува цветето, занася го у дома си и почват да се разговарят с цветето: Откъде си дошло? Цветето му казва: Аз съм от топлите места дошло. Взеха ме от това място, аз си живеях много доб-

ре у дома си! Дойдоха един ден и ме задигнаха без да питат майка ми и баща ми. И аз не зная защо ме донесоха и ме туриха в тези ограничени условия. Едно време си живеех там добре. - Това цвете може ли да бъде щастливо? През какви ли несрети не е минало. На някои места го оставят да гладува и да жадува, не се грижат за него. И то казвало: Не зная и ти колко ще се грижиш за мене. Много съм страдало от моите благодетели. - Сега ще ви уподобя на тия цветя, посадени не на място. Вие сте взети от някъде и сте донесени тук, в света, за да бъдете щастливи. Но не сте щастливи. Посяти сте в саксии. Но по някой път тези хора, които са ви взели, обичат ви, радват ви се, но те си имат много друга работа, не се занимават навреме с вас и вие оставате неполяти.

Де е слабата страна на цветето? Слабата страна на цветето е, че то е цвете. Там е слабата страна. Докато човек има известни желания в себе си, той трябва да намери изходния пункт, за да достигне до постигане на желанията. Той трябва да бъде крайно разумен, да знае кои желания, които са дошли в него, могат да му донесат това, което той желае и на тези желания да даде ход. Ние казваме, че светът е създаден заради нас. Но какво значи "светът е създаден заради нас"? Частно заради мене не може да бъде създаден той. Горите не могат да бъдат създадени само заради мене. Реките не могат да текат само заради мене. Онзи свят, който е създаден заради нас, е този свят, от който ние можем да се ползваме. Това, от което ти можеш да се ползваш в дадения случай, то е заради тебе. А пък това, от което ти не можеш да се ползваш в дадения случай, то не е заради тебе. Често това, което е безполезно за вас, то е полезно за други. Ако се занимаваш и с това, което не е полезно за тебе, ти ще изгубиш времето си. Следователно, остави всеки един да се занимава с това, което е за него. Човек трябва да се занимава с младостта. За да се занимава с младостта, трябва да намери онзи закон, чрез който младостта да остане при него. Младият трябва да остане млад. Ако младият остане млад, тогава где ще остане старостта? Старостта е противополож-

ното на младостта. Щом изгубиш младостта, ще дойде и старостта. А пък възрастното състояние е най-високата точка, зенитът, до който младостта може да дойде.

Ако ти искаш да видиш какво има зад тази граница на възрастния човек, ти ще слезнеш в старостта. Питам тогава: Защо пожелавате да станете стар? Защо пожелавате да бъдете млад? Вие ще кажете: Ние не пожелавме, а това ни дойде само до главата. - Младият и старият човек разрешават едни и същи въпроси от две гледища. Ако ти не можеш да свържеш двата края на младостта и старостта на едно място, то животът ще остане неразбран за тебе. Ако не знаеш защо си дошъл и ако не знаеш защо си отиваш, ти не си разбрал живота. Ако не знаеш защо отиваш в училище и ако не знаеш защо излизаш от училище, ти какво си разбрал? Нищо. Не е лошо да отидеш в училище, за да научиш всичко. Не е лошо да излизаш от училище, когато си научил всичко. Училището не представлява вечен порядък. Този живот е едно училище, в което трябва да влизате навреме и трябва да излизате навреме. Вие се спирате върху въпроса и казвате: Трябва да имаме вяра в Бога. - Добре. Защо трябва да имаме вяра в Бога? В древността са казвали: Защото без вяра не може да се служи на Бога. Вярата е едно условие за служене, една необходимост. Тогава другото положение. Питаш: Защо трябва да обичам? - Ти трябва да обичаш, понеже ако не обичаш никого, не можеш да изпиташ живота. Някой казва: Без Любов не може. - Може, но живот няма. Животът ще дойде по пътя на Любовта. Някой казва: Аз го разбирам. - Че разбираш някого то е друг въпрос, но за да влезеш в живота, за да се постигне това, което желаваш, Любовта трябва да ти бъде едно условие. Само по този начин животът, който сега имате, може да ви стане ясен и да видите вътрешния смисъл на живота. И щом придобиеш Любовта, ти ще се освободиш от този кошмар, в който сега живееш. Ще се освободиш от този кошмар, от този вечен страх, който сега съществува между всички хора. Само напредналите души го нямат. Например вие гледате някой човек, че се моли дълго време и не може да го

търпите. Казвате: Много се моли. То бива, бива, но той с часове се моли. Казвам: Ако един човек се моли, оставете го да се моли колкото иска! Не го смущавайте. Радвайте се. Защото ако този човек престане да се моли, той ще причини една голяма вреда. Докато той се моли, ти си щастлив, а като престане да се моли, ти ще бъдеш нещастен. Вие искате той скоро да свърши. Не. Колкото по-дълга е молитвата, толкова по-добре е. Молитвата прилича на онази река, която тече и на онзи извор, който извира. Има известна опасност тази река или този извор да причини някаква вреда, но той принася по-големи добрини. И ако този извор престане да тече, ще дойдат страдания сами по себе си. Сега, разбира се, тази мисъл остава едно противоречие, в което всички съвременни хора се намират. Едно голямо противоречие, което не може да се разреши. Нито на небето може да се разреши. Има един въпрос, който нито тук, нито на небето може да се разреши. Вие като отидете при Бога и там няма да го разрешите. Единственото нещо, което разрешава всички въпроси, е Любовта. Ако обичаш, ти разрешаваш въпроса, ако не обичаш, ти не можеш да разрешиш нищо. Вие имате едно разбиране, че като влезете в онзи свят, всичко ще ви стане ясно. Но знаете ли какво нещастие е да разбирате всичко? Че ако вие сега можете да разберете какви сте, вие не бихте искали да се срещате. Ще ви дам един пример за една баба Янка от Варна. Тя е била най-красивата мома. Оженила се за един богат абаджийски син. Била много практична, много умна, с характер. Тя след като те види ще се завтече да ти говори сладко и ще каже: Колко съм радостна, че си ми дошла на гости. Ще ти направя баница. - Ще те гощава, ще те потупва по гърба и ще ти каже да дойдеш пак. А пък като си отидеш, ще каже: Чудо! Откъде дойде такава главоболие, заради нея да точа! Питам сега, как ще обясните това? Иде някой при вас и вие сте любезен с него. И като си замине той, отподире му казвате нещо. И някой път като отида аз на гости някъде, посрещнат ме добре, но после като си отида казвам: Ще дойде баба Янка отподире. Баба Янка има две лица за

мене. И за мене това е едно противоречие, защото тези две лица съществуват. И земята е една баба Янка. Денят е светъл, а после стане тъмно. Налице е едно противоречие, което съществува, а после трябва да го разрешим. Защото коя е причината, че баба Янка е недоволна? Тя е недоволна, защото никой не влиза в положението на баба Янка. Един ден си поговорих с баба Янка, влизам в положението ѝ. Отивам при нея и ѝ казвам: Бабо Янке, не искам нито баница, нито каквото и да е! Защото като замина ще почнеш да вдигаш шум подире ми. Както се научавам, ти си била много красива. Добре. Я ми разправи ти за това. И тя почва да ми разправя. Тя ми казва: Така разбирам, но дотегнаха ми онези, които ме караха все да им точа. Мислят само за ядене и пиене - хляб, баница, винце. - Благодарят те на баба Янка, но на баба Янка нищо не остава и баба Янка е недоволна, понеже никой не ѝ плаща и никой не влиза в положението ѝ. - Пък ако не им точа баница, като излязат ще кажат, че не съм ги посрещнала добре. Те не ме разбират. Като ги видя, че са дошли хората, зарадвам се, направя им нещо, но после като си заминат, дойде друг дявол. С този дявол не го знам, ожениха ме, деца имам и нищо не разбрах - приемам хората, давам ядене, изпращам ги и подире им говоря. И аз не го разбирам това. Тя ми казва: Какво ще кажеш ти? Казвам ѝ: Подобре да не разбираш. Казах ѝ още: Да ти дам един съвет, за да разбираш работите. Като ти дойде някой на гости, след като си го нагостила и като заминава да му кажеш: Втори път аз ще ти дойда на гости и ти да ми точиш тогава баница. - Хубаво. - След една-две седмици да ме чакате, аз ще ви дойда на гости. - В човека има един вътрешен копнеж, ние го вземаме като растеж на човека, разширение на човешкото съзнание. Защото всичките нещастия, които ние претърпяваме, се дължат на едно вътрешно положение на нашето съзнание и самосъзнание. Всички страдания, нещастия, скърби, противоречия произтичат от съзнанието, което е достояние на животинското царство. Трябва да влезем в една нова област, в едно ново съзнание, което не носи тези противоречия.

Срещате се двама души, но нито един от вас не може да гледа на другия така, както гледа на себе си. Някой път вие може да кажете, че ви обичат хората. Но направи един малък опит да разберете доколко ви обичат. При всички случаи, когато вас ви поставят да дарите нещо някому, ще забележите един закон, че всякога най-хубавото оставяте за себе си и ще кажете, че и готвачът трябва да яде. Но най-хубавото ядене готвачът не оставя за себе си. Онзи, който има ябълки, най-хубавите ябълки ще остави за себе си. Най-хубавото, най-ценното мъчно се дава.

Докато не съзнаем нуждите на хората, ние сме на крив път. Животът може да се разбере само като съзнаем нуждите на хората. Ако ти съзнаеш нуждите на другите като свои, само тогава ще можеш да разбереш живота. Но докато изхождаш само от твое гледище - не можеш. Например ние влизаме в положението на Бога. Вие нямате понятие какво нещо е Господ. Господ е едно същество, което влиза в положението на всички същества от най-дребните до най-едрите. И с всичките противоречия, които съществуват в тях. И Той все урегулира нещата. Знаете ли каква е грижата Му? Да промисли за всички тях. Желанието на най-малкото същество влиза като Негова цел. Бог има желание и най-малката буболечка да бъде щастлива. Той има желание, не тази буболечка да бъде силна и умна като Него - в това не седи щастието на тази буболечка, но тази малка буболечка да бъде доволна от живота, който тя има. Вие всеки ден се препирате с Бога - от това сте недоволни, от онова сте недоволни, от всичко, което ви се дава, вие сте недоволни. Недоволни сте от всичко каквото се случва с вас. И вие предавате вашето недоволство на окръжаващата среда. Засега у всинца ви вървят два процеса. Един процес на вяра, суеверие и младост. И един процес на самоувереност, безверие, старост. Когато човек казва, че в нищо не вярва, той е остарял. Все едно дали е мъж или жена. И когато казва, че вярва във всичко, той е млад. Когато казва, че вярва в себе си, той е възрастен.

Частично щастие в света не съществува. Вие може да бъдете щастливи частично, но това ще причини извес-

тни страдания на другите. Някой път това страдание ще се върне при вас. Вие слагате яйце под квачката и след време се излюпва пиле. Вие правите добро на това пиле да дойде на бял свят. Но давате възможност на това пиле да изяде хиляди червеи. И вие ще понесете последствията на тези престъпления, които ще направи това пиле, ще понесете последствията заради пилето, което сте излюпили. И добро като направиш ще страдаш, и зло като направиш ще страдаш. Вие казвате: Не струва да се прави добро. Излиза тогава, че трябва да се прави зло. Не, не. Въпросът трябва да се разреши правилно. Какво трябва да правиш? Остави яйцето да го измъти онзи, който го е снесъл. Не излюпвай чужди яйца. В тебе се заражда една мисъл. То е чуждо яйце. Остави го да го излюпи онзи, който го е снесъл. Ти не го излюпвай. И всичките страдания произтичат от това, че ние искаме да дадем на другите хора щастие, без да сме сами щастливи. Ние на себе си не можем да дадем щастие, а пък искаме на другите хора да дадем токова. Или богатият иска да направи щастливи другите. Кой е истински богат? Где е онова истинското богатство? То е богатството, в което няма страдание. Някой казва: Аз зная какво иска да каже Учителя. Някой казва: Онзи не се отнася добре с мене. - Той е прав, че не е приет добре, но той не казва цялата истина. Има една истина, която той не доизказва. Онзи, който иде при мене, той си има едно вътрешно спотаено желание. При вас идва един млад човек, говори ви, но в неговото желание има нещо скрито. Той иска да следва в странство, но е горделив. Направо не казва нищо. Вие го нахранвате, но за неговото интимно желание не говорите. Не е лошо, ако може да задоволите желанието му. Но ако задоволите желанието му, той може да не бъде признателен. Най-мъчното нещо е това. Щом направите добро някому, то този, комуто направите доброто, няма да ви бъде признателен. Тогава какво ще кажете? Аз да ви кажа где е противоречието. Изяденият плод не се връща назад. Има в нас една признателност, която е много повърхностна. Някой ви казва: Много ви се радвам. - Но това не е още онази дълбока признателност.

Някой казва: Аз много благодаря на Бога. - Нищо не благодаряри. Това са празни приказки. Като каже човек “благодаря на Бога”, това значи да бъде носител на всичко онова, което Бог е вложил в него. Да даде ход на Божественото и да употреби всички онези методи, които са вложени от Бога в него. Ние сега сме оставили Божественото настрана и сме турили нашите влогове. Младият момък гледа да се облече, да се понамаже, да се поогледа в огледалото. Също така и младата мома. Някой ден престават да се гледат вече в огледалата. На старост няма какво да се оглеждат. Погледнеш се, въздъхнеш и казваш: Какво бях едно време! - Защо човек жалее, че е остарял? Аз виждам интимната му мисъл, но казвам: Нито като млад е разрешил този въпрос, нито като стар. Има една страна на младостта, която вие още не сте засегнали. Това, което хората наричат младост, не е младост, то е сянка на младостта. Това, което хората наричат старост, то не е старост, то е сянка на старостта. И всички вие минавате за стари хора. Това е голяма привилегия. От милиони години, от как се е създало небето, има само 24 старци. И всеки счита за голяма привилегия да види един такъв стар човек. И като го види трепва му сърцето, както когато види някой момък момиче. А пък тук в този свят е обратното. Тук светът е пълен само със стари хора. Човек едва на 50 години станал, смята се за стар и казва: Остарях. И се готви за онзи свят. Младият се готви за този свят, възрастните се готвят да управляват, а пък старите се готвят за онзи свят.

Три души ходили в чужбина и се връщат, но като минават през едно село, дават им една печена кокошка. Спират се те, не могат да разделят кокошката на три парчета, че да бъде на всички по равно. И казват си: Нека да спрем така и да подремем, да видим кой какъв сън ще сънува, че който сънува най-хубавия сън, на него ще дадем най-хубавата част от кокошката. Заспиват и тримата души. Става първият и почва да разправя съня. Един страшен сън, казва той. Слизам в земята, в онези големи дълбочини така се бях изплашил, че не можах да изляза на

земята и се чудех как ще изляза. Другият казва, че отишъл на месечината. Третият казва: Аз видях, че единият влезе в земята, другият отиде на месечината и аз изядох кокошката. Младият отишъл под земята, а старият на месечината, а пък възрастният изял кокошката. Те двамата казват: Поне малко да беше оставил за нас. Онзи казал: Ще ме извините, аз мислех, че няма да се върнете и изядох кокошката, да не се развали.

Младостта е начало на живота. Старостта е края, а пък възрастният живот, това е зенитът на живота. Младостта, началото, това е посаждането на едно дърво. Когато това дърво нараства и става пълновъзрастно, това е възрастният човек. А когато това дърво почне да дава плодове, това е старият човек. Старият живот е живот, който дава плодове. Това трябва да разберете. В младините трябва да посявате всичко хубаво. Човек, който иска да бъде млад, всичко хубаво да посява в себе си. А пък старият трябва да има плодове, тогава животът има смисъл. А пък ако човек на млади изяде това, което е трябвало да посади, той на страни ще мисли само за онзи свят, ще го връщат и все ще го връщат, докато разбере Божествено-то начало.

Онова, което Бог е вложил в нас, ние трябва да го посеем. Вложеното в нас трябва да даде плод и да опита-ме този плод. Това е животът. И ако ние не можем да опитаме този Божествен плод, тогава самият живот остава за нас неразбран.

Това е сега новото в света. Онова, което ви е дадено, трябва да го приложите, за да може то след време да даде своя плод. Това е реалното.

Отче наш.

17. Утринно Неделно Слово, държано на 14 януари 1934 г., София - Изгрев.

СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 11 глава от Лука.

Ще се развеселя.

В начало бе Словото.

Намирането на Истината - това е един от най-великите моменти в човешкия живот. Аз мога да го уподобя на един цвят, който се разцъфтява. Така може да се определи Истината. В това, което цъфти, има надежда; в това, което не цъфти, няма надежда. В това, което е напъпило, има надежда; в това, което не е напъпило, няма надежда. Всеки един човек има много желаниа, но има нещо съществено, на което човек трябва да обръща внимание. Всяка една душа не трябва да влиза в противоречие със себе си и с окръжаващата я среда. Всички трябва да избягвате вътрешните противоречия. Противоречието може да дойде, то е друг въпрос. Но не създавайте излишно противоречие във вас. Мъчнотии отвън могат да дойдат, но вие не създавайте мъчнотии в себе си. Това трябва да се има предвид. Защо идат външни мъчнотии? Вие ги изучавайте, но не питайте защо идат. Каквото и да ви се каже, все ще остане нещо необяснимо. Ако постъпите в едно училище, кое е най-важното? В училище може да прекараш по два начина. Целият курс на възпитанието може да го прекараш в страх и трепет. Сутринта като отидеш на училище, трепериш от учителя, че може да ти се случи нещо. Ти си мислиш, че учителят е стражар, разбойник и ти трепери сърцето да не би да попадне погледът на учителя върху тебе и да ти се случи нещо. А пък другото положение е да си радостен и весел. Онзи, който се радва, показва, че

е способен ученик. А пък другият усеща своята слабост и вследствие на това у него владее известен страх. Сега вие имате тези две състояния. Писанието казва, че със страх човек не може да върши Волята Божия. Човек със страх никога не може да свърши едно училище, нито пък може да стане някакъв герой. Ще ви приведа един митичен разказ за пътищата на заека и на вълка. Заекът посещавал денем едно училище, а пък вълкът посещавал едно вечерно училище. Тогава заекът мислел, че ушите му са израснали от много знание. Той отишъл да слуша първата лекция при един виден професор, който след като развил темата как трябва да се живее, казал: Всякога човек сполучва, когато отива пръв. Този ден заекът бил закъснял. Но като отишъл пръв, станало въпрос за стола, где да седне и трябвало да води борба за стола. И той като видял, че ще го набият, офейкал. Върнал се с едно противоречие. Казал си: Как така, нали който отиде пръв, ще му тръгне напред, а пък аз отидох пръв и скандал се вдигна. Той не знаел, че онова, което му пречатства е вътре в него. Дето отишъл пръв, това е на място, но пречатствието е вътре в него. Следващия път казал, че няма да отиде пръв, но ще отиде по средата - нито пръв, нито последен. Било вече трета лекция. От лекцията разбрал, че човек за да сполучи в живота си, трябва да бъде последен. И той си казал: Аз съм сбъркал. На четвъртия път отишъл последен, но вратата била затворена. Той чакал отвън. Излезли някои вън и му се скарали. И той пак си отишъл и си казал: Чудна работа, пръв отидох - лошо, последен отидох - пак лошо. Той не можел да разбере, че страхът е, който го спъва. Той си казал: Още не разбирам тази философия. Професорът казал: Всеки, който иска да сполучи малко в живота, да остави страха настрана. Заекът казал: Виж, това мъчно мога да направя.

Всички хора почти днес се намират в положението на заека. Страхът е който спъва хората. Страхът трябва да се тури на своето място. Когато човек търси истината, не трябва да има никакъв страх в душата му. Страхът си има своето място. Турете страхът на неговото място. Нека той

да не е господар, защото ако го направите господар на живота, нищо няма да постигнете. Казано е в Писанието: "Страхът е начало на Мъдростта". Този страх, за който се говори в този стих, той не е онзи страх, който имат обикновено хората. Има един свещен страх, който произтича от Любовта. Неговото естество е съвсем друго. Някои хора смесват обикновения страх със свещения страх на Любовта. Разликата между свещения страх на Любовта и обикновения страх е колкото между небето и земята. Свещеният страх е друго нещо. По нямане на думи се употребява този израз. Имайте свещения страх, но се избавете от обикновения страх! Обикновеният страх е терзание, смаяване, смут, несполуки и най-после човек се обезсърчава и се отчайва и от себе си. А пък в свещения страх човек се повдига. Там човек отива към зазоряване. Помнете тази разлика. Не туряйте на мястото на обикновения страх свещения страх! Това значи да турите на мястото на професора - невежия. И на мястото на силния - слабия, на мястото на разумния - глупавия и на мястото на здравия - болния. Това трябва да бъде едно вътрешно различие, за да разбирате живота. Иначе ще имате много противоречия. Питате защо Христос е дошъл на земята. Христос имаше да прекара страдания, имаше една трудна мисия, която не се изпълнява така лесно. Христос мина през огън, мина през едно кръщение. Всички искат живота на Христа, но не и огъня, през който той мина. Те обичат един Христос с венец, с патерица и с корона, да заповядва навсякъде. Такъв Христос обичат. А пък един Христос без корона, без патерица, с обикновени сандали, и то бос, без дом, такъв Христос не искат. Вие все се окайвате като се видите облечени скромно, със сандали и казвате: Не си струва толкова. Аз мислех, че ще бъда с корона. Кога коронясват човека? Докато не плюят 24 часа отгоре ти, докато не те окачат на кръста, докато не те бият, докато не те хулят, обиждат и не ти кажат "Нали си цар, помогни си", не могат да те коронясат. Тогава вие се намирате на тясно и вие плюете и разпъвате Христа.

За да се прогресира в живота има една страна, която

трябва да се разбере. С ядене - лошо, без ядене - още по-лошо. С пари - лошо, без пари - още по-лошо. Със знание - лошо, без знание - още по-лошо. Със сила - лошо, без сила - още по-лошо. От двете противоречия трябва да изберете по-малкото. Казано е в Писанието: "Без вяра не може да угоди човек на Бога". Вярата подразбира едно вътрешно разбиране. Вярата, това е една мярка, която определя Любовта, която трябва да имаш в дадения случай към някого. В дадения случай трябва да знаеш Любовта, която трябва да имаш към Бога. Казано е, че Любовта изключва всяко съзнание. Има въпроси, които не трябва да бутаме. Има въпроси, които са мъчни за разрешение, както когато детето иска да тури пръста си, за да вдигне планината. Някои искат да разрешат какво нещо е Любовта. Не разрешавай този въпрос. Щом го бутнеш, ще ти дойдат всички страдания до главата. Който е бутнал Любовта, все е страдал. Не питай какво нещо е Любовта. Сега вие искате да знаете какво нещо е Любовта. Може да знаете, но щом я знаете, тя си заминава. Тя ще ви остави каквото искате и ще си замине. По човешки ви говоря. Голямо противоречие съществува в света! Ние живите същества на земята още не можем да вникнем в оная Любов, която Бог има към нас. Ние сега приличаме на деца, които не разбират родителите си и мислят изключително само за себе си. Тогава ще ви приведа един пример. Разправяше ми един господин. В един балкан той вижда, че една мечка води пет мечета и върви по реката. Мечката дошла до един голям камък, извадила една мравка и я дала на едно от мечетата. Той забелязал, че мечката ритнала едно от мечетата. То се търкулило и той видял, че това мече не става, то умряло. Така го шибнала майката. Майката го поклатушкала, поклатушкала и почнала да реве. Тя ритнала това мече, защото то се тикало напред при майка си за храна, а другите мечета оставали назад. Аз тълкувам сега този разказ: Твоята лакомия става причина за твоето нещастие. Не изкарвай от търпение със своята лакомия майка си - мечката, че да те удари. Това се случва често в света.

Благото, което имаме в света, ни е дадено. Човек като вземе своето благо, да се радва за благото, което трябва да дойде и за другите същества. В това отношение всички не трябва да бъдете едностранчиви. Едностранчивостта си има своите лоши черти. Някой път човек има един навик, някои разбирания, че иска да наложи своето разбиране на всички други. Хубаво е, но лошата страна на това седи в следното. В Америка в една епархия имало един американски владика, който бил много даровит човек. Той си носел главата наклонена към лявата страна. И всички проповедници в неговата епархия ходели с изкривени глави. Той наложил това. Казват: Да имаме едно убеждение! Господ не е създал владиката с този навик. Това е негов навик. Да не подражаваме на това, което е човешко.

Да имаме едно верую, но едно верую, което е общо за всички, едно верую, което включва веруюто на всички същества в себе си. А пък ако имате едно специфично верую, дръжте го за себе си, то е полезно само за вас.

Има неща, които назаем не се дават. Кои неща назаем не се дават? Ще ви кажа. Сърцето назаем не се дава. А сега се проповядва: Дай ми сърцето си. Очите назаем не се дават. Човешкият език назаем не се дава, нито човешката душа. Христос казва на едно място: "Полагам душата си, за да я взема". Полага я някъде. Но не залагайте това, което Бог е вложил във вас. Всеки човек трябва да пази своите сили и нека всяко сърце да бъде проводник на онази велика Любов. Очите трябва да бъдат проводник на светлината, умът на знанието, човешкият дух нека да бъде проводник на Божествената сила. Сега това са области, които трябва да проучвате. И това, което вие желаете в света, може да ви се обясни. Има неща, които не трябва да се обясняват. Това, което на възрастните мога да обясня, на децата не мога да обясня. За тях това е безполезно. Има неща, които ползват едни хора, а пък други не ползват. Значи трябва да обясняваш някои неща на времето им.

Най-важното е: в човека трябва да дойде Божественото. Божественото в човека трябва да се роди. Един ден и вашата душа очаква своето спасение, но това спасение

няма да дойде както мислят някои. То си има определен път. Трябва да влезе Божественият Дух вътре в душата и този момент, когато това Божествено Начало се прояви в душата, това, синовното отношение, е най-важното. Тогава ще дойдат ангелите и ще възвестят онова великото събитие. Това е най-важното. Сега вие казвате: Христос и да дойде втори път, да се прероди, няма да се подобри света. Не, във всеки един човек трябва да се роди това Божественото Начало. Някои от вас могат да кажат: В нас Христос се роди. - Хубаво, във вас Христос се роди, но има да страда още Христос. Той още не е възкръснал. Вашият Христос го чака кръст, страдание, противоречие, от онези свещеници, архиереи. Кои са вашите архиереи - първосвещеникът Каяфа, Пилат? Христос се намери в едно голямо противоречие. Него го очакваха и всички римски войници. След като разпънат вашия Христос и го турят в гроба, вие ще дойдете до едно положение, до което Христос е дошъл. Това, което търсите, ще дойде, но това е другата фаза на живота. Сега е първата фаза. Като дойде втората фаза, животът ще бъде друг. Сега не смесвайте двата живота. Като влезете в другия живот, там въпросът е разрешен. При този живот, който имате, изисква се да поддържате вашия дух, да не се съблазните. Христос не беше от слабите. Това, което в него викаше, то е човешината в Христа. То викаше чрез устата на Христа. Христос каза: "Такава е Волята Божия, трябва да минем последното страдание". А пък последното страдание е човек да се откаже от това, което не му е потребно. Знаете ли кое е онова, което не е потребно на човека? Има неща, които не трябва на човека. Някой изгубил своето зрение. Един милионер му казал: Ще ти купя билет, за да те разведе из света, та да видиш всичките картини. Онзи му казал: Защо не дойде малко по-рано? - Та нещата имат смисъл само когато човек може да ги разбере. Защо ви е Любовта, която не можете да разберете? Защо ви е Мъдростта, която не можете да разберете? Защо ви е Истината, ако не можете да я разберете? Вие трябва да имате характер, морални, хубави черти, че като влезете в противоречие, да

устоите. Какви ли неща няма да ви кажат! Много лоши неща могат да кажат за тебе, но ти ако имаш характер, ще кажеш: Всичко за Любовта е добро! Мнението на хората не важи. Трябва да имате една смелост. После трябва да имате едно послушание, което имаше Йосиф. Вие не можете ли да имате волята на Йосифа? Зачене се една хубава идея у вас и вие искате да я пометнете и да избягате. Няма да я напущаш. Ще дойде страданието, после ще дойде и възкресението. Тогава ще се яви във вас онази Божия Любов, която вие очаквате. И сега отчасти някои от вас имат тази опитност - онези от вас, които могат да разберат и които са достигнали до известна степен на развитие. Онези, които не са достигнали, нека се радват. Този живот ще се мени с друг по-обширен живот, после с друг живот още по-обширен, с четвърти живот, пети живот, докато дойде последното вътрешно разяснение.

Та противоречията, които ви идват, трябва да ги разрешавате по един вътрешен начин, по един разумен начин. Как се лекуват болните? Чрез ядене, чрез дишане, ще се молиш. Който се моли е здрав човек. Който не се моли е болен човек. Някой казва: Аз не мога да се моля. - Болен си. Защото който е болен, не яде. Но като оздравее почва да яде и се радва, че яде. Някой казва: Много ям. Ти се радвай, че ядеш. В яденето е животът. Животът не е ядене и пиене, но животът идва чрез яденето и пиенето. Сега казвам: В това отношение молитвата да ви бъде така приятна, както е приятно яденето и пиенето за онзи, който е гладен. Молитвата - това са хубавите отношения, които човек може да има към Онзи, Който му е дал живота, към Онзи, Който разбира всички негови нужди. Няма по-хубаво отношение от това, когато детето се разговаря с майка си, когато приятелят се разговаря с приятеля си, когато синът се разговаря с майка си, когато ученикът се разговаря с учителя си. Те са образци, на които човек може да се радва. Могат да дойдат посторонни противоречия в живота. Животът не е толкова тежък, както ние мислим. Някой човек се е забъркал в живота и никой не може да му помогне. Тогава да употребим своето здра-

ве за Бога. Да употребим своето знание за Бога. Всичко онова, което притежавате, употребете го за Бога. И здравето, и всичко друго. Вие да го знаете това. Не мислете, че хората могат да ви разберат. Един болен човек разправя, разправя на някого за своето положение, но последният е здрав човек и не може да го разбере. Болният му казва: Боли ме корема. Здравият му казва: Няма нищо, ще ти мине. Болният му казва: Как ми няма нищо, боли ме корема. - Аз мога да му кажа и един начин как да не го боли корема. Той ми се оплаква, че го боли корема. Не си свършил добре работата и затова го боли корема. Боли те главата - защо не си свършил добре работата си? Като си свършиш добре работата, няма да те боли нито главата, нито корема. Болките на корема произтичат от една храна, която не е сдъвкана. Храната трябва да бъде подходяща и добре сдъвкана. Та всичките противоречия в живота, всичките страдания в живота произтичат от едни неща, които не ни трябва. И страданията продължават, докато се освободим от това ненужното, което не ни трябва. Тука има едно изкушение, на което хората не могат да издържат. Вие знаете ли кое е най-силното изкушение? Малко хора има, които могат да издържат на това изкушение. Аз ще ви го кажа. Представете си, че имате един скъпоценен камък, много голям, много голямо богатство. Ако вие го поверите на някого да го пази, той няма да ви го донесе. Защо трябва да го давате на друг, за да го изкушавате? Не само това, но и вие сами можете да се изкусите от този камък. Ти го дадеш на някого този камък и той като го вземе мисли как да го обсеби. И тогава ще се родят най-големите противоречия. Вие се запознавате с един богат човек и мислите как да му повлияете, да го имате на страната си, за да можете да черпите от неговите средства. Това е вече изкушение. Вие имате един професор и искате да се сприятелите и разговаряте с неговите деца, че да минете по-лесно изпитите. Някоя мома срещне един красив момък и мисли как да го замотае. Също така и някой момък срещне някоя мома и мисли как да я замотае. Това е красивият камък, който утре ще ви

го вземат. В които и ръце да влезе скъпоценният камък, човек не може да устои, иска да го задържи за себе си.

Може ли да ми направите един превод кой е скъпоценният камък у човека? Това е личният живот. Да бъде аз щастлив. Да ми вземат камъка! Не го давам. И колко е като дадеш този камък, после да го вземеш назад. Колко е мъчно човек да се откаже от себе си! Дай го този камък! Ти казваш: Какво ще остане от мене, като ми вземат моя живот? - Този камък, който изкушава хората, е голям колкото яйцето на камилската птица. А пък има поголеми скъпоценни камъни, големи като дини. Щом се отречеш от камъка, голям колкото яйцето на камилската птица, ще дойде онзи камък, голям колкото динята. Със закон тази работа не може да стане. Какво голямо проникване трябва, какво голямо съзнание, за да направи човек това!? Но със закон тази работа не може да стане. Сега единствения съвет, който мога да ви дам, приятелски съвет, е следният. Нито правило мога да ви дам, нито пък какво трябва да правите, а само един съвет. Той е следният: Този скъпоценен камък, който са ни дали, трябва да го върнем назад. Като го потърсят, да го върнем. Като го поискат, да го дадем. Не хвърляй око на този камък, понеже той е камъкът, който носи истината в себе си. Той е камъкът на истината. Като дадеш камъка, ще познаеш истината. Като го обсебиш, ти не познаваш истината. Трябва да ви обясня това. Зърното, което остава в земята вътре, ако това семе не порастне, какъв смисъл има? Какво означава порастването? Семето, което е посято в земята и не порастне, то земята го е обсебила като скъпоценен камък и житото умира. Ако пък житното зърно порастне, то земята го дава навън. Земята ще ти го даде стократно. И казва: Вземете си го назад. Та когато това, което е посято в нас и минава като добродетел, знание, Любов, Мъдрост, когато това Божественото в нас порастне, то ще даде плод. Даде ли веднъж плод, това показва, че ние сме готови да изпълним Волята Божия от Любов. Това, което Бог ни е дал, да го върнем. Както е казано в притчата за петтях таланта: "И онзи казал: Аз спечелих още пет та-

ланта. Казва му господарят: Много хубаво, вземи тези таланти, нека са за тебе. Дошъл онзи, който имал един талант и го скрил. Господарят го попитал: Какво направи с таланта, който ти дадох? Онзи казал: Скрих го в земята. Господарят казал: Вземете от него този талант и го дайте на онзи, който има повече. И всеки един, който има, ще му се даде.”

Та тази е истината, която трябва да остане у вас. Нека скъпоценният камък във вас да расте! Като ви дадат този скъпоценен камък, посейте го, та като дойде Господ да намери, че е израстнал, завързал и узрял и ти да кажеш: Господи, това, което ти ми даде, аз работих с него и спечелих. - За да се осмисли животът на земята, ще работиш. Не може да се освободим от всички тези страдания на земята, докато този камък не израстне, не цъфне и не завърже плод.

Ние говорим за Любовта, за щастието, че много мъчно може да се обясни какво нещо са те. Ние говорим за щастието, а пък сме нещастни. Ние говорим за здравето, а го изгубваме. Ние говорим за богатството, а виждаме, че не може да остане богатството в нас. Причината за това е онзи вътрешният страх, който има заекът: Какво ще стане с мен, ако аз дам камъка? Има известни положения в живота, при които идеята може да стане ясна. Ако ви накарат да носите едно хубаво шише с хубава вода, далече от извора и ви поискат водата, вие ще се подвоумите. Но ако дойдете при един хубав извор, то без да ви кажат, ще излеете водата и ще турите нова. Но далече от извора ще кажете: Трябва ми водата, как ще я излея! То е все същото изпитание. Писанието казва: “Това, което Бог ни дава, ние трябва да го дадем”. Да не туряте в даването нещо безразборно. Не да каже, който дойде за каквото и да е: Дай ми това. - Той може да иска, но на тебе ти трябва. Но Бог, Който ти е дал, Той ти е господар. Дай Му. Има два вида даване: има едно свещено даване, а пък другото го наричам обикновено даване, то е грехът. Със свещеното даване се издига човек, а при обикновеното даване, човек губи. Аз говоря за свещеното даване. Онзи, който е

поверил на тебе всичко, отдай Му всичко. По някой път знаете ли защо падат листата? Падналите листа, както и падналите плодове, са много добри философи. Падналите листа знаят много повече, отколкото листата, които сега израстват; падналите листа преминават през страдания, а онези още не са минали страданията. Аз съм гледал стари хора. Старият казва: Така един ден ще повехнете, ще паднете и вие. Така един ден със смирение трябва да слезете долу при дървото, да те носи вятърът навсякъде и пак да си благодарен. Листата един ден ще пожълтеят и ще влязат в един живот по-висок, отколкото тези листа, които сега израстват. Вие казвате някой път: Някой брат падна. - Има паднали братя, но те са окапали листа. Той е във втората фаза. От моето гледище той не е паднал брат, а окапал брат. Аз сравнявам това с онзи руски студент. Той се молил и искал да види Христа. Един ден Христос му се явява и му казва: Не ти харесвам едното око - лявото ти око. Студентът взема свещта, туря лявото око на свещта и го изгаря. Другите студенти казват, че е полудял. Питат го: Защо направи така? - Защото Христос ми каза, че не ми харесва това око. Той иска да остана с едното око. Възможно е да не съм разбрал Неговите думи. - Това не е правият път. Изгарянето на окото, това е едно криво тълкуване. Не е този пътът. Може ли по друг начин да се поправи това око? Не трябва да се изгаря. Здравото око всякога може да помогне на болното око, а пък болното око никога не може да помогне на здравото око. Христос казва: "Извади окото си, което те съблазнява". - Не, как? - Има един друг начин за изваждане на окото. Ще влезете в едно противоречие със себе си. Аз и друг път съм привеждал един разказ. Един млад момък, чието дясно око било извадено и бил с черни очи, се оженил за една мома, чието ляво око било извадено и била със сини очи. И двамата имали изкуствени очи, но никой от тях не знаел, че другият има изкуствено око. Така живели без да знаят това. Една вечер отишли на бал и всеки изважда при лягането едното си око и го туря на масата. Сутринта, при ставане, тя като пипала по масата взела окото на мъжа си

и турила черното око. А пък той турил нейното синьо око. Като станали сутринта и се видяли, че имат по едно черно и по едно синьо око. Какво излязло? Излязла истината, че и двамата имат по едно изкуствено око. Ние често познаваме истината, когато си разменим изкуствените очи. И ти казваш: Аз познах, че лявото око е изкуствено. Това не е познаване. Познаването на opakото на нашия живот не е познаване. Трябва да познаем онова, което носи в нас доброто, свободата, Любовта. Това, което ни свързва с Ози, Който ни е дал живота и Който ръководи живота ни тук на земята, Който ще го ръководи и за в бъдеще. Не да се обезсърчим в сегашния живот. Трябва ли на човека да дотегне да обича хората? Не. Да дотегне на човека да бъде в смъртта, но да дотегне на човека в живота, тази идея е малко странна. Хората, на които е дотегнал животът, те са прави, те усещат, че в тях има нещо, което постоянно умира и човек иска да се освободи от него. Той е прав в това отношение. Но ако може човек да се освободи сам! Ангелът казва на Мария: “Божият Дух те осени. Това, което ще се роди от тебе е от Бога”. И Христос казва: “Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си, да бъде Твоята Воля”. В последния час ако можеш да кажеш така!

Това са два момента: да благодарим на Бога, че ни е дал живота и да благодарим на Бога, когато изпрати ангела при нас. Да благодарим на Бога, когато сме на кръста и да благодарим на Бога, когато всичко трябва да дадем.

Изпяхме песента “Каж ми ти истината”.

Това е разрешението на въпроса. По този начин сегашният земен живот може да се осмисли.

Отче наш.

18. Утринно Неделно Слово, държано
на 21 януари 1934 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

В КАКВО СЕДИ ДУХОВНИЯТ ЖИВОТ

Ще прочета 3 глава от Евангелието на Лука.

Който не разбира един език може да се отегчава. Който не разбира казва: Защо ли е турено това? - То си има своето значение, своето място. За посветените е това, а за другите то си остава нещо незнайно. Като ви дадат една тема "В какво седи духовният живот" колцина бихте написали нещо? Малко хора има, които биха написали нещо. На пръв поглед е лесна работа например да се пее, да се рисува, да се пише и пр. Да пее всеки може, но да пеят добре малцина могат. Да говори всеки може, но да говорят добре малцина могат. Да пише всеки може, но добре да пишат малцина могат. Даже вие не можете да си дадете отчет защо сте недоволни. От какво произтича вашето недоволство? Всеки един от вас е недоволен. И всеки един от вас иска да постигне нещо, което не знае как да го постигне. И всеки един от вас иска да влезе в небето, но не знае как. И всеки един си въобразява, че небето е между ангелите. Някои имат опитности, а някои нямат. Някои, които искат да влязат в небето, може би имат представа, че то е нещо като земята. Даже външната страна на земята и вътрешната са две неща различни. Когато кажем, че животът е лош, то ние разбираме отношенията, които имаме един към друг. Срещнеш един човек, който говори за Бога, за Любовта, но зад всички тези паравани седи нещо лично. Той говори за Бога, за Любовта, но си има една особена любов. Има едно предание, което говори, че когато крокодилът намирал умрял човек плачел отгоре му и след това почвал да го яде. Крокодилът плачел отгоре му - от жал ли? Не, за да влезе по-гладко вътре в него. Това са сравнения. Колко пъти някои казват: Хората не жи-

веят добре, ние не живеем добре. - Че как трябва да се живее? Ако ти дойде на гости някой богат, ще му дадеш голямо угощение. Иначе ще му дадеш корица хляб. Защо? Ти си погледнал живота отвън. Представи си, че този просяк е един цар, един адепт и ти го погледнеш и му дадеш парче хляб. Той вече е преценил докъде си достигнал, какво понятие имаш за Бога. И вие всеки ден играете две роли: посрещате княза много добре, видните изпращате много добре. Някой път постъпвате много добре. Някой път се молите, а някой път се бунтувате.

Аз често съм забелязвал, че някои искат да проникнат, да разберат какво аз мисля. Казвам му: Точно така мисля, както ти мислиш. Нищо повече! И след това, като не може да разкрие нещо, казва: Той е по-майстор, показва се така благочестив, но кой знае - той някъде е скрил нещо, което не мога да позная. И почва друга тактика. Ако аз открия в един човек един скъпоценен камък, това си е скъпоценен камък. Ако намеря просто камъче, това си е просто камъче. Простите мисли, желания и постъпки нищо не допринасят. Времето ще събори къщата, ако е направена от кал. Човек умира, понеже къщата му е направена от кал. Съблазнява се, понеже мислите му са направени от кал. Неразположен е духом, понеже всичко е от кал. Господ е направил човека от кал, понеже нямал по-добър материал. И ако ти приготвиш по-добър материал, Господ ще те направи от него. Казва се, че в последно време Бог ще ни роди. Значи трябва да приготвим нещо. По някой път става спор кои хора са на правата страна. На правата страна в света е само Бог, а всички други са на кривата страна. Един е Той! Правото е само в Бога. А къде е Бог? - Там дето не си ти. - Ами къде съм аз? - Там където не е Бог. Сега ще дойдат някои да разправят философии. Аз казвам категорично: Къде е Бог? Там, където не е човекът, там е Бог. Понеже човек е отражение, сянка на Бога, то, там дето не е сянката, там е Бог, а пък там дето не е Бог, там е сянката, там е човекът. Питам тогава: Как ти ще разбереш какво нещо е Бог, как сянката ще разбере какво нещо е реалността? Сянката никак не може да разбере какво нещо е дървото.

Ако вие искате да разрешите при такова състояние един въпрос за реалността, ще заспите. Някой път, ако вие съзерцавате върху това какво нещо сте вие, то няма да се минат 10-15 минути и ще заспите. Ти не можеш да мислиш какво нещо е Бог. Щом речеш да мислиш какво нещо е Бог, ще заспиш. На Изток препоръчват медитацията, размишлението. Но в какво седи размишлението? Ти не можеш да размишляваш, да медитираш, без Любов. Ако в тебе има един малък оттенък на недоволство, то има принуждение вътре в тебе и ти не можеш да медитираш.

Имаше една сестра, която дойде от Латвия. Тук седя доста време и като се върна в Латвия разправяла, че тук братята и сестрите не се развиват правилно. Аз щях да ѝ кажа още когато заминаваше: Ти си недоволна, защото ти търсиш само своето щастие в света и в това е злото. Защо тя е недоволна? Защо са такива впечатления ѝ? По две съображения, които аз зная. Понеже тя не може да се ожени за един млад брат. Този брат видя, че тя не е за него и затова тя е недоволна. От друга страна тя отиде да живее в едно село. Беше възискателна много и не можеше да ѝ се угоди с нищо. Тя право мисли, но криви заключения прави. Те няма да я ползват. Когато човек влезе в една лоша среда, той трябва да повдигне средата. Бог, като дойде в света, няма да види само, че светът е лош, но ще го повдигне. Че са я приели някъде зле - право е, но че не са я приели никак добре - това не е право. Човек трябва да оценява и най-малкото добро, колкото и да е малко. Ако вие отидете в Латвия или в друга някоя страна, като се върнете какво ще донесете? Като отидат някои в Америка ще видят, че и там, както и тук, има и светли страни. Ние не живеем в един свят, дето живее Божията Правда само, а и грехът царува. Добрите хора са още едно изключение в света.

Докато човек се занимава само със себе си, той не може да намери истината, той не може да бъде свободен. Защото желанието на един човек е и желание на всички хора. Защото няма човек, който да не желае да бъде уважаван, да бъде богат, да има всички средства, всички удоб-

ства, да няма мъчнотии и пр. Когато дойде някой странник, вие най-първо искате да се покажете добър, но наполовина. Има една външна, дипломатическа страна. Най-първо ще му дадете най-доброто угощение. Навсякъде е така между братя и сестри. Аз ви приведох това за сестрата от Латвия, за да видите, че не сте толкова напреднали. Тя минава за поетеса, пише много добре. Когато бяхме на планината, тя чете някои свои работи. Има хубави заложи, но дълго време се изисква, за да се събуди в нея Божественото. У нея има едно недоволство. В природата има две противоположности. В природата има едно състояние, което наричаме Добро. Когато влезеш в това състояние, ти се чувстваш добър, но тази добрина не е твоя. А пък има едно друго състояние, и като влезеш в него ти се чувстваш лош. Второто състояние - като че ли вземаш един нож в ръката си и мушкаш този или онзи. Той не мисли сам да прави зло, а чрез него е направено злото. А пък другото състояние - на доброто - прилича на бистра вода. Някой взема от водата в чаша и дава на този, на онзи. Тя, водата, мисли, че прави много добро. У вас има една опасност, че изпадате в това или онова състояние. Това не сте самите вие още. Може да изпаднете в заблуждение. Доброто, което водата прави, не е добър живот. И злото, което ножът прави, не е лош живот. Може би не съм бил разумен, защото не е трябвало да дам нож в ръцете на друг. Когато хората вършат престъпления, те не са техни, но те не трябва да се поддават на друга сила.

На човека трябваше да дойдат изпитания, за да види докъде е достигнал той в своето развитие. Изпитанието е един вътрешен опит. Разумното в природата е което ви опитва. Изпитват ви, за да видят докъде сте достигнали във вашето развитие и дали може да издържите или не. Някой път Невидимият свят ще ви даде сиромашия, за да ви изпита. Някой път ще ви даде богатство, за да ви изпита. Някой път ще ви даде невежество, за да ви изпита. Някой път ще ви даде знание, за да ви изпита. Някой път ще ви даде сила, за да ви изпита. Някой път ще ви даде вътрешни добродетели, за да ви изпита. Защото истината

седи в това - ако искате да знаете най-малката истина е следната - докато вие не станете пълен проводник на Божествената Любов или на Божествената Добродетел, вие не може да имате никакво понятие за реалността на нещата. Ако през вашето съзнание не може да мине Божественото, вие нямате понятие за реалността. Аз зная само една реалност. Само едно "Аз" има в света, което знае всичко, а другите са едно отражение. Това е, за което Христос казва: "Благ е само един Бог". И трябва да знаеш, че благото в тебе е Бог, а не ти. Тогава лошото в човека - това е низшето в него. В природата съществува едно низше битие, което придружава Божествения свят. Злото в света е една сянка. Сянката никога не забуля реалността, нито я опетнява. Една сянка не може да опетни реалността. Например представете си, че един човек иска да открадне нещо. В какво седи престъплението? Да допуснем, че той изважда от една каса една торба злато и го скрива в друга каса. Той е пренесъл един предмет от едно място на друго. Този предмет не е изнесен извън земята. Но престъплението е направено в умствения свят, в неговата мисъл. В умствения свят престъплението е влязло като една лъжлива монета. Хващат го и му казват: На какво основание си създал тази лъжлива мисъл? - Да кажем, че откраднеш. Какво ще ти допринесе една торба злато? Няма да ти придаде нищо. Това са само въображаеми условия. Ако този човек, чиято торба искаш да задигнеш, го обикнеш от все сърце, той ще ти даде две торби. Питам тогава: Защо не го обикна? Ти не взе двете торби, а взе само едната. Виноват си, че си взел само една торба. А който вземе две торби, той е добър човек. Значи, ако вземеш две торби от някого с любов, ти си добър човек, а пък ако вземеш една торба без любов, ти си престъпник. Вие сте все сиромаси. По една торба сте взели. Не сте толкова добри. По една торба сте взели. Вие казвате: Какво трябва да правим? - Вземете си по две торби. Това е една наука. Направете опит. Казвам ви една истина, която, ако я приложите, ще се отворят тъкмо 12 врати на небето за вас. А пък както мислите, виждам, че всички вра-

ти на небето са затворени за вас. Христос сега е една врата. Тази врата е отворена. Но има толкова голяма бутина, че не зная за колко милиони години ще влезете. Там има ред на съзнание. Някой мисли, че като умре, ще влезе. Така се говори много лесно "Ще влезе!" Да отидеш на слънцето със светлината е лесна работа, но да тръгнеш с волска кола е много тежка работа. И после, като тръгнеш откъде ще вземеш прехрана горе в пространството? Това е нещо невъзможно. Сега аз не искам да ви обезсърчавам, но искам да ви накарам да мислите.

Когато една мома се облича с хубави копринени дрехи, тя се лъже. След като се ожени, мъжът ѝ няма да накара дрехата ѝ да му наготви, но тя самата ще готви. Тя има щраусово перо, но перото не може да готви. Тя има чепичета, но чепичетата не могат да готвят. Не са хубавите дрехи, които ще говорят, не са хубавите чепичета, които ще говорят, не е и хубавата шапка, която ще говори. Има друго нещо в човека, което трябва да говори. Та казвам: Онези от вас, които се готвите за Божествения свят, за великия свят, трябва да имате една представа за света, съвсем друга от представата, която имате сега. Дадени са много методи, но тези методи са много трудни. Вие ходите, ходите и казвате: Защо не ме обичат? - Там е работата сега. Прави сте! Аз турям: Трябва да ви обичат - за какво? Пък ти казваш: Аз съм чадо Божие. - Добре, дай ми препоръчителните си писма. Покажи ми Божественото в тебе! Един скъпоценен камък не мога да не го обичам. Той може да е обвит отвън с някаква обвивка, която не е ценна, може да има кал, но онзи, вещият, който търси скъпоценни камъни, той ще го почисти, ще го полира и ще оцени това, което е вътре. Ние ценим човека не за онова, което е отвън, но за онова, което е вложено вътре в него. Тогава прегрешението е вътре в нас, когато ние не оценяваме Божественото в човека. Ти трябва да оцениш една душа, понеже тя е скъпоценна. Ти трябва да оцениш човешкия ум, не онзи външния ум, който лъже и заблуждава, но онзи ум, който е проводник на Божествената светлина. Ти трябва да оцениш човешкото сърце, но не

онова сърце, което е пълно с кал, но онова сърце, което представлява съкровища, събрани през вековете. Това сърце ще го оцениш! Сега някои от вас ще кажете: Ние сме слаби. - Слабите хора ние не ги туряме на работа. Който е слаб, той е друга работа. Сега хората са слаби в доброто, а силни в злото. Някой казва: Аз съм слаб човек, невежа. - Невежа си в доброто, а пък си много учен в злото. Да направиш добро не ти иде на ум, а да направиш зло си майстор! Тогава ти не говориш истината, ти не си от слабите хора. Сега какво ви остава? Тогава ще бъдете поне еднакви в доброто и в злото. Поне да има равновесие. Това е свързано с вашия земен живот. На земята вие не може да имате каквато и да е положителна придобивка, ако нямате една правилна връзка с Божественото начало, едно правилно разбиране на Божественото начало. Ако вие не разбирате Божественото начало, което работи във вас, как ще ви благослови Господ? Той не е като човек, който може да се лъже. Ако вие всеки ден Го занимавате с това какво са казали хората, с речено-казано, Бог не се нуждае от това. Бог даже не се нуждае от нашите мисли. Той само иска да види дали ние ще разберем света и дали ще бъдем проводници на Неговите мисли. А иначе с нашите мисли какво ще се занимава? Вземете например мисълта на Питагор за създаването на света, мисълта на Мойсей за създаването на света и сегашните теории за създаването на света. Има хиляди теории. След хиляди години може би нищо няма да остане от тези теории. Или да допуснем, че един човек е силен. Всички български вестници писаха за Дан Колов, че победил най-силния човек в света. Питам сега: Какво се постига с това? Постигнато е нещо, но какво е постигнато? Знаете ли какво е постигнато с победата на Дан Колов над Регуло? Постигнато е нещо. Регуло има сила на мускулите - казал Дан Колов - но аз имам и сила на дишането.

Има една сила в света, по-висока от всяка друга сила. Това е Любовта. Не може да бъде силен човек, ако не знае да обича. Когато аз говоря за дишането, аз разбирам Божествената Любов. Ако не знаете да дишате, не

може да постигнете нищо. Любовта е едно дишане в Божествения свят. И ако знаете да дишате, вие ще бъдете един Дан Колов в Божествения свят. Ако не знаете да дишате, ще ви търкалят. Това е една наука за силата, която седи по-горе от каквато и да е друга сила. Ти казваш: Аз имам Божествена Любов. - Имаш Божествена Любов, но те търкалят на земята. Ти казваш: Имаш знание. - Имаш знание, но не можеш да разрешиш най-обикновените въпроси на земята, на живота. Онзи, който има знание, той може преспокойно да се пренесе от земята до Луната и до Слънцето. След 20 минути може да се пренесе на Слъцето. Няма да му вземе повече от половин час. След половин час той ще отиде до Слънцето и ще се върне. И като отиде на Слънцето пулсът му почти ще престане. Няма да се забелязва никакво биене на сърцето. Сърцето има три пулса. Само първия пулс на сърцето знаят хората. Втория и третия пулс не знаят. Има три вида дишане: обикновено, което е свързано с първия пулс; после има второ и трето дишане. Първото дишане е чисто физическо дишане, а пък при второто дишане ние имаме постижение. Вие казвате: Кажете ни го! - Как да ви го кажа? Ако аз съм водата и говоря на съзнанието на рибите и им казвам "Има един свят, извън водата, там има същества, които живеят много свободно и хвъркат из въздуха", те ми казват: "Изведете ни!" Но ако ги изведа, с тези хриле те ще умрат. Най-първо трябва да се преобразят хрилете, за да влязат в новата област и да знаят как да дишат с дробовете. Рибата не се е научила да диша с дробовете. И всичката разлика между човека и рибата е там, че рибата не знае как да диша с дробове. И всичкото е въпрос на дишането. И Дан Колов като говори за дишането, и той не знае, не разбира същинското дишане. Той донякъде е стигнал. Има една сила, която зависи от дишането, но тя е свързана с Любовта. Ти можеш да се лекуваш, ако дишаш и имаш Любов. Така ти можеш да се лекуваш от всяка болест. Но ако дишаш без Любов, ще те гази болестта. Защо? Защото дишаш по първия начин. Онази риба, която не си е направила дробове, да си стои във водата, а пък тази риба,

която си е направила дробове, да излезе вън от водата. Положението ѝ вън от водата е хиляди пъти по-добро, отколкото вътре във водата. Сега с това аз не искам да ви отрека сенките, но сенките имат смисъл, само когато знаете и реалността. Много хора има, които искат да се освободят от сенките на живота. Вие не се освобождавайте от сенките на живота, но се освободете най-първо от вашите лъжливи разсъждения и понятия, които имате. Запример вие чувствате някой път, че сте лош, че нещо тъмно, мрачно има във вас, че лош човек има във вас. Някой път чувствате, че друг човек, че някое друго същество е лошо, а пък ти си прав. Но как ще се оправите с това лошо същество? Вие сега имате един Регуло. Знаете ли каква е била първата борба? Регуло премята Дан Колов на земята. Дан Колов иска да го заобиколи, та Регуло да помисли, че не е толкова слаб. При първата обиколка го заблуждава. При второто място Регуло хваща да му извие врата, но всичката сила на Дан Колов седи в неговия врат. И казват, че приличал на бик. Не, дебелият врат показва, че дишането му е силно. И Регуло прави гримаса при този опит. И оттам насетне на Регуло не му върви. И Дан Колов побеждава. Дан Колов ляга на земята. Това е една стратегия пред злото, но трябва да се покаже, че вратът ви е дебел. Вратът ти трябва да е дебел. На вълка му бил дебел вратът, понеже сам си уреждал работата. И действително, силата на вълка седи във врата. Вълкът хваща овцата и тя бяга с него. Не искам да се свързвам сега с вълка, понеже ще се свържем с низшето в човека. Така не се постига целта. Дан Колов не е бил невежа, той е бил в Америка, бил е възпитан. Носът му показва, че в него има една чувствителност много силна. Аз не искам да бъдете данколовци, но има една наука за дишането, на която борците не обръщат никакво внимание. Има една наука, на която духовните хора трябва да обърнат внимание. Инак ще бъдете търговци, които могат да фалират. И Писанието казва: "Онзи, който стои, да гледа да не падне". Да не мислите, че придобитото богатство не може да се изгуби? Може да се изгуби. Но изгубеното богатство може да се спе-

чели. Не мислете, че само това е богатството, което знаете сега. Като дойдете до Божествения свят или станете граждани на Божествената държава, ще имате на разположение други богатства. Във времето на Римската империя беше на почит човек да бъде гражданин на Римската държава. Да бъде римлянин. Римлянинът тогава имаше всички права. А вие трябва да станете граждани на Божественото Царство. Ако вие не станете граждани на Божието Царство, вие не може да имате никакви придобивки. Христос казва: “Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие”. Няма по-силни същества от децата. Детето, като прегърне някого, като го стисне с ръцете си оттук-оттам, то те завладява със силата си и ти си разположен да направиш това, което детето иска. И ако децата нямаха тази сила, те гладни щяха да умрат. И гласът на детето е такъв, че то като каже, всички се завтичат - майката и другите.

Ако вашето веруе не ви дава една вътрешна сила, тогава на какво се надявате вие? Засега мнозина мислите, че вярвате в Бога, но и вярата ви е много повърхностна. Вие вярвате в Бога, но вие вярвате и в къщата, която давате под наем. Свършили сте училище и имате вяра в дипломата, но това е второстепенно. Има нещо, на което човек трябва да разчита, и което не се мени. Не казвам да не уповавате на това или онова, но трябва да уповавате преди всичко на това, което не се мени.

Има нещо непобедимо в живота, в тебе. Който е дошъл до непобедимото в себе си, той се е домогнал до истинския живот, чрез който може да работи в света. Дотогава ще има много големи мъчности. Всички трябва да се домогнете до този истинския живот. Вие сте близо до него. Христос казва: “Още малко ви трябва, за да дойдете в Царството Божие”. Така каза на онзи богатия момък. Каза му още: “Иди, продай всичкия си имот, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай, и аз ще те науча какво да правиш”. Този богатият нямаше достатъчно вяра и смелост. Той си каза: Този човек не ми дава гаранции. Той ми казва да продам всичко, да го раздам и после да го пос-

ледвам. Аз не съм от глупавите да се излагам на тези мъчнотии. - Този младеж къде е сега, как мислите? Влязъл ли е в Пътя или не? Може да предполагате. Този въпрос остава неразрешен и за всички Христови последователи. Те са все на мястото на богатия. Този младеж още не е влязъл в Царството Божие. Той досега седи и убеждава и другите хора и те да не вярват. Защото с какъвто се събереш, такъв ще станеш. Събираш ли се с учени хора, учен ще станеш. От тях не може да се освободиш. Ако се събираш със силни хора, силен ще станеш, но от тях не може да се освободиш, не можеш да станеш самостоятелен. В света има само колективна дейност. Някой път искаш да работиш, понеже другите работят. Някой път искаш да не работиш, понеже другите не работят. Някой път искаш да учиш, понеже другите учат, а някой път не искаш да учиш, понеже другите не учат.

Третата глава от Евангелието на Иона не е много разбрана. Родословието накрая е неразбрано. Всеки един човек - това са пътища, методи, чрез които може да се справим. Някой път, ако знаете тази дълбока наука, ще може да се ползвате и ще излезете от мъчнотиите, в които се намирате. А пък сега не ви съветвам да търсите, понеже няма да я намерите. Сега само ви загатвам. Всяко едно от тези имена има своето значение. Онези кабалисти са имали всякога три начина за писане: едно обикновено писмо, второ - духовно и трето - Божествено. Всяка дума е символ. Всяко име е символ за онзи, който го разбира. Трябва да дойдете до първоначалния език - езика на природата. Трябва да знаете къде седи вашето добро - в лявата ви ръка или в дясната? Доброто не е всякога в дясната ръка. Някой път е в дясната ръка, а пък някой път е в лявата. Някой път доброто на човека не е в ръката му, а е в окото му или в носа му, или във върха на езика му. Тогава всичкото ти щастие зависи от езика ти. На някои хора всичкото нещастие произтича от езика им. Отива един млад момък в един княжески дом. Там били разположени да го приемат добре. Той казал на младата мома, която живеела там: Вие не сте много красива. - След половин

час казали да го турят в един кабриолет и да го пратят там, откъдето е дошъл. Той казал, че тя не е красива отвън, но той отгдето знае, че тя не е красива отвътре? Ако аз си облека една обикновена дреха и вие си направите заключение за мене по нея, вие се заблуждавате. Или ако аз туря най-хубавата дреха на гърба си и вие вадите заключение по нея за мене, вие сте пак в заблуждение. Не си давайте мнението! Дръжте тази философия: Най-първо дайте си мнението за себе си, преценете сам себе си. И ако вашата преценка за вас е добра, тогава дайте преценка и за другите хора. Това е едно правило. Който не го научи сега, ще го научи после. Щом преценката за самите вас не е правилна, то вашата преценка и за другите няма да бъде правилна и това ще ви допринесе много неприятности и нещастия. Христос казва: "Не съдете". Това значи: Не преценявайте другите хора преди да сте преценили себе си. И тази преценка да е вътрешен стимул за самите вас. Преценете това, което Бог е вложил в другите. Някой ще каже: Това е дълбока работа, за друго прераждане може да е това. - Аз за прераждания не говоря. Аз ви казвам: Ако сега изгубите едно условие, едва след сто прераждания то ще се върне. А пък сто прераждания правят най-малко 2500 години. Всяко прераждане е едно условие. Сегашният живот ви дава известни условия. Използвайте ги, защото бъдещите ви условия, бъдещето ви превъзпълнение ще зависи от сегашното състояние на вашия живот. За живота ви, за мислите ви, за постъпките ви, за чувстванията ви в Невидимия свят държат сметка. Там има една книга, в която всичко се записва - каквото мислите, каквото чувствате, всичко онова, което е важно, се записва и се знае. И по това ще определят какъв ще бъде вашият бъдещ живот. Те отсега определят, предсказват. Още не са го предсказали, но като свършите последната битка, като издъхнете последната издишка, вие сте победени. Последната издишка показва, че не сте издържали борбата. Сега питате как да разберете това. Във вас има едно естество на тъмнина - материално естество, което е свързано с този свят. В човека има и друго естество - духов-

но, свързано с възвишеното и благородното. Значи човек има едно двойко естество. И двата свята са ви полезни. Не мислете, че като сте на физическия свят, че той не е ценен. Тук има много ценни работи, които трябва да пазите. Земята е една рудница, от която трябва да извадим някакво богатство, без което не можем да се върнем в Невидимия свят. Има нещо, което е необходимо за нас от земния живот. Трябва да минете през известни страдания, през известни изпитания, през известно боледуване. Не считайте, че болестите са наказание. Болестите са до известна степен наказание, но те дават знание и с тях ви се продължава живота. Ако не бяхте боледували, мнозина щяхте да заминете за другия свят. Всяко боледуване е едно пречистване на човека. В човека се натрупва една психична кал, от която произтичат болестите, та човек трябва да боледува по 1-2 пъти на годината от хрема, кашлица и пр. Ако изгубим 20 килограма от тежестта си, няма нищо. Казват за някого: Хлътнали му бузите. - Няма нищо! Другото е натрупване на материя.

Силата ви в умствено и духовно отношение зависи от Любовта и от дишането ви, което може да проявите чрез Любовта. Инак силата ще стои като условие във вас. От вътрешното дишане зависи всичко. Някои от вас имат кашлица. Вие като заболеете викате лекар. Винаги плащате за лекуването. За лекуването ако платиш, болестта си отива. Вие сте много скържави. Казваш: Без пари! Ако платиш, болестта по-скоро си отива. Ако не платиш, по-мъчно си отива. Плащането е една благодарност, че са ти направили една услуга. Да допуснем, че един човек ви лекува. Отплатете му се по един начин! Може с пари или с каквото и да е. Аз не съм само за звонковите. Ти ще благодариш на Бога и за онзи, който е станал проводник на Божественото благо. Учете се да благодарите! После, аз съм дал известни правила. Някой път туриш един млечен компрес и се свърши работата. Някой път мислите, че като пиете топла вода, работата е свършена. Има три начина за вземане на вода. Аз съм разправял само за първия начин на вземане на вода, но за втория и третия начин не съм разправял. Аз съм

за млечния компрес. Но има три начина за правене на млечен компрес. Но вие от тщестлавие ще искате да помогнете на целия свят. Не, какво ще помогнете на целия свят, който нищо не плаща? Че утре, ако аз дам тази рецепта, вие няма да видите мляко. Тези неща ще ги учите за в бъдеще. Обръщайте внимание на Любовта и на дишането в себе си и не се спирайте някой път да мислите какво аз зная. Аз ще ви кажа сега едно нещо: Аз зная всичко онова, което хората не знаят. Което хората не знаят, аз зная. Две неща зная. Има същества, които знаят това. Това, което хората не могат да направят на земята, има същества, които могат да направят. А пък има неща, които напредналите същества не могат да направят, а други същества - и от тях по-напреднали, могат да ги направят. Има една редица от възможности. И Писанието казва: "Невъзможното за човека е възможно за Бога".

Някой път вие носите едно трайно презрение. Казват за някого: На онзи не му стига ума. Не мислете така, защото той може да е простак по отношение на тебе, прав си, но по отношение на тези, които знаят повече от тебе, и ти си простак. Каквото заключение теглиш за някого, ще го теглят и за тебе. Защото и ти не си от много учените в сравнение с по-напредналите. Ще съзнаваш това нещо, ще си казваш: Този човек е невежа, но и аз приличам на него по отношение на другите, по-умните. И благодаря, че го срещнах, за да видя себе си. Така като разсъждаваш, ще се отвори една нова реалност за тебе. Ще кажеш за някого: Този брат може да прогресира, следователно и аз мога за прогресирам. Кажи си: В него има добри заложби, и в мене има също добри заложби. Духът Божий чрез този брат ти показва какво ти не достига. Ще учиш!

Сега аз като четох последната част от прочетената глава, някои казаха: Дано да се свършат тези имена! Мнозина са ме питали не може ли без тези имена? Евангелистът намира за уместно да пише тези имена. Всички тези имена са на мястото си, както и звездите са на мястото си, както всички реки са на мястото си, като всички

ветрове, които духат, са на мястото си в дадения случай, в който ние се намираме.

За да бъдете силни като Дан Колов, когато се борите с Регуло, дишайте чрез Любовта и когато дойдат мъчнотии, ще дишаш, ще се бориш с мъчнотията в себе си. Много живо е страданието. Вие мислите, че страданието е нещо нереално. Не, страданието е нещо много реално. Яков нали цяла нощ се е борил с някого, когото не познавал. Борил се с Господа. Господ му казал: “Слушай, ти излъга брата си”. Яков казал: “Господи, ще поправа всичко, ще дам десятък, ще се помиря с брата си”. И Господ, като му показал добрите и лошите страни, бутнал го по хълбока и той окуцял малко. И Яков казал: “Няма да те пусна, щом като не ме благословиш”. И Бог тогава му казал: “Отсега нататък няма да се казваш Яков”.

Като се борите, вие вътре в себе си решете да поправите вашите минали погрешки и да внесете доброто. Това е начинът, методът за усилване на дишането.

Отче наш.

19. Утринно Неделно Слово, държано
на 28 януари 1934 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА

Размишление.

Нарядът.

Прочете се 4 глава от Лука.

При четенето на Словото трябва да се опитвате да намерите връзката, която съществува между всичко казано. Има една връзка, която е всякога непрерывна. Във вашия ум може да изпъкне мисълта, че Христос имаше силата да изпъжда бесовете. В тази глава виждаме как когато им е говорил, цялото събрание се разгневява. Хващат го, искат да го хвърлят някъде. Недоволни са от него. Но той ги укротява и си заминава. Всеки от вас може да направи това, което Христос е направил. Че ако не може да направи това, което Христос е направил, то всичките усилия са напразни. Христос е започнал да изпъжда бесовете, но вие трябва да отидете в пустинята и да станете господари на духовете, да ги изпъдите. Във вас има толкова духове, че често пъти не знаете вие ли сте или не. Много неща се опитвате да си обяснявате с темперамента, с наследството. Никакъв темперамент, никакво наследство. Ако си ял мъчносмилаема храна, наследство ли е това? Ти усещаш, че храната е лоша, не яж такава храна, по-добре да си гладен. Вие очаквате да дойде Христос да изпъди от вас духовете. Може би ще дойде някой път. Ние виждаме, че когато дойде в Израиля, той не изпъди всичките духове, а само някои. Тези духове, които бяха в хората, те си останаха. Той си замина без да ги изпъди.

Христос казва: “По-големи чудеса от тези ще правите”. Идването Му даде власт на вярващите да се очистят. Това е най-великата работа. Щом можеш да направиш то-

ва, то и другото е лесно. Най-мъчното е да спечелиш пари, да ги изхарчиш е лесно. Но когато ги печелиш грош по грош, тогава е мъчно. Изгревът е пълен с доста духове на шепотничество. Хем такива с опашки. Светските хора пари печелят, вземат, дават - и тук има нещо изопачено. Какво се придобива така? Нищо не се придобива. Хората имат слабост. Не зная дали има някой човек, който да няма никаква слабост. Всичките хора без разлика си имат слабости, но някои слабости се виждат, а някои не се виждат. На земята има да се борим най-първо със слабостта. Не е лошо човек да има известна слабост. Думите "не е лошо" няма какво да обяснявам. Слабости не трябва да има. Например човек е наследил известна слабост. Хванал е ревматизъм. По три пъти се молиш на ден, а пък боли те крака. Ревматизмът те хванал. Дяволът се загнездил в краката. Ти се молиш, но той си стои. Със зехтин го мажеш, с газ го мажеш, с мехлем го мажеш, на бани ходиш две-три летã и едва за две-три години можеш да го изкорениш. Но има и по-лесен начин. Сегашните хора искат лесния начин. Всичките тези духове излизат с пост и молитва. Не този официален пост, който знаете. Пост с пълно въздържание от храна и лоши мисли. И когато постиш, трябва да забравиш външния свят, какво става по света да не искаш да знаеш, да не те интересува. Ще се молиш да излязат лошите духове.

Ако дойде днес Христос в света, светът пак ще си остане такъв, какъвто си е бил. И след 2000 години хората пак ще проповядват, че Христос така и така е правил. Има една работа, която трябва да се свърши. Всички трябва да станете едно с Христа, по стремеж да почнете да работите. Да сте готови за Царството Божие. Сега има един лесен начин. Казва се: "Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти". Правил ли сте опит с този стих? Така да повярвате, че наистина да се спасите?

Ако ви повика Господ и ви изпрати да работите, да свършите някаква важна работа, как ще започнете да работите? Някои от вас ще се откажете, не знаете как да започнете. Не сте готови. Защото има една обективна стра-

на. Някой казва: Повярвай в Господа. С това не се започва. Вие ще започнете както земеделеца. Най-първо ще впрегнете воловете си, ще отидете на нивата, ще я изорете по всички правила. Вторият път пак ще отидете, ще носите семето, ще го хвърляте и ще завлечете това семе. И трети път като отидете, ще отидете да жънете нивата. После ще има резултат. Значи има оране, сеене и жънене. А пък вие всички искате да ви командирова наготово. Някъде ако няма какво да се жъне, ще ореш и ще сееш. Това е сега задачата на един християнин. На стария християнин задачата е да се подмлади. Не външно, но вътрешно да се подмлади. Дрехата ви е остаряла и след време трябва да си купите една нова дреха, трябва да спестите пари за новата дреха. Дрехата даром се дава, но все трябва да платите нещо за нея. Защото в невидимия свят съществува един закон: Като ти дадат една дреха и ти си недоволен от нея, ти ще я опорочиш. И всички вие, които сте дошли на земята, да си изплатите дрехата. Седите и сте недоволни от живота. Че защо ви е този живот? Дадоха ви една дреха, защо не бяхте доволни от нея? Срещал съм много хора, които казват, че са недоволни, защото не са като онзи, богатия човек. Този богатият човек има други недъзи и то какви тежки недъзи! Ти си сиромах, но твоето положение е много по-изгодно, отколкото положението на онзи богатия човек. Разправяха ми: Един се оженил за една много видна цигуларка-виртуозка и всички облажавали мъжа ѝ. Но той казва: Тя свири много хубаво наистина, но по два пъти на ден ме бие. Светските хора да те бият иди-дойди, но когато един религиозен човек те бие? Защото цигуларката е един религиозен човек.

Мисълта, с която трябва да се позанимаваме, е: Човек да бъде силен, да бъде в състояние да заповядва на духовете. Той трябва да знае, че е силен и да не се обезсърчава. Гладувал е три дена, няма какво да се обезсърчава. Няма да умре. Няма какво да се обезсърчаваш, защото ако ще умираш и да се обезсърчаваш, и да не се обезсърчаваш, ще умреш, какво от това? Най-добре умри без обезсърчение. Дошли са лекари и ти казват, че след 3-4 дни

ще отидеш на онзи свят. Какво трябва да правиш? Кажй: Няма да умра! И няма да умреш! Има много примери. Човек казва: Няма да умра. Нищо повече! Защото да умре човек не е по Божията Воля. Бог не направи хората да умират. Смъртта дойде по съвсем друга причина. И следователно, ако вие отхвърлите причината, то смъртта не може да има власт над вас. Казвам сега практическата страна. Светът е създаден. Бог работи върху нас. Той иска ние да разбираме Неговите закони и да прилагаме тези закони. Младият се извинява, че е млад, сега ще си поживее, пък като остарее, тогава ще приложи. А пък старият се извинява, че е стар и че не може да ги приложи. Жененият се извинява, че има жена и деца и като отгледа децата, тогава ще започне да работи за Бога. Ученият се извинява, че има научни изследвания и като свърши своите изследвания, тогава и той ще се посвети на духовното. Това е кривият път. Ученият човек със своята наука може да служи на Бога. Той на жена си и на децата си може да покаже как се живее по Бога, стига да иска. Вълчето трябва да прилича на вълка. Агнето трябва да прилича на овцата. Орлето трябва да прилича на орела. Птиченцето на майка си. Всяко нещо трябва да прилича на баща си и на майка си. Ако вие не приличате на майка си, тогава какви ще бъдат децата ви? Аз ви казвам един начин за гледане. Отвън какви сте? И отвън какви са хората аз зная, и отвътре зная какви са. Познавам хората толкова добре, колкото себе си. Зная колко е opak човек. Той е толкоз opak, че за пет пари цяло едно село изгаря с всичките хора. И ако Бог не беше Любов и милост, както ние Го предизвикваме, Той досега би очистил света. Ако Бог се сърдеше както ние се сърдим, Той би очистил света. И би направил друг свят. Няма да му струва много.

Христос е ходил на планината - дали умствено или реално - не е важно, но според едното схващане дяволът се е явил материално. И по първия, и по втория начин да е, принципът е верен. Дяволът казва на Христа: "Като си син Божи, направи камъните на хляб". А пък Христос казва: "Не само с хляб ще бъде жив човек, но и със Словото

Божие". То е по-мощно, по-силно. Словото е по-силно. Един камък, колкото и да е голям, може да падне, да направи някаква пакост. Представете си, че една дума излиза от устата на един цар и милиони хора чувстват благо, силата на тази дума. Каква е силната дума, която излиза от един чист ум, от ума на един цар? Също така, ако ти седиш и кажеш "Ще бъда здрав!" - и ставаш здрав. Важното е да вярваш. Една американка боледувала 12 години. Лекували я най-видните лекари и я считали за инвалид. Но тя повярвала, че е здрава, станала от леглото и почнала да ходи.

Има вяра, която изключва абсолютно всяко съмнение. Ще кажеш: Да бъда здрав. Нищо повече. И ще бъдеш здрав. Но щом се съмняваш и кажеш "Сега не може, да се минат няколко седмици" - и всичко пропада. Много сестри и братя са правили опити и някой път опитите не излизат сполучливи, но някои опити са излизали сполучливи. Няма нищо - един опит, втори опит, трети опит. Дотогава ще ги правите, докато добиете една положителна опитност и един резултат. Един ден ще ви поставят като учители да проповядвате на хората. Как ще проповядвате ако нямате положителни резултати от вашите опити? Вижте какво прави факирът. Вземе, че си разреже ръката, след това събере отрязаното място, тури си другата ръка отгоре, концентрира ума си и чрез закона на вярата след няколко минути всичко е заздравяло. Разпори си корема, събере го, после тури ръцете си, концентрира се и след 20 минути коремът заздравява. Този човек е правил хиляди опити и знае законите, че много неща могат да станат само когато човек знае как да ги направи. Това зависи от неговия ум. Сега всички вие имате едни стари възгледи. Най-първо трябва да се освободите от своите възгледи. Може да кажете: Някои неща не са разумни, как ще станат? Някой може да отива до една крайност и да мисли, че без да работи, каквото помисли, ще стане. Има неща, които като помисли човек, може да станат. Но има неща, за които колкото и да мисли, не могат да станат. Но ние говорим за неща, за които като помислиш, могат да ста-

нат. Имаш някой път настроение тъжно. Тук преди известно време една млада сестра се чувствала, като че е изоставена, изгонена, не може да намери покой в себе си и ми разправя своите опитности. Аз ѝ казах: Отде е влязло това кукувиче яйце в тебе? Какви доказателства имаш, че си изоставена? Ти имаш само едно чувство в себе си за нещо, което не е вярно. Ти имаш една чужда опитност сега. Това настроение не е твое. Ти се чувстваш изоставена. Най-първо Бог, Който те е пратил на земята, Той не те е оставил. Ти живееш, здрава си. Това показва, че Бог не те е оставил. Или някой ще каже: Аз не те обичам. Казвам: Това е твоя работа. Това е една твоя сметка. Че не ме обичаш, това не е моя сметка. А това, което аз върша, това е за моя сметка. Щом той не ме обича, то си е за него, не е за мене. Аз ще започна да се безпокоя! Защо да не ме обича! Ето кукувичето яйце. Най-първо разчитайте на онази любов, която е вътре във вас. На Любовта Божия, която е неизменна. Разчитай на Бога, разчитай на това, което е неизменно. Човешката любов е посторонна. Най-първо се запознай с Любовта, която е неизменна, на която може да разчиташ. Защото този човек може да има известни съображения. Някой казва: Аз не те обичам. Казвам: Ти ще ме обичаш някой път. - Как? Казвам му: Ще ме обикнеш, ще видиш. Направя му някоя услуга или му дам 10-20 хиляди лева. Той си потрива ръцете и казва: Много добър човек бил той. Аз мога да накарам всеки човек да ме обича, но не постоянно. Купя му дрехи. Една хубава игла. Един хубав апартамент. Дам му пари да се разхожда в Европа. Купена любов е това. Може да я купиш. Любовта се купува както другите работи. Продава се и се купува вашата любов. Сега аз говоря за една любов, която нито се купува, нито се продава, а е като въздуха, който може да възприемаш. Колкото може да възприемеш, твой е. А колкото не можеш да възприемеш, не е твой. За мене Любовта е като въздуха. Следователно на някои места тази любов е по-чиста, а на някои места тази любов не е толкова чиста. Когато аз искам да я опитам, аз отивам по високите планински места. Не на тия места,

дето са живели хората, те са опетнили тази любов. Човешките мисли я опетняват.

Една млада сестра ми разправи една друга опитност. Казва: Учителю, не зная какво да правя. Аз съм млада сестра, някой млад брат се е заинтересовал от мене, идва, приятно му е и седи час, два при мене и си отива късно. Казват другите хора: Тази работа не е хубава. Какво да правя с него? Казвам: Нека мислят хората каквото искат. Ти нали знаеш себе си. Ще дойде една мисъл. Каква мисъл? Една от двете. Ако този брат е добър, неговото ходене при младата сестра е за добро. Ако е лош, за зло е. Едно от двете. Но има една потайна любов, която всякога носи големи страдания на когото и да е.

Старите сестри не влизат в положението на младите и младите не влизат в положението на старите. И всички гледате много обективно на любовта. Право е, но онова, което вие изисквате на Изгрева от изгревчани е много нещо, за да бъдат такива, каквито искате. Те трябва да са светии от първа степен, а всичките тук не са светии, това са ученици. Някои са от трета степен, други от втора степен. До втора степен има. До първа степен още ученици няма, а пък те искат светии! Аз намирам несъобразността там, че това, което изискват от тези хора, те не са в състояние да го направят. След време може. Аз запример забелязвам следното: Зает съм с някоя мисъл, но виждам, че един човек иска да ме посети. Аз бързам, имам належаща работа, той не влиза в моето положение и аз му казвам: Не мога да те приема. Но представете си, че нямам и 4-5 минути в момента свободни. Той се усеща обиден. За какво се обижда? В мене ли е вината или е в него? В дадения случай и в мене има една грешка, и в него. В мене има една погрешка, че аз не трябваше да слизам, а трябваше да чакам да замине той, за да не ме срещне. А пък той трябваше да знае, че аз съм зает и трябва да бъде умен и деликатен, да щади времето ми. И аз трябва да бъда умен. Ако и двамата сме умни, няма да има никакво противоречие. Аз съм зает със своя работа и той е зает със своя работа. По някой път какви ли не смешни работи съм

имал. Някой казва: Имам голяма нужда да видя Учителя. И в какво седи важността? Той ще каже: Като тръгнах от село, моята съседка я болеше корема. Не можеш ли да ми кажеш с какво да се лекува? Какво ще ми каже? - Две супени лъжици зехтин и се свършва работата. Много важна работа. Той като тръгнал, неговата съседка я заболял корема. И той пита какво да прави тя. Всяка сутрин и вечер по една супена лъжица зехтин. Какво друго да кажем?, Да ѝ кажа да пие топла вода, тя не е свикнала още. Да ѝ кажа, че трябва да си дъвче добре храната, не е удобно. Виждам веднага причините кои са. Тази жена, за да я боли корема, тя е първо сприхава, нервна е. Между нейните мисли и чувства има дисонанс. Аз зная свършено добре причините. Дървеното масло е хубаво лекарство в случая. И след 3-4 месеца ми казва той: Учителю, като взе жената зехтина, отиде си болестта. Дървеното масло поглъща всичките киселини от нервната система. Много лесно се трансформира състоянието.

Има една много важна страна. Сериозна страна. Ако ние непрекъснато искаме от Бога това-онова, един ден тези смущения ще се възвърнат върху нас. И като отидеш при Бога, не се оплаквай много, не искай дреболии, но се помоли кратко, ясно, чисто, точно кажи какво искаш от Него и дълги молитви не Му казвай. Три думи да Му кажеш, но точно, конкретно.

Ако искате да прогресирате, започнете със закона на своето самовъзпитание, самообработване. Две сестри сега се скарали и трябва да пратим още няколко сестри, за да ги примирим. И това не е лошо, но хубаво е сам човек да се примирява. Една сестра разправяше, че я напуснал мъжа ѝ и тя 3-4 месеца не могла да се събере в кожата си. Един ден ѝ дошла мисълта: Та най-после аз не съм се родила заради него. Ще го напусна, ще си вървя. Че не ме обича - и това не ми трябва. Аз не съм дошла да служа на него, не иска той - не иска. Аз не съм причината. Да си върви където ще. И като дойде тази мисъл в мене, аз се успокоих. И не се мина един месец, той ми писа едно писмо, в което се разкайва малко. Аз му казвам: Аз засе-

га съм добре. Там си стой. Защо идваш пак да се смуцаваме, нека да си живеем далече. Защото нашите неестествени мисли ни причиняват много големи пакости.

Когато у тебе има всичката добра воля, но хората не искат да живеят с тебе добре, остави ги спокойни, свободни, не се безпокой. Остави това на Божествения проми-съл. Бог да уреди работите. Тази работа не принадлежи на тебе. Ако хората в една държава не живеят добре, това не зависи от тебе. Остави това на Бога. Ти ще кажеш: Аз ще се помоля. Ти ще се помолиш, но остави на Бога да оправи тази работа. Всеки може да оправи работите в себе си с помощта на Бога. Ако държите този закон, много по-малко страдания ще имате, отколкото сега имате. А пък ако не боравите с този закон, ще имате едно изпитание и непременно ще дойдете до същото място, до същия закон. Небето е място на същества, които са станали напълно господари на своите слабости. Някой казва: Аз имам известна слабост. Царството Божие не е за слабите. Царството Божие не е за децата, а за силните, за разумните същества. Царството Божие е място, дето живеят разумни души, които се разбират и всеки човек там е толкова внимателен, че той счита интересите на другите хора като свои интереси. Той не поставя своите интереси по-горе от интересите на другите хора. Вие се приготвяте да влезете в този новия живот. Тогава на земята можете да опитате. Живеете между хора, които не ви разбират, вие се опитайте да имате мир в душата си. Първите християни ги били и те се връщали радостни и весели, че са ги били. Колко е мъчно след като си изгубил богатството да поблагодариш на Бога, че си се освободил от една тревога, от един товар. Болен си. Благодарни на Бога. Пак ще оздравееш. Болестта не значи, че ще умреш. При болестта ще научиш нещо. При сегашните условия болестите са едно благословение. Ако знаеш как да се отнасяш с хората и условията, ти си в новия живот.

Важното е да работите върху себе си. Силата на човека седи в това. Онова, което може да направите върху себе си е на първо място, а другите неща са посторонни и

те ще дойдат когато трябва. Мнозина братя и сестри са ми казвали: От амвона лесно се проповядва, но въщи мъчно се изпълнява. Съгласен съм. На амвона обаче нищо не се постига. По някой път аз чета Библията. След това като изляза вън правя опит. По някой път аз държа едни хубави дълги речи. На вас не съм държал такива хубави речи, както на себе си. Някой път трябва да ви изнеса някоя реч, каквато държа на себе си. Вие по някой път трябва да държите такива красиви речи. Защото има една такава страна на живота: Всичко, каквото се случва в света, е за добро. За добро е само ако го разбереш. Ако не го разбереш, не е за добро. Откраднете. За добро ли е? Не е за добро. Но ако го разбереш, за добро е. Ще видиш добрата страна. Един млад брат го хващат, понеже студентите правили бунт и го набедили за един студент-бунтар. Турили го в затвора. Десет дни стоял там. И казва той: Много работи научих.

При всичко онова, което ви се случва тук, вие не може да намерите по-хубаво място от Изгрева. Ако вие на Изгрева не може да използвате условията, тогава къде? Като излезете от Изгрева вашето положение ще бъде далеч по-лошо. На Изгрева вие имате най-благоприятните условия да приложите доброто, да се самовъзпитавате и да знаете какво нещо е Божественото учение. Има и теоретически работи тук, но има и практическа страна. На Изгрева вие имате най-благоприятни условия. Аз не искам да ви поправам, но онова, което знам е: Невидимият свят смята Изгрева като един малък оазис и ако вие не знаете как да се ползвате от него, губите. Вие някой път се интересувате от това как другите хора живеят. Аз посещавам всички религиозни общества - и православните църкви, и евангелските, и теософите. Какво са проповядвали учителите в миналото знам. Какво проповядват сега, също знам. Има само един метод за прилагане на Божественото учение. Много пътища има. Ти не можеш да приложиш каквото и да е учение без любов. Степента на твоето разбиране ще зависи от степента на твоята любов, която имаш към Бога. Този закон е такъв. Той е верен и в

едно семейство. Ако жената обича мъжа си, ако майката обича дъщеря си и сина си, ако дъщерята обича майка си, тогава работите лесно стават. Там, дето има любов, работите лесно стават. Дето няма любов, стават мъчно. Това е вярно и в науката. Дето е любовта, там работите лесно стават и добре се нареждат. Някой път ние готовите работи, които имаме не можем да използваме, а започваме нови работи.

Когато издавахме беседите под заглавие “Сила и живот”, православните издадоха “Вяра и живот”. Защо “Вяра и живот”? Вярата и животът имат съвсем друго отношение, а силата и животът - друго отношение. Силата може да ти помага на живота. Те не знаят, че вяра може да има само един човек, който е силен. Силният човек има вяра. Щом аз имам любов, любовта е вече сила. Любовта следователно ще произведе вярата. Не вярата създава любовта, но вярата става условие за любовта. Любовта е, която е източник. Вярата е барометър, да се покаже колко е любовта. Вярата е в умствения свят вече. Яков и Павел спорят. Първият казва “с дела”, а вторият казва “с вяра”. И единият, и другият поддържат своята теза. Ако четете 13 глава от Първо послание към Коринтяните ще видите колко хубаво е писал апостол Павел там: “Най-голямата от всичките е любовта, която никога не отпада.” Вярата и надеждата са едно последствие. Те произтичат от закона на Любовта. Ако вие имате любов към Бога, то е нормално състояние. Не се старайте да определите какво нещо е Бог. И когато имате любов към Христа, не ходете да го търсите в историята - къде е бил, как се е родил. Хубави са тези работи, нямам нищо против това да се търси де се е родил, къде е стъпил Христос преди две хиляди години, на каква местност. Христос казва: “Преди да беше Авраам, аз бях”. Апостол Павел казва, че ние не познаваме вече Христа такъв, какъвто беше на земята. Тъй че ние не познаваме Христа като онзи слабия, с когото се подиграваха еврейските равини, но познаваме Христа като силен, да покаже пътя, по който трябва да вървим. Бъдете едно с Христа, където и да сте, развийте закона на Любовта, после ще дойде Вярата и Надеждата.

Как искате вие да започнете живота си? Ако аз се моля, щях да се помоля на Бога да ми даде сила, знание, мъдрост, любов, истина, свобода. Ще кажеш: Дай ми, Господи, сила, знание, любов, мъдрост, истина и свобода. Знанието трябва да знаем как да го добием и как да го използваме. Също и Мъдростта трябва да знаем как да я използваме. И Любовта трябва да знаем как да я употребим. Също Истината и свободата, които Бог ни е дал. На всички ви трябва малко повече сила. Не само мускулна сила, но и мозъчна сила. Не само сърдечна сила, но и сила, която подкрепя живота, сила, която е свързана с вечния живот, с това непреривното, Божественото. Защото е казано, че Бог е всемогъщ. Говоря за силата, която излиза от Божието всемогъщество.

Аз ще свърша с един пример. Това, което ви говоря, ето как трябва да го разбирате, ето как може да си помогнете: Представете си, че покрай вас е минал един човек и е оставил десетина хубави видове семена. Вие ги оставяте в стаята си, държите ги в изправно положение. При това животът ви е неносен и се оплаквате, че не ви върви. Приятел ви пита: Някой добър човек минал ли е покрай вас? Ти казваш: Мина и остави тези семена. Казва ти приятелят: Аз ще ти кажа какво ще направиш с тези семена. Посей семената, които той ти е оставил, от тях зависи твоето щастие. Нека започнат да растат и от техните плодове ти ще бъдеш щастлив. Не търсете своето щастие извън себе си. Вие понякога казвате: Каквото Господ иска. Но знаете ли какво Господ иска? Казвате: “Да бъде Волята Божия”. Това е хубаво, да бъде Волята Божия. Христос казва: “Отче наш, Който си на небесата, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, както на небето, така и на земята”. Значи коя воля? Онази воля, на която всички разумни същества служат. И като почнем да служим на тази Воля Божия, веднага нашият живот ще се изправи. Не че вие ще се различавате от тях. Вие трябва да извършите Волята Божия така, както те я вършат. Сега можете да кажете: Аз се трудя. Във вършенето Волята Божия няма никакъв труд. То е най-

приятната работа, която човек може да има. Никакъв труд, никакво мъчение, никакви спънки. Мъчнотии има преди да се научиш да вършиш Волята Божия, но щом се научиш да я вършиш, по-хубава и по-приятна работа от нея няма.

Почнете със себе си. Дето имате някои дивачки, да ги присадите с хубави плодове. Дето има празни места, посадвайте. Имате известни лоши навици, не се безпокойте. Сприхав сте. Нищо не значи. Това е отлична енергия. Впрегни тази енергия на работа. Обичаш да говориш, отлична работа. Говори, обаче навреме и само хубавото. Но ти казваш: Не мога аз да се науча. - Не е вярно. Като спиш, ти мълчиш. Щом се събудиш, не можеш да мълчиш. Ще кажеш на жената: Дай да ядем, дай тигана, сложи трапезата. Дай легена. Какво лошо има в това? Защо ще се оплаква жената? Няма по-интересно нещо от това да ти говори един човек. Вие трябва да сте живели между 10 хиляди умрели, 10 години между тях, в мъчение и в мълчание и като дойде един жив човек да ви говори, ще видите каква сладчина е да ви говори човек.

Онова, което Христос е направил, постарайте се вие да го направите в себе си. Не чакайте Царството Божие да дойде на земята или да дойде Царството Божие във вас. И ако не дойде сега, закъснели сте. Вие не чакайте да станат преобразувания в България и в целия свят, но във вас всичко да стане съобразно Царството Божие и да кажете от днес нататък: Царството Божие е в нас, ние живеем в Царството Божие. Това е нова реформа.

Да останат следните положения: Първо, Волята Божия без Любов не може да се изпълни и на хората на земята без любов не може да се служи. Любовта в Божественния свят и любовта в човешкия свят имат еднакво приложение. И в нашия живот, и в дома, дето няма любов, тези работи не стават добре. В дом, в който има любов, работите добре отиват. Същото е и за обществото. И като има любов, тя заличава всички погрешки. Изгревът трябва да бъде такова място, където всички трябва да се повдигнете. Някой път казвате: Ние сме по-горе от другите хора. Аз другояче разглеждам въпроса. Аз имам дру-

го разбираше за добрия човек. Според мен добър човек е онзи, който иска да живее както добрите хора искат да живеят. Той се въодушевява от всички добри хора, които живеят по земята и каквото добро види, казва: Това е хубаво. Добър човек е онзи, който вижда доброто във всички хора и веднага го прилага. Той никак не обръща внимание на техните лоши страни и като види нещо добро, казва: Много хубаво е това. И аз ще направя така. И на вас препоръчвам: Поддържайте и насърчавайте всяка добра постъпка в себе си, у когото и да е, без разлика!

Проявената Любов на Духа, Проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

20. Утринно Неделно Слово, държано
на 4 февруари 1934 г., 5 ч. с., София - Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА ВРЕМЕТО	3
ДВАТА ПРОЦЕСА В ЖИВОТА	14
ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК	24
РАЗБИРАНЕ НА СЛОВОТОТО	37
СЛУШАЙТЕ ГО!	46
НЯМА ДА ВИ ОСТАВИ	55
ОБЩОТО БЛАГО	69
СИЛЕН И УМЕН	85
ИСТИНСКАТА ДОБРОДЕТЕЛ	100
КРАСИВАТА СТРАНА НА ЖИВОТА	117
МОЛИТВАТА	131
ЗАКОНЪТ НА МОЛИТВАТА	142
ДВЕ ПРАВИЛА	158
ТРИТЕ ИЗПИТАНИЯ	170
РАДОСТ, КОЯТО НИКОЙ НЯМА ДА ОТНЕМЕ	184
ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ	200
РЕАЛНОТО И НЕРЕАЛНОТО	201
СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ	215
В КАКВО СЕДИ ДУХОВНИЯТ ЖИВОТ	227
ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА	242